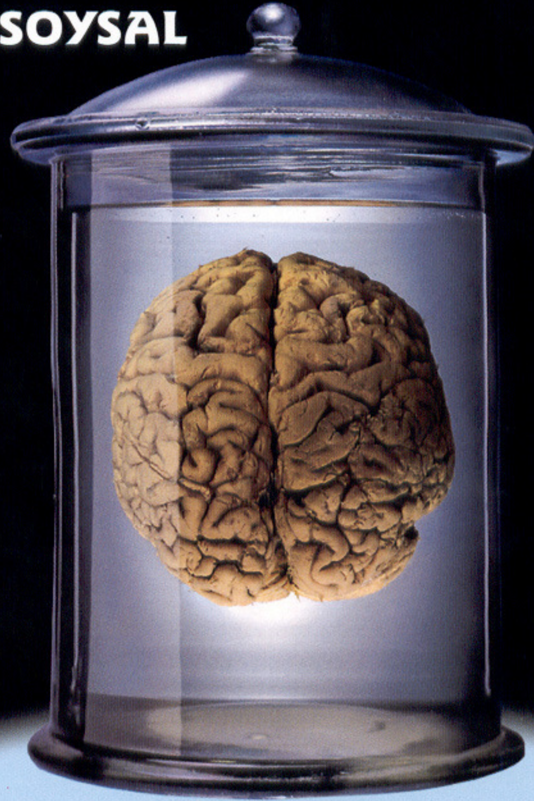
24. GÜN
öğleden sonra

A. Hakan SOYSAL

(ROMAN)
24. GÜN ÖĞLEDEN SONRA
A. Hakan SOYSAL

Kitapta sözü edilen yerler gerçekten de İstanbul'un Anadolu yakasında bulunan yerlerdir. Bu yerlerde bahsi yapılan binalar, köprüler, geçitler de gerçekten vardır. Ama bu kitapta yer alan isimler ve evler tamamen uydurulmuştur.

Romanda hayati bir rolü bulunan Emniyet Müdürü de tamamen hayal olarak yaratılmıştır. (Bildiğim kadarı ile) İdealtepe, Maltepe İlçesine bağlı bir yerleşim olması nedeniyle burada kendi adı ile anılan bir İlçe Emniyet Müdürlüğü de yoktur, Emniyet Müdürü de. Romanda belirtilen polislerin de İstanbul'daki Emniyet Güçleri ve polislerle uzaktan yakından bir alakaları yoktur. Bunu kitaptaki bütün karakterlerin tamamen hayal ürünü oldukları için bir kez daha belirtmekte fayda var. Yaşayan insanlarla romandaki insanlar arasında bulunabilecek benzerlikler ise tümüyle rastlantı ve okurun benzetmesinden ibarettir.

-I-

Avşa adasını bilir misiniz? Adanın arka tarafı hemen her mevsim rüzgar altında kalır ve bu nedenle dalgasız gün geçmez, öbür yanı ise alabildiğine sıcak ve kalabalık olur. Burada yaz tatilini geçirenlerin dönüşte akıllarında kalan üç şey: kalabalık, sıcak ve adanın arka tarafında esen sert rüzgârdır. Biz adanın arka tarafında biraz yamaca doğru ve denizi alabildiğine gören bir yerde bulunan evimizde yaz tatilini geçiriyorduk. Bahçe ile ilgilenmek, evin ihtiyaçlarını sağlamak, eve göz kulak olmak benim yaz tatili görevlerim arasında olduğu için benim yaz tatillerim genelde iki veya üç ay sürerdi.

Burada akşamları rüzgâr etkisini azaltır ve dalgaların uzaktan gelen sesini balkonumuzdan dinleyerek uyurdum. Sabahları ise martıların çığlıklarıyla uyanırdım. Hava kötüyse, sanki ölmüşüm de kuşlar yüreğimi kemiriyormuş gibi hissederdim. Ben bir süre daha uyukladıktan sonra güneş, gölgenin yamaçlarda ilerlemesi kadar büyük bir hızla kumları kaplar, çok geçmeden ilk dalgalar iskelenin altını boydan boya kaplayan saca şiddetle vurarak günün ilk konserini vermeye başlardı. Çok uzaklardan duyulan bu metalik sesin verdiği şok duygusu deniz sesiyle, vücudumun en derin yerlerine kısacık bir zaman parçası içerisinde yükselirdi. Dalgaların iskeleye vurması ile korkunç bir ses çıkardı ve bu sesle kendimi karanlık denizlerde bir şilebin içinde yapayalnız hissederdim.

Bu duyguyu yıllar sonra, sevgilimden ayrıldığım ilk gün tekrar yaşadım. Yatakta yine tek başına uyanıyordum. Irmak'ın hayatımın tam ortasından geçip aynı hızla toparlanıp gidişinden bu yana yirmi dördüncü gamlı sabahtı o gün. Akşama hala yalnız başıma, yirmi dördüncü gece. Onu izleyen günlerde, duyduğum korkulara ipucu ararken, belleğimin sisleri arasından gerilere bakmaya uğraşacak, yirmi dördüncü gecenin sonuna kadar hangi hareketleri yapıp hangilerini yapmadığımı hatırlamaya çalışacaktım. Ama daha yataktan kalktıktan sonra bile neler yaptığım konusunda pek fazla şey hatırlamıyordum. Herhalde diğer bütün günlere benzer bir gün olmuş olmalıydı. Yirmi dördüncü günün benim için önemli olan bir başka yanı ise Irmak ile olan ilişkimin babamın sigara tiryakiliği ile yakın benzerlikler gösterdiğini tespit etmek oldu. Bu benzerliği görmek için demek ki ayrılığın üzerinden yirmi dört gün geçmesi gerekiyormuş.

Babam, her sabah kahvaltı bile yapmadan yaktığı sigarasını, hastalığın son zamanlarında ağzına koymayı bir türlü başaramıyordu. Daha dudaklarına sigaranın filtresi değmeden öksürmeğe başlıyordu. Hastalığının adı konduğundan son gününe kadar sigarayı bırakmaya uğraşmıştı. Mark Twain'in sözünü bilmeyen var mıdır? "Sigarayı bırakmak bir şey değil. Ben yüz kere bıraktım" Bu söze sanki kendisi söylemiş gibi inanır, sıklıkla tekrar eder ve sanki ilk kez kendisi söylemiş gibi hissederdi. Çünkü benim bildiğim belki on kez bırakmayı denemişti. Birinde neredeyse bir yıl, birinde dokuz hafta, bir diğerinde ise dört ay bırakmıştı. Durup dinlenmeden, bıkmadan bırakmayı deniyordu. Fakat babam er ya da geç günün birinde bir kibrit çakıyor, alevi sigaranın ucuna tutuyor ve o ilk solukta tüm var olma açlığını içine çekiyordu. İşte tam o anda göğsünün içinde bir sürü manyak, tek bir soluk anında hep birden homurdanıyor, tek bir soluk süresince tek bir ses olup hırıltılar çıkarıyordu. Canavarın birinin babamı boğazından yakalamasını görür gibiydim. Onun hayati organları babamın ciğerlerindeydi ve o bütün organlarını yavaş yavaş alıyordu.

Ben işte böylelikle daha çocukluk döneminde tiryakiliğin ne demek olduğunu öğrendim. Babam hayatının her döneminde o şeytanla güreşiyor, ara sıra onu yendiği de oluyordu. Bunu gerek kendi, gerekse başkalarının büyük kayıplarına yol açarak yapıyordu. Çünkü sigara içmediği zamanlar şiddete eğimli ve asabi oluyordu. Refleksleri o kibritin çakıldığı yerde yaşıyor, zihni insanın iç huzurunu sağlayan bilgileri birer ikişer unutuyordu. Tüm bunları yoğun şekilde yaşayarak büyürken "karşıma çıkacak en büyük aşkı terk etmek, sigarayı bırakmaktan daha kolay" diye düşünür ve kendimi haklı çıkaracak deliller ortaya koyardım. O zamanlar haklıymışım gibi gelirdi. Ama geçen yılın sonuna doğru sevgilim

gidince tiryakiliğin ne demek olduğunu biraz daha iyi öğrendim. Belki ilk bakışta aşkı feda etmek, sigarayı feda etmekten kolay gibi görünebilirdi. Ama sıra hem aşka, hem saygıya veda etmeye gelirse...

Psikologların en güçlü kalelerinden biridir aşk-nefret ilişkisi! işte o zaman sevginize son vermek de nikotininizi yok etmek kadar zor olabiliyor. İkisi birbirine son derece benziyor. Çünkü bakın size otuz sekiz yıllık tecrübeme dayanarak söyleyeyim, o sürenin sonunda o iğrenç sigaralara karşı duyduğum nefret de kötü bir eşe duyabileceğim nefret kadar güçlenmişti. Sabah çekilen ilk soluk bile (ilk zamanlarda babamın sigarayı bırakamayış nedenlerinin başında olsa da) artık bir öksürük nöbetinin tetiği haline gelmişti. Bu durumda belki tiryakilikten başka bir şey zaten elde kalmıyor. Ancak tiryakiliğin bile zaten psikolojide en dipteki çizgiye atılan bir imza sayılması gerektiğini yine gazetecilik yıllarımda bir psikologla yaptığım röportajdan hatırlıyorum.

Sevgilimle olan ilişkimde de durum aynıydı. Irmak artık gitmişti. Onu tüm kusurlarına rağmen sevinmişim. Bu açıdan bakıldığında bile babamın on yıllarca sonraki akciğer kanserine omuz silkerek mutlu manyaklar gibi sigara tüttürüşüne benzer noktaları görebiliyordum.

Aynı şekilde, Irmak'ın beklenmedik bir anda "sevgim bitti" açılımıyla terk edip gideceğini görüyor, hatta ona "bir gün beni terk edeceksin" diyebiliyordum. Ama bunu derken bile yüreğimin kapılarını kendisine, daha doğrusu sevgisine ardına kadar açarak tüm kalbimle seviyordum.

Kim bilir? Belki biraz uğraşarak bunları aşabilirdik ama artık çok gerilerde kaldı. Ayrıca yaşadığım aşkta Anadolu köylerinde çalışan insanların radyo dinleyişleriyle benzerlikler de bulmuştum. Örneğin köy evinin avlusunda, biraz da cızırtıyla çalan radyoda çok sevdiği bir türküyü duyup, sesini açmak için radyonun yanına koşup gelen köylünün, sesi açmaya fırsat bulamadan türkünün bitmesiyle duyduğu üzüntü ve şaşkınlığa benzer bir süreçti ilişkimiz. Ya radyonun yanında olduğumuzda sevdiğimiz türkü çalmıyordu, ya da radyodan çok uzaktayken çalan türküye yetişemiyorduk. Sesi çok açsak başka seslerden rahatsız oluyor, kıssak hoşumuza gidecek ayrıntıları kaçırıyorduk. Sadece ve sadece radyomuz var diyebiliyorduk o kadar.

Ayrıldıktan sonra da bu kez birbirimize olan alışkanlığımızdan kurtulmaya çalıştığımız bir dönem başlamıştı. O günlerde görünen manzara, yozlaşmış alışkanlıklar içerisinde, göz ardı etmeleri büyüterek hoşgörü ve anlayış stoklarımızı tamamen tükettiğimiz şeklindeydi. Irmak'tan hiçbir zaman babamın sabah sigarasından nefret ettiğim kadar nefret etmedim. Ama tıpkı sigaranın babamın akciğerini alıp onu cansız bırakıp gitmesi gibi, beni kendi kararıyla bırakması arasında da acımasız benzerlikler yakalıyordum.

Bana giderken, "daha iyi olacak" demişti. Babam da öldüğü akşamın sabahında sigarasını yakmamıştı. Kurtulmuştu yıllardır bırakmaya çalıştığı sigaradan. İşte tiryakiliğin zorluğunu bu nedenle Irmak'tan ayrılınca daha iyi anladım.

Onun gidişinden önce, oldukça değişmiştim aslında, sigara hiç kullanmamıştım hayatımda ama ne garip tesadüftür ki, ayrılırken masanın üzerinde yarısı boş bir paket sigarası kalmıştı. Sonra onu da yanıma gelip sigara isteyen çocuklara vermiştim. Çünkü yanımda taşıyacağım bu yarım paketin, Irmak'a duyduğum özlemleri de yanımda taşımama neden olacağını düşünüyordum. Sigara içen insanların ağızlarının kül tablası gibi koktuğunu söylerler ya, o kokuyu ilişkimize son verirken Irmak'ta da bir kez duymuştum. Ama bu kokunun aslında sigaranın katran kokusu değil, kendi çürümemizin kokusu olabileceğini de düşünmedim değil. Böyle bir koku ağız kokusu değil olsa olsa yenilginin ve kaybın insan bedeninde bıraktığı çöküntünün kokusu olabilir diye düşünüyordum.

Irmak ile bir şeyler paylaşmayı, konuşmayı, ayrılığın hemen ardından gelen günlerde özlemek istediğimden daha fazla özlüyorum. Mevsim ne olursa olsun benim günlerim gri bir renge bürünmüştü. Şehir bile bana bomboş geliyordu. Caddede yürüyenler bile sanki yoktular.

Bu anlattıklarım ayrılığın üzerinden aylar geçmesine rağmen bu kadar detaylı ise, kafamın çalıştığını ama içime dönük, karamsar, gamlı günlerimin bende derin izler bıraktığını söyleyebilirim.

Aslında benim Irmak tiryakiliğim hiç bitmedi inanır mısınız? İnsanın kendisini, hatta her hareketini acımasızca ve kendini haklı göstererek eleştirdiği birine bu kadar bağlanması bile tiryakilik psikolojisi olarak tanımlanabilir. Tiryakilikte de vardır ya! Uzun süre sigarayı bırakmış birine yıllar sonra sigara içirin sigaranın tadından tiksinecektir.

Yeni evime taşınmadan önceydi. Çıkıp sokağın başından sonuna kadar yürüdüm, sonra evime geri döndüm. Yani onun evine. Çünkü gardıroptaki bazı giysileri, mobilyaların bir kısmını, buzdolabımdaki yiyecekleri hep o getirmişti. Ben ise işsiz kalmadan önce, ortanın biraz altında elde ettiğim gelir ile yaşamaya çalışıyordum. Bunları düşünerek tekrar dışarı çıktım. Aşağı yukarı üç kilometre yol yürümüşüm. O halen bilmez ama ben evimden uzaklaştıkça ondan da uzaklaşabileceğimi düşünüyordum. Yürüyüşüm sırasında yanımdan geçenler, arabalar hiç dikkatimi çekmiyordu. Dedim ya benim için yoktular deniz kenarı beni kendime getirebilir diye düşünmüştüm. Sahilde kayalara çarpan dalgaların serpinti halinde beni ıslatmasına aldırmayarak bir süre durdum. Belki iyi de gelebilirdi ama aklıma Amerika'ya ilk ayak basanların durumu geldi. Karaya ayak basıp medeniyetlerini buraya yerleştiren insanların, okyanusları geçerken gösterdikleri dayanışmanın ardından, medeniyet adı altında yerleştikleri yerde aldatmalar yaşayabilmeleri bana çok mantıklı gelmedi hiçbir zaman.

Atlantik okyanusunu geçip karaya ayak basanların hikâyelerini hep merak etmişimdir. Uzun süre denizde gittikten sonra karaya ayak basmanın sevinci kayaların keskinliğine sinen endişelerinden daha mı büyüktü? Veya rüzgârsız günlerde yelkenlerini doldurabilmek ve ilerleyebilmek için rüzgârı bekleyenler ile karaya ayak bastıklarında derme çatma kulübelerinin uçup yıkılmaması için rüzgârsız bir gece olsun diye dua eden aynı insanlar olabilir miydi? Yeni bir umut, yeni bir sevgi veya adı her ne olursa olsun bir yenilik arayanların yüreklerine sığdırabildikleri kadar heyecan ve bir o kadar tedirginlikle söyledikleri "Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek yok" sözü bu ikilemlerden kaçmanın sihirli formülü olabilir miydi?

Bostancı'dan Maltepe'ye doğru sahilden yürürken yaşam alanlarının azalıp insanların seyrekleşmeye başladığı bölümlerde aklıma hep o göçmenler gelir. Marmara'da kıyı sisleri bazen o kadar alçaktır ki, insan bazen ufuktan geçen gemileri gördüğü halde aradaki suyu göremez. Denizde bata çıka ilerleyen balıkçı tekneleri de sanki boşlukta ilerler gibi görünür. Acaba onlarda karaya yaklaşırken böyle mi görünüyorlardı? Bunları düşünerek sahilde yürürken, zihnimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, onsuz yirmi dört günün aşağı yukarı nasıl geçtiğini hatırlıyor ama yirmi dördüncü günümün öğleden sonrasının nasıl geçtiğini hatırlayamıyordum. Yine böyle yürümüş, onu ve kendimi düşünmüş, aklımın adil! Mahkemesinde bizi yargılamış ve daha sonra eve dönüp yer minderlerime oturmuş olmalıydım.

Zaman konusunda hiçbir endişem yoktu. Çünkü böyle durumlarda gamlı gamlı beklemelere zaman sınırı koymanın güçlüğünü bilenlerdenim. Bu karmaşık hafıza zorlamalarımda hatırladığım olay, akşamüzeri arabama binip Bağdat caddesine doğru ağır ağır gidişimdi. Bu gidiş, aniden önüme çıkacak bir çocuğu ezmekten korkarmış gibi tedirgin, anılardan kaçar gibi kararlı bir gidişti. Yol, şimdi adını bile hatırlamadığım ayaküstü içki içilen müziksiz ama gürültülü bir bara kadar sürdü. Burası, dalga seslerinin arka fon olarak duyulduğu, açık bölümünün üzeri ahşaptan yapılmış, servis yapan elemanlarının gençliğin verdiği cesaretle ukalalaştığı, orta temizlikte bir yerdi.

Gece deniz dalgalı ve tropik ülkelerdeymişiz gibi kabarıp duruyordu. Deniz suyunun soğukluğuna inat sahilde birkaç biracının yaktığı ateş de hafızamdaki yerini koruyordu.

Canlı, tam kartpostallara layık büyük bir ateşti. Oturduğum sandalye "eskitilmiş"

ahşaptan olması bir yana, gıcırtılarıyla kendini belli edecek kadar eskiydi. Belki de aynı zamanda buraya alınan diğer sandalyeler kıyıda yükselen ateşe kaynak olurken o benimle birlikteydi! Masa ise büyük yuvarlak formu ile masadan çok köylerde kullanılan sinilerin ahşaptan olanlarına benzese de patates kızartmalarının yağını yıllardır emmiş gibi kararmış ve üzerine kalpler içinde isimler yazılmıştı. Biz de böyle bir isim yazmış olsaydık hiç olmazsa orada birlikteliğimiz sürerdi diye düşünürken, ayrılanların aynı yere geldikleri zamanki ruh hallerini gözümün önüne getiriyor daha sonra böyle bir şey yapmadığımız için şükrediyordum.

Gençliğimde, sahildeki çay bahçeleri de rüzgârlı havalarda boş kalınca sanki benim için yapıldıklarını düşünürdüm. Özellikle sonbahar akşamlarında, sanki ben bir tür modern zengin iş adamıymışım da buraya eğlenmeye gelmiş ve kendi eğlencelerim için buraları kapatmışım gibi hayal kurardım. Bu düşünce fırtınası sırasında tek olmaktan bir sıkıntı duymuyordum. Zaten bara gelen müşteriler de benim tek başıma, montumu dahi çıkartmadan orada dikildiğimi görünce direkt yemek bölümüne geçerlerdi. Araçlarını kapının önünde bekleyen otopark görevlisine verip içeri girerek bara yanaşmaya niyetlenen birkaç kişiye de zaten yanlarındaki eşleri engel olur, "Yemeğimizi yerken, içkimizi de içeriz. Açlıktan ölüyorum zaten" diyerek ikna ederlerdi. Açlıktan ölmek ve karın doyurmanın ötesinde bir amaç! O işsiz günlerimde benim için gerçek bir tezat oluşturuyordu.

Ben böyle içinden çıkılmaz romantik anlarımda, hatta biraz daha ileri gidip kendimi sefil hissettiğim zamanlarda kendimce bir çıkış yolu bulmuştum. Kendine acımanın, umutsuzluk içinde olmanın bir telafi yönü vardır. İnsan yeterince içki içti mi, hayal güçleri olanca sağlamlığı ile geri döner, gerçi bu dönüş biraz yalpalaya yalpalaya, düşe kalka olur ama yine de dönerler. Bu durumdaki insanın yanına dönmeyecek tek şey yüreğinin yarısını onda bırakarak ayrıldığı sevgilisidir.

Bu tezimi doğrulamak için olsa gerek, aslında hiç yapım olmasa da o gece en azından hayal gücüm beni terk etmesin diye kendime alkolden denizler yaratıp, kadehten kayığımla içinde geziyordum. Bu geziler sırasında, etraftaki insanları da inceliyor, sanki ben daha az alkollüymüşüm gibi kanlarındaki alkol hakkında tahminlerde bulunuyordum. Ben kendimi içki kullanıcıları arasında görmediğim için kendimi şanslı sayıyordum. Kadehimin bitmesini dört gözle bekleyen ve "dolsun dimi abi" yalakalığı için fırsat kollayan garsonlar bana pek yanaşmıyordu. Dolayısı ile konuşma ihtiyacı hemen hiç hissetmiyordum.

Zaten konuşmanın çok fazla becerebildiğim bir aktivite olmadığını söyleyen Irmak, beni daha önce yazdığım hikâye ile dikkate değer bulmuştu. Bu bile benim iyi bir yazar olduğum konusunda bana güç vermiştir. Ama kendisi ile tanışmamız ile başlayan olaylar zinciri içerisinde bırakın yazmayı konuşulmayan ve yaşanmayan olaylar nedeniyle işsiz, suçlanmış ve hatta aldatmış kişi konumlarında pek çok kez bulmuştum. Bu arada tanışmamızın hemen ardından başlayan işsizlik dönemi, bana belki de haftalar boyunca yazma fırsatı tanımamış, elim kalem görmez olmuştu. İnsanın kendi durumunu böyle acı ve alaylı bakışlarla incelemesi kuşkusuz hoş değil. Ama acı olaylar, hele bir de insanı dışarıya bağlayan çember kapanınca büsbütün hayatı zindan ediyor.

Ara sıra o kafayla elimi montun cebine sokuyor, kırışmış notlarımı karıştırıyor, alkolün etkisiyle anca aralayabildiğim zihnimdeki sislerin etkisine rağmen yazıyı okuduğumda seviniyordum. Artık bu durum yavaş yavaş işimle, adımla, yaptıklarımla dalga geçmeye kadar gelmişti. Adım aile içinde de oldukça sık olarak esprilerde kullanılırdı. Onları hatırladım. En çok da babam adımı kısaltır, değiştirirdi. Bunları da hatırlamaya başladım. Babama yönelik her zaman bir sevgi vardır içimde. İnsanın anne ve babasına duyduğu sevgi onları kaybettikçe yerini tatlı bir hüzne bırakıyor. Babamın yaşadıkları, hayatı ve dolayısıyla benim hayatım artık aklımda kısa bir film gibi yer alıyordu. Tüm geçmişimi hatırlayabilirim diye düşünüyordum. Oysa ben uzak geçmişime değil, yirmi dört gün öncesine dönebilmeyi istiyordum.

Kafam karmakarışık, kendi durumumdan, geleceğe ait dersler çıkartırken ister istemez etrafımdaki insanları süzüyor konuşmalara kulak kabartıyordum. Belki de ilk kez o zaman dikkatimi çekti, insanların aynı mekân içerisinde olsalar bile, aslında bırakın aynı ortamı aynı masada oturdukları insanlarla bile farklı dünyalarda olabilecekleri. Örneğin sandalyesi masama değecek kadar yakınımda oturan hoş giyimli bir kadın yanındaki erkeğe eski sevgilisini anlatıyor, yaptıklarından örnekler veriyordu. Gerçi alçak sesle konuşuyorlardı ama gariptir ki duyduklarımdan kadın ve sevgilisinin benimle aynı zamanda aynı yerlerde olabilecekleri gibi bir fikre kapılıyordum. Bu örnekler adamın içinde bir şeyler uyandıracak kadar detaylara indiği zamanlarda dahi, ses tonuyla bir şeyler vadeden tavırla, "tanısaydın pek sevmezdin zaten" diyebiliyordu.

Eski sevgiliyi yeni arkadaşa anlatabilmek için mumlar yanan bir masa ve loş bir ortam seçmek ilginç bir fikir olsa gerek. Bu tip insanların benim hayatıma girmemesini bana Tanrının bir lutfu olarak görüyor, bu tarz ilişkilere başlasam bile devam etmemem gerektiği konusunda güçlü bir iradeye sahip olduğumu düşünüyordum.

Bazen öyle şeyler yaşanır ki, anlamsızlığı sonradan daha iyi anlaşılır. Bu kadını dinlemek bile nereden geldiği bile belli olmayan bir duman kokusu aldığını hissederek tüm evi baştan sona taramak ve daha sonra "bana öyle gelmiş" diyerek koltuğa yerleşmek kadar mantıksız bir davranış olmalı. Ben insanların aslında yayın istasyonları gibi olduklarını düşünmüşümdür. Böylece bu tip showların yayından kaldırılmasının doğru bir karar olduğuna kendimi daha çok inandırıyorum.

Başka bir masada ise iki çiftin sen oraya gidelim demiştin, ben buraya gidelim dedim. Bak ne kadar haklıymışım türünde biraz da yüksek tonda konuşmalarını dinledim. Evet, onlar halen boş da olsa birileriyle konuşabiliyorlardı. Benim yalnızlığım karşısında, konuşmaları ne kadar boş da olsa bu açıdan üstün olduklarını kabul ediyorum. Benim itirazım, hiç ayrılmayacaklarmış gibi, zaten sınırlı anlarını sen ben tartışmasıyla geçirken farkında olmadan birbirlerinin hayatlarını tükettiklerinin farkında olmamalarına.

Belki de onlar doğru yapıyorlar. Çünkü ortada olan elle tutulur, gözle görünür gerçek şu; Günümüzde yapılan sohbetlerin illa ki altlarının dolu olması gerekmiyor. Zaman geçsin, beraber bir an paylaşılsın yeter mantığının hüküm sürdüğü bir çağda yaşıyoruz.

Zaten genel olarak bakıldığında pek konuşmayı seven biri değilimdir. Belki de bu nedenle şu an burada yalnızım. Keşke kendimden daha çok bahsedebilseydim gibi bir ikilemde hiç olmadım. Ama bırakın bu iki örnekteki insanlarla konuşmayı, dinlemek bile oldukça sıkıcı gelmişti.

Masadan kalkıp cam kenarında denizi seyrederek içkimi içtiğimi, servisle gelen peçetelerin üzerine yazı yazdığımı hatırlıyorum. Cebime belli zaman dilimi içerisinde tıkıştırdığım notlara göz atmak o an için aklıma gelen en iyi çözümdü, ben de öyle yaptım. Okuduğum ve gereksizliğine inandığım notları yırtıp tablaya atıyor, çıkan yırtılma sesinin içimde titreşimler yarattığını düşünüyordum. Bir ara, bir yazarın kendime yakın bulduğum bir yazısını yazıp cüzdanıma koyduğumu hatırladım. Yazar ona kabullenme diye bir başlık atmıştı ve not aynen şöyleydi, "Kendi içimdeki büyüklük olanağını ne zaman gözlemlesem, en yakınımdaki değersizi öldürmek duygusuna kapılırım. İnsanın kendisini fazla beğenmemesi daha iyi bir şey" Ben bu notu ne kadar çok okursam, kendimi o kadar daha yüksek buluyordum. İşte tek başına düşünmenin en doyurucu yanıydı bu duygu. Üstelik bir ressam veya bir heykeltıraş ortaya çıkarttığı eseri için belli bir süre harcayıp sonunda sergileyecek kadar beğeniyorsa, bu durum üstelik hiç de yadırganmıyorsa benim kendime kırk seneye yakın emek harcamam nedeniyle kendimi beğenmem neden garip oluyordu? Üstelik ben elimdeki nasırın oluşmasından, alnımdaki kırışıklara kadar o kadar ince çalışmış ve o kadar inanılmaz bir emek vermiştim ki kendime.

Ben bunları aklımdan geçirirken, hemen yanımda konuşan insanların, üstelik cebinde doğruluğuna inanarak taşıdığı böyle bir not bulunan tehlikeden habersiz oturmaları beni

fazlasıyla mutlu etmeye yetiyordu.

Onları yok edebilmek düşüncesi elbette ciddi bir tutkuya dönüşmüyordu. Benimki yalnızca kendimi oyalamanın değişik bir yoluydu.

Serde yazarlık olunca, insanlar üzerinde fikir yürütmek, kafamda değişik senaryolar oluşturup yakın çevremde bulunanları bu senaryoya oturtmak çok kolay oluyordu. Örneğin hemen yanımda, cam kenarındaki masaya oturup, denizi yakından görmek varken, cam kenarına mont ve çantalarını koydukları için kendilerine masanın ucunda zorlukla yer bulabilen, titrek bakışlı orta yaşı çoktan aşmış çift için de senaryo yazmakta zorlanmamıştım. Üstelik senaryoma uygun bir davetkâr bakışı da vardı kadının. Adamla girdiği kısa cümlelerden oluşan konuşmaların ardından uzun susmalar, hemen ardından, "Ben hep böyleyim" ile başlayıp, "Canın nasıl istiyorsa öyle yap" şeklinde sona eren cümleler bu iki kişi arasında ayrılık çanlarının çaldığını belirtiyordu. Adamın kısa süre sonra masadan ayrılıp sigara almak için barı terk etmesi ve hemen ardından kadının pipo içtiğimi gördüğü halde sigaran var mı? diye sorması, ve beni masaya davet etmesi hızlı çekilmiş bir film gibiydi. Bulanık zihnimi zorlayarak hatırladığım detaylar arasında kadının kırk veya kırk beş yaşlarında olduğu, kestane renkli saç diplerine rağmen saçının sarıya boyalı olduğunu, görüntü olarak biraz Asyalı gibi göründüğünü, vücut hatlarını ortaya çıkaran tişörtü ile seksi bir imaj verdiğini ve en önemlisi, "Biz onunla ayrılmıştık. Bir konuşalım dedi diye buralara geldim" demesini net olarak hatırlıyordum. Erkeklerin en büyük zaaflarından biri de kendisine bu kadar yakın ilgiyi kısa sürede gösteren bir kadına karşı koyulmaz bir istek duymaları ise bu duygu bende de biraz fazlasıyla hissedilir olmuştu. Artık benim konuşmalarım daha sonra adının Çiğdem olduğunu öğrendiğim kadının dudaklarında gülümseme olarak karşılık buluyordu. Çiğdem ise, "Senden garip bir elektrik alıyorum" diyerek biraz gizli de olsa, konuşmanın ötesine geçilebileceğine dair mesajlar veriyordu. Adamın elinde iki paket sigara ile gelmesi bile sohbetimizi bozmamış, aksine Çiğdem tarafından tanıştırılarak olayı masanın sakinlerinden biri olmama kadar getirmişti. Adının Hasan olduğunu söyleyen adam, gerçi Çiğdem ile aramızda yaptığımız soğuk esprilere gülüyor ama sıklıkla saatine bakışından da anlaşıldığı üzere oradan ayrılmak için can atıyor gibiydi. Hasan, dışarı çıkmadan önce Çiğdem ile yaptıkları küçük tartışma ile ayrılığın teyidini almış, bir anlık boşluktan istifade ederek başka birini bulan Çiğdem'den uzaklaşmak istiyor gibiydi. Ben ise, yalnızlığımın zevkini çıkartmak için yolumu her nasılsa buraya kadar uzatıp, yalnız kalma duyguma ihanet ederek birini bulmuş olmanın verdiği şaşkınlıkla gelişmeleri izliyor, onları yalnız bırakıp, hiç değilse Hasan'ın tepkisini çekmemek istiyordum.

Onlardan önce davranıp masama geçişimi, Çiğdem'e verdiğim çakmağı geri almadığım için garsondan ateş istediğimi de hatırlıyordum. Bu sürpriz gelişmeye mantıklı bir neden aramak için uzun uzun denize bakmıştım. Neden sonra, başımı tekrar çevirdiğimde az önce oturduğum masanın boş olduğunu hayretle gördüm. Ne zaman kalkmışlardı? Giderken Çiğdem bana bir şey söylemiş miydi?

Hiç hatırlamıyordum. Bir an bunların hepsinin hayal olduğunu, alkolün etkisiyle kafamda senaryolar yazdığımı düşündüm. Ama ortada başka bir gerçek vardı. O da az önce kendisinden ateş istediğim garsonun, yanıma gelerek, "Az önce burada oturan kadın bu çakmağı size vermemi söyledi ve teşekkür etti" demesiydi. Peki, ama nasıl olmuştu da giderken hiç bir şey görmemiştim.

Oradan çıkıp eve yalnız döndüğümden de emindim. Merdivenleri yalpalayarak, çıkmış, merdiven tırabzanına tutunarak anahtarlarımı çıkartmıştım. Bunları da çok net hatırlıyordum. Hatta yatağımın kenarına oturuşumu hatırlıyordum. Işıkları açmadan, pencereme vuran araba farlarının duvarlarda yarattığı şekillere bakarak cebimde eve dönerken bulduğum, ama eve gidince okuma kararı aldığım notu çıkarttığımı da hatırlıyorum. Yatakta oturup, elimde not kağıdı, duvarları incelerken uyuya kalmışım. Bu uyuma sızmaktan çok, kendime ait dünyaya ulaşabilmenin verdiği rahatlıkla, kendi dünyamla baş başa kalmanın bir

sonucu gibiydi. O durumda ne kadar süre kaldım tam olarak hatırlamıyorum ama uyandığım zaman elimdeki notta, "Bezginlik, içimizdeki canlı öldüğü zaman hissettiğimiz duygudur" yazdığını fark ettim. Uyumadan önce kafamdaki son düşünce de tam olarak buydu; Bezginlik.

-2-

Bugün ile ilgili anlatacağım çok fazla detay var. Ama yataktan kalkmak için çok fazla hevesim olduğunu söyleyemem. İnsan işsiz olup, bir de akşamdan kalma ise, gün içinde yapılması gereken pek çok işini erteleme isteği duyuyor. Bu nedenle ben de yatağımda sağa sola dönerek tembellik yaptım.

Pencereden giren güneş, dün gece araba farlarının çeşitli gölgeler bırakarak aydınlattığı duvara, biraz da dik şekilde vuruyor. Bu ışığın gözüme girmesi ile rahatsız oluyordum. Belki de önceki gece alkolü fazlaca kaçırmış olmanın verdiği mahcubiyet ile gün ışığı ile yüzleşecek cesareti bulamadım kendimde. Yatağımda bir gece önce yaşananlar hakkında, kendimce yorumlar yapıyordum.

Gazetede çalıştığım dönemlerde de sık alkol almazdım. Ama alkollü olduğum zamanlarda da ne olursa olsun eve sağ sağlim dönebiliyordum. Evim, yatağım benim kendi dünyamı temsil ediyor, buraya vardığım zamanlar kendimi dış dünyanın acımasızlığına karşı daha bir korumalı hissediyordum. İş yerine gittiğimde genelde akşam yaptıklarımı bana başkaları anlatır, ben de bu anlatılanları sanki o anlatılanları yapan ben değilmişim gibi dinlerdim. Zaten uyandığımda içimde garip bir tereddüt veya panik duygusu olmazsa yaptıklarımın fazla kötü şeyler olmadığına inanırdım. Bu kez itiraf etmeliyim ki, içimde tereddüt olmasa bile bir endişe vardı. En azından barda yaşadıklarımın sonunu merak ediyordum. Hatırlamak için kendimi zorlasam da bu pek mümkün olmuyordu.

Irmak gittiğinden beri, zamanı sadece ikimiz için harcamış olmanın verdiği kısıtlılık ile çevreme pek dikkat edememiştim. Dolayısıyla son yirmi dört gündür yaşadıklarım beni fazlasıyla heyecanlandırıyordu. Ayrılıktan beri sürekli içmekte olduğum için, sabahları her şeyi parça parça hatırlıyor, gün içinde yerlerine koymaya çalışıyordum. Her parça net ve bir araya getirilecek bilmeceler gibiydi. Üstelik bu parçaların hepsinin aynı resmi tamamlayabileceği konusunda ciddi kuşkularım vardı. Bunda rüyalarımın da yaşadıklarım kadar gerçek veya gerçeğe yakın olmalarının payı vardı dersem sanırım durumumu daha net ifade etmiş olurum. Ya da tam tersi gerçeklere de rüyalarım kadar güvenmemeye başlamıştım...

Bir mağara labirentine girmiş gibi, yolun devamında karşıma çıkan her dönemeçte iş biraz daha karışıyor. Dönüşü bulmak için kullandığınız ipin kopmuş olduğunu bir hayli ilerledikten sonra fark ediyor, her dehlizden geçişte buradan geldiğinize de emin olabileceğiniz gibi, daha önce burayı hiç görmediğinizden de emin olabiliyorsunuz. İşte içinde bulunduğum durum tam olarak buydu.

Güneydoğu'da askerliğimi yaptıktan yıllar sonra, yine askerlik günlerim kadar dehşet ve tedirginlik duygusu içindeydim. Güneydoğu'da askerlik süresince, her sabah kötü biri ile karşılaşma, ya da hiç beklemediğim anda pusuya düşme ihtimali nedeniyle hep tedirgin olmuştum. Bu gün de akşam olmadan bir şeyler olacağına inanıyordum. Bir yandan da aklım hala Çiğdem'e takılı kalmıştı. Saç rengini bir kenara bırakırsak, eski sevgilim Sevil'e ne kadar benzeyen bir yüz yapısı vardı.

İnsanın zihni sayfaları kaybolmuş bir kitaba benziyorsa, benimki şu halimle iki kitaba benziyordu. Her birinin kendi boşlukları vardı. Yataktan kalktığımda ilk şoku sol kolumda saatin yaklaşık on santim üzerinde siyah rapidoya benzer bir kalemle yapılmış, yer yer silinse de, baklava biçimli, etrafı ince detaylarla süslenmiş, içinde belirgin şekilde "S" harfi vardı. Bu harf mavi çerçeveli bir kırmızı kalbin içinde yer alıyordu.

Dövme yaptırma fikri ve ben ayrı yollardan farklı yönlere giden otobüsler gibiyiz. Dövme yaptırma fikrine hep karşı koymuştum. Çünkü dövmesiz de yeterince serserilik yapabiliyordum! Dövme konusunda bölük pörçük birkaç bilgim de yine askerliğim sırasında aynı koğuşta kaldığım birkaç kişiden gelen kulaktan dolma bilgilerdi. Dövmeyi görünce keyfim tamamen kaçmıştı. Çünkü kendimi bilmez ve ne yaptığımı hatırlayamaz bir öğleden

sonram vardı ve ben bu zaman içerisinde koluma dövme yaptırmıştım. Ya aynı zaman dilimi içerisinde Irmak'da geri gelerek bu dövmeyi gördüyse. Evet, bir anda bağırışı gözümün önüne geldi, sanki gerçekten evin salonuna gelmiş avaz avaz bağırıyordu. Dövmedeki "S" harfi ise Irmak'tan önceki sevgilim Sevil'den başkası olamazdı. Bunca zaman sonra, Irmak tarafından terk edilip, yine onun gelmesini beklerken, bırakın beklemeyi ayrılığın üzerinden daha yirmi dört gün geçmişken eski sevgilimin adını taşıyan dövme ile karşısına çıkmak gerçek anlamda sağlam bir yüz isterdi...

Tamam, ama dövme gerçek peki konuşmaların ne kadarı gerçekti. Mesleğimin yazarlık olması nedeniyle hayali konuşmaları aklımda oluşturma fikrine yabancı değildim.

Yine de mantıklı olmak gerekirse, Irmak ile tekrar birleşmek isteyen biri olarak, onun karşısına kolunda Sevil'in adının baş harfini taşıyan bir dövme ile çıkmak onun asla affedemeyeceği bir şeydi. Çünkü Irmağın, Sevil'e karşı ne kadar tavırlı olduğunu beni tanıyan herkes biliyordu. Peki, ben bu dövmeyi acaba Irmağı cezalandırmak için mi yaptırmıştım, yoksa gece gördüğüm rüyaya devam mı ediyordum?

Aklıma Irmağın gerçekten eve gelmiş ise mutlaka bir iz bırakacağı geldi. Öyle ya, eve gelecek, beni uzunca bir süre bekleyecek, kolumdaki dövmeyi de görecek ama evde hiç bir şeye dokunmadan gidecekti. Bu pek mümkün görünmüyordu.

Hiç değilse elinden düşürmediği sigarasını mutfaktaki veya odalardan birindeki tablaya söndürmüş, yemek yediyse tabakları bırakmış veya köpeğe yemek vermek için mama kabının ağzını her zaman olduğu gibi yine açık bırakmış olabilirdi. Bu düşünce ile ilk olarak mutfağa gitmeye karar verdim.

Geçerken gördüğüm kadarı ile salonda ve ufak odada içeri girildiğine dair hiçbir iz yoktu ve kül tablaları boştu. Ben yine de o sinirli konuşmanın bu evde gerçekten yaşandığı düşüncesinden kendimi alamıyordum. İnsanın zihni, kanıtların tersine inanmakta direniyorsa, ipuçlarına ne gerek vardı?

Bunları düşünürken bir anda aklıma geldi. Eve geldiğimde köpeğin mutfağa kustuğunu görmüştüm. Gerçekten buraya gelmiş ise kesinlikle benden daha temiz olduğu için temizlemiştir diyerek artık tek hedefi mutfak haline getirerek oraya yöneldim. Köpeğin midesinden çıkanlar yerdeki karoların üzerindeydi. İlk olarak işe bu pisliği temizlemekle başlamayı düşünerek kapının arkasındaki süpürgeye ve hemen yanında duran faraşa doğru yöneldiğimde, eve döndüğüm zaman üzerimden çıkarıp mutfak kapısının önündeki sandalyeye asmış olduğum montumun sağ kolunun tamamen, sırtının da kısmen kana bulanmış olduğunu gördüm. Kanlar kurumuş ve kahverengiye yakın bir hal almıştı. Bu kanların benden olabileceğini düşünerek burnumu yokladım.

Genelde başım çok ağrıdığı zaman burnumun kanamasına alışıktım ama bu kez bir burundan akacak kandan daha fazla miktarda kan söz konusuydu. Uyanırken duyduğum endişe tekrar ortaya çıkmıştı. Soluk alırken ciğerlerime hava ile birlikte korku dolduğunu da hissediyordum.

Mutfağı temizlemeyi bile unutarak dış kapıya yöneldim. Kapıdan çıkıp sokak kapısını aralayarak, apartman sakinleri tarafından garaj haline getirilen arka bahçede duran arabamın yanına gittim. O kadar acele ediyordum ki, ayağımın üşümesinden sonra dışarıya terliklerimle çıktığımı fark ettim. Artık her hareketim ürkek, her adımım biraz daha panik havasındaydı. Arabama ulaşıp camdan içeri baktığımda korkum daha da artmıştı. Ön yolcu koltuğu da kan içindeydi.

Bu garip olayların bir açıklaması olmalıydı. Tüm olanlara içten içe duyduğum korku haricinde tepki göstermeyişim beni bile şaşırttı. Tüm bu olanların benimle ilgisi olmayabileceği hissi bile beni rahatlatmaya yetti. Üşümeye başladığım için eve geri döndüm. Kendime kahve yaptım. Köpek, yol açtığı pislikten duyduğu utançla şekilden şekle giriyor ve sevimli görünmeye çalışıyordu. Onu da dışarı çıkarttım. Köpek koşarak bahçeye doğru giderken ben de kahvemi bitirip mutfağı temizlemeye başladım. Akşamdan kaldığım için

zaten kötü olan midem daha da kötüleşmiş, artık bulanır olmuştu. O halde, mutfağı temizleyerek adeta yaşadıklarımın ve yaptıklarımın kefaretini ödüyor, bir açıdan ruhumu temizliyordum.

İnançlarım doğrultusunda, bir hata yaptığım zaman kendimi en ağır şekilde cezalandırarak bir açıdan ruhumu temizlediğime inanırım. Tam o sırada telefonun çalması ile irkildim. Arkadaşlarımın araması için oldukça erken bir saatti ve ben de kimseden telefon beklemiyordum. Telefon salonda çalıyordu ama mutfağa bir paralel hat çekmiştim onu açtım.

Arayan semtimizin karakolundan Komiser Talat'ın benimle görüşmek istediğini, biraz beklemem ve hattan ayrılmamam gerektiğini söylüyordu. Talat ile tanışıklığımız, karakolun kağıt, toner, faks kağıdı gibi bazı ihtiyaçlarının temini için benden yardım istemesi ile yaklaşık beş yıl öncesine dayanıyordu. Arayan polis memurunun, bir dakika demesiyle birlikte beklemeye başladım. Beklemenin uzun sürmesi endişelerimi artırıyordu. Derken komiserin sesi duyuldu;

"Merhaba Ahmet, iyi misin? Keyfin nasıl?

"İyiyim. Akşamdan kalmayım ama iyiyim"

"Güzel. Bu sabah senin evin önünden geçerken aklıma geldin. Bir arayayım dedim." Bu konuşmanın daha en başından Talat'ın modern polislik tasladığını, hal hatır sormaktan başka amaçları olduğunu anlamak zor değildi.

"Ahmet, dışarı çıktığında karakola bir uğrar mısın?"

Babamın bir öğüdü vardı. Eğer bir konu hakkında kuşkun varsa, ilk hücum eden sen ol derdi. Ben de tam bu öğüde uyan bir cevap verdim.

"Sabah gelsem olmaz mı?"

"Zaten öğlen oldu. Ben şu anda bir misafirimle birlikte kahve içiyorum. Sen yemekten sonra gel"

"Tamam"

"Gerçekten iyisin değil mi?"

"Öyle sanıyorum Talat. Şu ana kadar keyfimi kaçıracak her hangi bir şey de olmadı"

"Arabanı temizleyecek misin?"

"Akşam burnum fena kanamıştı. Arabayı oto yıkamacıya bırakacağım"

"Anladım. Senin komşuların ruhunda hafiyelik var her halde. Onları özel dedektiflik bürolarına yollamalı. Peş peşe telefon yağdırdılar, bir görmeliydin. Herhalde dedim Ahmet birinin kolunu falan kopardı."

"Bu tarz konuşmandan hoşlanmadım. İstersen bir memur gönderip kandan örnek alabilirsin. Ayrıca kan grubumu da kontrol edebilirsin"

Hiç bir şey söylemeden gülmeye başlamıştı. Tam bir polis gülüşüyle, her kahkaha kıvrımının hakkını vererek, soprano tonunda sesler çıkarıyordu. Aslında gülmek ve Talat'ı bir arada düşünmek bile insana zor geliyor. Çünkü taştan oyulmuş gibi ve mimiklerini gizleyecek kadar kemikli bir yüzü vardı. Şimdi paniğe kapılıp açık vermenin anlamı yoktu. Olabildiğince sakin bir ses tonuyla;

"Gülüyorsun ama bu yaşta bir insanın sürekli burnunun kanaması pek hoş bir şey değil" diyebildim.

Telefonu, polisin aramasından korkarak, komşuların arabamı görmesine tedirgin olarak kapattım. Mutfaktaki pisliği, bu kez biraz daha acele ederek temizledim ve arabamı temizlemek üzere otoparka gittim. Komşularımın düşmanlık mı, paranoya mı olduğuna karar veremediğim tepkilerine şaşırmıştım.

Hangi komşular, hangi amaçla polise haber vermişlerdi acaba? Yoksa Talat'a konu ilk açıldığında, "Akşam zıvanadan çıkıp birinin burnunu kırdım. Sonra da dayanamayıp evine götürdüm" mü deseydim? Ya da daha beteri. Bir insan başkasının kolunu nasıl koparırdı acaba?

Artık arabamın içinde, benden olmayan, kanı temizlemeye başlamıştım. Bu kanın, kimsenin burnundan gelemeyecek kadar fazla olduğuna olan inancım şimdi daha da kuvvetlenmişti. Öncelikle, bezi koltuğa bastırınca koltuk süngerinin emdiği kan elime bulaşıyor, tüm gücümle bastırdığım noktada kırmızı kan gölcükleri oluşuyordu. Bez, masaya dökülen suyu temizler gibi, sıklıkla bir kaba sıkılması gerekecek kadar kan oluyordu. Ben ne kadar kanı yok etmeye çalışsam da o hep koltuktan başını kaldırıyor, hep aynı fazlalıkla beze doluyor ve varlığını hissettiriyordu. Aklıma Tolstoy'un bir sözü geldi; "Bir kere yaşayan şey, yine yaşamaya çabalar"

Bezin çalkalanması, kovayla taşıdığım su sayısı, ellerime bulaşan kan nedeniyle, zaten kötü olan midemin tamamen kendini kaybetmesi gibi tatsız ayrıntılarla canınızı sıkmayacağım. Bu arada otoparka gelen bazı komşularımla da burun kanaması konusunda dostane sohbetler yaptık. Daha sonra karakola yürüyerek gitmeye karar verdim. Arabayı bu halde karakola götürmek pek akıllıca bir iş değildi. Biraz da arabama el koymalarından endişelenmiştim.

Askerlik döneminde de, bazen gece yarısı uyanır, nerede olduğumu bilemezdim. Bu çok da anlaşılmaz bir durum değildi. Ancak sabah olunca, nerede olduğumu kuşku götürmez şekilde anlardım. Bu nedenle rüyaların şaşırtıcı yanlarını her zaman ilginç bulmuşumdur. Şimdi de ona benzer bir şey oluyordu. Sebebini bilmediğim bir dövmem vardı. İyi huylu olduğu bütün apartman tarafından bilinen köpeğim bile benden kaçıyor, en sevdiğim montumun kan içinde olması bir başka ayrıntı olarak duruyordu. Dün gece görüp görmediğimden bile emin olmadığım beni terk eden bir sevgilim, Bir de gecenin ilerlemiş bir saatinde konuşmalarından etkilendiğim, davetkâr sarışın bir kadına yönelik heyecanlarım vardı. Bunları düşünerek karakolun bulunduğu sokağa kadar gelmiştim.

Aklımdan çeşitli konuşma stratejileri geliştiriyordum. Hatta uzunca bir süredir yazı yazmamış olmama rağmen, Talat'ın bir yazarı ayağına çağırmasının ciddi bir nedeni olması gerektiğini bile düşünüyordum. İçeri ilk girdiğim anda bunun nedenini ona mutlaka soracaktım. Yirmi beş gündür bırakın yazı yazmayı, elime kalem bile almamış olmamın konu ile alakası olmadığına da kendimi öyle inandırmıştım ki, bu rolümü sadece karakolda bulunduğum süre içerisinde değil, bütün bir gün oynayabilirdim.

Adliyenin yanından geçip karakola girerken bile, kendimi bu role adapte ederek, bir muhabir edası ile davranıyordum. Talat'ın kılığı, yüz ifadesi, mobilyaları, konuşması ve anlattıklarının hepsi aynı önem derecesindeymiş ve bunların tümünü sekiz paragraflık yazımda kullanacakmışım gibi görünmeye çalışıyordum. Rolüme konsantre olarak odaya girdim.

Özel fotoğrafları, takdirnameleri, mesleki sertifikaları duvarda Talat'ın eski askerin oğlu olduğunu belli edecek şekilde belli bir nizamda asılıydı. Masası derli toplu ve oldukça sadeydi. Dikkatimi çeken bir başka ayrıntı ise, Talat'ın benimle konuşurkenki yüz hatlarının, heykeltıraştan keser kullanmasını isteyeceğim kadar sert ve hissiz olmasıydı. Bundan önceki komiseri düşündüm bir an. Daha dost canlısı görünür. Akşam çalıştığı hukuk kitaplarını yanından ayırmaz ve bana da Hukuk Fakültesi hakkında bilgiler verirdi.

Beni görünce, koltuğunu geriye itti, masanın çevresinde yarım tur atarak yanıma geldi ve masasının önündeki koltuklara oturduk. Eğitimi sırasında, polislerin de anlayışlı davranmalarının doğal bir şey olduğunu öğrenmemiş olsa hiç çekilmez bir tip olacaktı. İlk sorduğu soru, "Irmak nasıl? Haber alabildin mi?" oldu.

Hayır dedim demesine ama en can alıcı noktadan konuşmaya girerek beni tam anlamıyla dağıtmıştı.

"İlişkinize burnumu sokmam istemem ama onu dün akşam gördüğüme yemin edebilirim. Seni ve onu yakından tanımasam kesinlikle o olduğunu fark edemezdim. Saçına yeni bir şekil vermiş ve sarıya boyatarak bambaşka bir havaya bürünmüştü" dedi.

"Nerede gördün?"

"Suadiye'de. Sahil boyunca yürüyordu"
Söylediği yer bana fazla uzak sayılmazdı. En azından buralarda olduğunu öğrenmiştim. "Buraya döndüğünü bilmek ilginç. Ama benim haberim yok" diyebildim.
Marlboro Light sigarasını ağzına götürüp yaktı ve ilk dumanı reklâm filmi çeviriyormuşçasına keyifle havaya üfledi.
"Irmak hoş bir kadın" dedi.
"Teşekkür ederim"
Irmak, çevre konusundaki duyarlılığını, halkın ortak yaşam alanlarındaki aksaklıkları polise veya belediyeye aktaracak ve sonuçlarını takip edecek kadar ileriye götürüyordu. Bu olaylardan birinde, biraz ayaküstü olmasına rağmen, toplanan halkın gözü önünde Talat'a teşekkür ederek, onu öven sözler söylemiş, Talat'ın sevgisini ve takdirini bu şekilde kazanmıştı. Talat konuşmasına, ağır ve dikkatle seçtiği cümleleri ardı ardına sıralayarak devam etti.
"Senin içinde büyük bir potansiyel olduğunu düşünüyorum. Bana, belanın en yoğun olduğu anlarda bile ayakta kalabilen soğukkanlı insanları hatırlatıyorsun. İyi bir sevgilin, kariyer yapabileceğin bir işin var. Semtimizde, pek belli etmesen de mutlu olabilen birkaç kişi arasında sayılırsın."
"Eğer bunları söylemek için beni çağırdıysan, pek ala telefonda da söyleyebilirdin" dedim.
"Seninle yüz yüze konuşmak istedim. Böylece senin şu an içinde bulunduğun durumun hakkında daha yakından bilgi sahibi olma fırsatım olur. Karakolumuza pek çok kere çeşitli yardımlarda bulundun. Bunları göz ardı edemeyiz" dedi ve ekledi, "Bir akşam seninle bir yere gidip, bir şeyler içelim"
Kısa bir suskunluk ardından, sanki bir şeyler söylemek isterken vazgeçip, sadece uyarmakla yetirmiş gibi bir tavırla ayağa kalktı ve henüz yanına geleli on dakika geçmesine rağmen, "Komşuların tereddütleri yersizmiş. Seni arabana kadar geçireyim" dedi.
"Arabamla gelmedim. Telefonda da söylediğim gibi, oto yıkamacıya bıraktım"
"Arabandaki kanları görünce ona el koyacağımı mı düşündün yoksa?" Bu konuşma ona koridor boyunca gülme fırsatı verdi. Kapının önüne gelince elini uzattı. Tam ayrılacağım zaman, "Bu arada ben senin yerinde olsam ve İdealtepe'de evimin dışında bir yerlerde örneğin o metruk binada bir şey saklamış olsam..." sustu.
"Ben herhangi bir yere bir şey saklamadım. Böyle bir şeyi neden yapayım ki?" dedim.
"Sakladın demiyorum. Bilmek de istemiyorum. Ben kendim saklamış olsam, arabamın durumunu da göz önünde bulundurarak çıkartmayı düşünürdüm diyorum"
"Neden?"
"Sana her şeyi söyleyemem. Bak ben küçük yerlerde de görev yaptım. En acımasız suçluların dahi zeki olanlarına rastladım"
Başımı sallayarak bekledim. Konuşmasına devam etmedi. Sırtıma hafifçe vurarak samimiyetini göstermeye çalıştı ve tekrar geldiğimiz koridora doğru yürümeye başladı.
Tekrar evime doğru gelirken, yaptığımız kısa konuşmadan anlamlar çıkartmaya çalışıyordum. Beni bırakıp gittiğinde Irmak kestane rengin en güzel örneklerinden biri olacak saç rengine sahipken, bu kez Talat'ın deyişiyle sarıya boyattığı saçlarıyla ortada dolaşıyordu. Üstelik bana çok yakın bir yerde görünmesi bana gelmiş olma ihtimalini de güçlendiriyordu. Birde kolumdaki şu dövme olmasaydı daha sakin olabilirdim. Özellikle akşam saatlerinde, sahil yolunda devriye gezen polis otolarının dahi seyrekleştiği bir semtte, komiserin söyledikleri oldukça ilginç gelmişti. Evet, Talat, eski sahipleri tarafından terk edilen, yan duvarları, kapısı bile olmayan metruk binada daha önce arabamın sağını solunu onarmaya çalışırken beni görmüştü. Hatta bir keresinde oraya beraber gitmiş ve kendisine burayı kiralayıp kendime özel hobilerim için yer yapma fikrimden de bahsetmiştim. Metruk binalarda polis neden araştırma yapsın ki? Diye düşünürken, bunun komşularımın polisi

aramaları ile aralarında bağ olup olmadığını düşünüyordum. İşte tam bu anda beynimde deyim yerindeyse bir şimşek çaktı. Askerliğini Güneydoğu'da yapanların ortak özelliğidir. Teskere zamanı yaklaşırken, koruculardan bütçelerine göre bir silah satın alıp, bunu türlü akla hayale gelmedik yöntemlerle evlerine götürürler. Askerlik yıllarının üzerinden zaman geçip anılar belli oranda küllenince de bu getirdikleri silahlardan kurtulmanın yollarını arayıp dururlar. Kimi denize atar, kime birine verip kurtulur, kimi de benim gibi, evinin dışında, kendince güvenli bulduğu bir noktaya silahı gömer ve bu gizli hazineyi kimseyle paylaşmazlar. İşte benim gizli hazinemin bulunduğu yer de az önce size anlatmaya çalıştığım İdealtepe'deki metruk binanın bahçesiydi. Orada bir ağacın yanına torba içinde sekiz on mermisiyle beraber bir dokuz milimetre çaplı Browning marka silahı gömmüştüm.

Yaşadığım yer genel olarak bakıldığında güvenli bir yerdir. Buralarda akşamları birkaç sarhoşun çıkardıkları dışında, kavga bile nadir olur, trafik kazaları ise günlerce konuşulur. Hatta bir ara frenleri tutmayan bir aracın kaldırımda yürüyen anne ve arabadaki bebeğini ezmesini, aramızda cani dolaşıyormuş antipatisiyle dinleyerek, isyan eden insanlar bile olmuştu. Yani cinayetler, araba hırsızlıkları yok denecek kadar az olduğundan burada insanlar birbirlerine güvenirler. Ben de bu nedenle artık elimde kalan ve ne yapacağımı bile bilmediğim silahı oraya gömerek "dertten" kurtulmayı düşünmüştüm.

Şimdiki aklım olsa yine oraya gömer miydim o silahı? Bilmiyorum ama Irmağın gidişinden sonra, bazı geceler tedirgin oluyordum. Hatta sönmek üzere olan ateşin başında büzüşüp ısınmaya çalışan çocuklar gibi, televizyon seyrederken köpekle beraber uyuya kaldığım çok oluyordu. Bu durumlarda silah güvence olabilir miydi? Bilmiyordum.

Tüm yol boyunca bunları düşünerek eve geldiğimde arabama atladım. E5 karayolunun biraz yukarısında bulunan metruk binanın bahçesine gömdüğüm silahı, oradan çıkartmak konusunda kararlıydım. Belki de en doğrusu onu denize atmak olacaktı. Bunu daha önce neden düşünmediğime, özellikle Talat ile yaptığımız konuşmadan sonra iyice pişman olmuştum. Asfalt yoldan ayrılıp, taş döşeli olmasına rağmen toprak bir yolu andıran, sağlı sollu çalıların arabanın her iki yanını aynı oranda çizdiği bozuk yola saparak "hazineye" biraz daha yaklaşmıştım. Yolun bozukluğundan oluşan tekerlek izlerinin arasında kalan bölüm arabamın altını sürtebileceğim kadar yüksekti. Bu nedenle trafik kazasından yeni çıkmış insanların tedirginliği gibi, oldukça yavaş bir hızda ilerliyordum. Söz konusu bina yolunu kaybeden birinin buraya sapması ile birlikte kolaylıkla ulaşılabilecek ve bir o kadar da dikkat çekecek viranlıktaydı. Burada kısa bir mola verip arabalarından inenler olsa bahçenin kullandığım bölümünün son derece düzgün olduğunu görebilir. "İnsan eli değmiş" bu bölüme geldiğinde de ayağını sürüyerek yürüse bile sakladığım yerdeki tabancayı bulabilirdi. Araba ile viranenin bahçesine yaklaşmak, arabanın yanlarını çizdirmek anlamına geliyordu ve ben bunu yaşamak istemiyordum. Arabadan inerek yürümeye başladım. Bahçede her zaman hissettiğim mezarlık duygusu yine vardı. Ama ben bu kez sakin değil içimi kaplayan panik duygusu ile yerimde duramıyordum. Yer yer görünen beyaz boyalardan, kullanıldığı yıllarda oldukça bakımlı olduğu anlaşılan çürümüş, sac kapıdan geçerek bahçeye ulaştım. Çalıların ve ayağıma dolanan ayrık otlarının bazen üzerine basarak, bazen de yanından geçerek ilerlememi sürdürdüm. Sonunda ulaşmıştım; Küçük kum kayalarının ortasından fışkırmış, korkunç şekillerle kıvrılmış, hemen her toprağa değdiği noktadan yamaca tutunarak iki üç kök haline gelmiş, tüm dalları tek tarafta ve üst üste yığılmış tam toprağa bağlandığı noktada küçük bir pelüş ayının rahatlıkla gireceği ovuğu bulunan bir bodur çam ağacı, benim tabancamı gömdüğüm yeri işaret ediyordu. Çam ağacının hemen önüne açtığım çukurun üzerini, yine bahçenin bir köşesinde bulduğum büyük plastik çöp kovası kapağı ile örtmüştüm.

Kapağı, üzerini yine toprak ve dökülmüş kuru yapraklarla kamufle ederek sanki buraya insan eli değmemiş izlenimi vermeye çalışmıştım. Fakat bu sefer kapak yerinden oynamış gibi geldi bana. Gerçekten dikkatle bakınca, yan tarafa gelen toprak ve yaprakların sıyrıldığını, kırmızı plastiğin ortaya çıkarak, kazılan yerin çevresi hakkında önemli ipuçları

verdiğini görebiliyordum.

Görüntü böyle olunca, işin açıkçası tabancanın bulunmuş olduğunu düşündüm. Bu bir yerde iyi, bir yerde de kötüydü. Bahçeye giren herhangi birisi tabancayı bulup aldıysa sorun yoktu. Çünkü ben zaten o silahtan kurtulmak istiyordum. Ama ya öğlen Talat'ın ima ettiği gibi, bu silahın varlığını polisler biliyorsa?

Elimi biraz da çabuk tutarak, işimi bitirip gitmek istiyordum. Zaten komşuların şüphelerini çekmiştim. Ortadan tamamen kaybolarak, şüphelilikten zanlılığa terfi etmenin de anlamı yoktu. Plastik kapağı tam olarak kaldırmak niyetinde değildim. Çünkü tekrar kamuflajı ile uğraşacak halim yoktu.

Araladığım yerden elimi içeri soktum. Silahın soğuk namlusu elime değdiği anda içimden derin bir nefes aldım. Ancak bu nefesi başkalarının takip etmesine vakit kalmadan elim bu kez ıslak süngere benzer bir şeye değdi. O zamana kadar dikkat etmemiştim ama çukurun içi anlaşılmaz şekilde ıslaktı. Çekingenliğim vardı. Ama ellerim benden daha kararlıydı. Bir elimle plastik kapağı biraz daha aralarken diğeri de ıslak süngere benzer, yumuşak ve tüylü şeyi yukarı doğru çektim. Gördüğüm manzara karşısında ağzımdan çıkan inilti, çok yüksekten aşağı bakarken yaşanılan ani baş dönmesine karışıyordu. Gözlerim bedeninden ayrılmış bir kafanın arka tarafına bakıyordu. Saçlarının rengi toprağın çamuru ile karışmış olsa bile sarı olduğu fark ediliyordu. Saçın uzunluğu hakkında yorum yapmak için en büyük oran teşkil edecek boyun kısmı yoktu. Çenenin hemen altından kulak dibine kadar devam eden çizgide kesik bir sarışın baş, benim kendi ellerimle açtığım çukurun içinde duruyordu. Artık ellerin iyice kanlanmış, kanın kendine has özelliği ile yapış yapış olmuştu. Yüzünü çevirip bakmak istediysem de baş elimden kayıp tekrar çukurun dibine yuvarlandı. Bu kez, yüz hatlarına bakamayacağımı anlamıştım. Tekrar her şeyi yerine bıraktım. Toprakları, yaprakları, plastik kapağı yerine oturtmaya uğraşmadım bile. Bahçeden arabama, geldiğimin aksine koşarak gittim.

Düşünmeme olanak yoktu, korkudan titriyordum. O halde arabayı kullanarak eve vardım. Kendimi koltuğa atıp, titremelerimi yine alkol ile kesmeyi planlıyordum. Hava kararmaya başlamıştı ve ben sabah hissettiğim tedirginliğin, yerini korkuya bıraktığı bir ruh hali ile odama kapanmış düşünüyordum. O kafanın Irmağın mı, yoksa Çiğdemin mi kafası olduğunu bile bilmiyordum. Buna ek olarak, kendimden mi korkmalıydım, yoksa bir başkasından mı? Onu bile bilmiyordum. Gece olur olmaz uyumaya çalıştım. Karanlığın, diğer tüm ölçü kavramları dışında bir korku kaynağı olabileceği ilk kez bu zamanlarda aklıma geldi.

-3-

Kuşku ile başlayıp, korku ile devam eden bir günün akşamında, bir gün önce yaptıklarımı hatırlamaya kendimi zorlayarak kalktığım yataktan bu sabah yine korku ve biraz da şüphe ile kalkıyordum. Rüyalar artık kâbus halini almıştı ve şafak vakti, uykuyla uyanıklık arasındaki sürede, kendi içimde yarattığım cehennem köyünden sesler yükseliyordu.

"Ah Ahmet" diyordu sesler. "Sen mumun her iki tarafını da yaktın. Hem başından, hem kıçından. Fitilinde kıvılcım kaldı mı? Tüm ışığın sönünce yanındakileri de aydınlatamayacaksın" bir başkası ise, "Kaybedenlerin artıkları, yine onları yenenler tarafından yağmalanır. Kaybedenin elinde olanların da kayba neden olabileceği düşünülmez"

Bu karman çorman ve kendi içinde anlam yüklenebilecek seslerden, kendi anladığımı sizlerle paylaşayım. Sinemada veya televizyonda seyrettiğimiz korku filmleri, bazen bizi herhangi bir karede duru düşünce bulabilmek için arayışa iter, ama sahnelerin ard arda gelmesi bizim bu duru görüntüyü fark edebilmemizi zorlaştırır. İnsan sadece kabuslardan uyanırken, korkudan gidip sonuca ulaşabiliyor. Bu açıdan, içinde bulunduğum durumu değerlendirerek, benim bu öldürme işi ile ilgim olmadığını varsayarsak ortaya başka bir soru çıkıyordu; Kimin ilgisi vardı peki? Bu kişinin benim metruk binayı sahiplendiğimi ve bahçesine bir silah sakladığımı bilen biri olmalıydı. Bu özellikte birini aramaya bile gerek yok çünkü bunu ben ve Irmaktan başka bilen yoktu. Irmak da, "silah kullanırım" erkekleşmesinin bir örneği olarak yaptığım sözde gösteri ile bunu öğrenmiş, ilk etapta fazla tepki göstermese de daha sonra bu silah konusunda olumsuz düşüncelerini belirtmişti. O halde, çukurda elime gelen kesik baş Irmağın ise oklar yine beni gösteriyordu. Bu kez, tüm cesaretimi toplayıp, tekrar oraya gitme ve başın kime ait olduğuna bakma konusunda daha ciddi düşünüyordum. İlk anda basit gelen bu iş detaylara girince daha da zorlaşıyordu. Kandan çamur olmuş toprağa bulanmış, kirli ama sarı saçlarından tutup, bedeni olmayan bir kafayı kendime çevirerek, kim olduğunu anlamaya çalışmak ne olursa olsun kolay bir iş değil. Üstelik ben bunları yaparken komiser Talat veya başka polislerin oraya gelme ihtimali var. Kararımdan tekrar caymış, o sahneyi görmek yerine, hiç değilse şimdilik korkularımla yaşamayı, bu korkulara dayanmaya tercih etmiştim.

O geceyi neden tarif etmek istemediğimi veya edemediğimi anlıyorsunuz değil mi? Kendimce akıl sağlamaları yapar hale gelmiştim. Eğer çukurdaki baş Irmağın ise, o zaman bu işi benim yaptığımı mı anlamalıydım? Benin silahım, benim çukurum ve bir kesik baş. Bu açıdan bakıldığında baş kesinlikle Irmağa aitti. İçime kontrol edemediğim bir hüzün dolmuştu. Bir anda aklıma başka bir düşünce gelmişti. Irmak, beni bırakıp gitmişti ve şu anda motosikletli bir serseri ile beraberdi. Bir ihtimal ona benim hazinemden bahsetmiş ve böylece kendi sonunu hazırlamış olabilirdi. O halde bunu ben tahmin edebildiğime göre, ben de tehlikedeydim?

Garip tavırlı, aile yaşantıları haricinde, beceremeyeceklerini bildikleri halde metres arayışı ile yanıp tutuşan serseriler karşısında soğukkanlılığınızı kaybedenlerden misiniz? Bu duyguyu, öyle birinin sizi aramakta olduğu sonucuna vardığınız bir akşam deneyin de bakın. Kıyıya vuran her dalga, yerinden kıpırdayan her martı bir tehlike oluyor mu? Olmuyor mu?

Bilinmeyen bir şeyden korkmak küçük düşürücüdür. Gerçi hiçbir zaman kendimi kahraman olarak görmemişimdir. Dostlarımı savunur, yaramın acısını kendi içimde çekmeyi başarabilirdim. Şimdi ise, yabancı bir evdeki yavru köpek gibiydim. Her seste, her harekette korkularım ortaya çıkıyordu.

Bu cinayeti ben işlemediysem, silah çukurunu bilen biri olmalıydı. Bunu mantıklı düşünerek bulmak kolaydı. Önemli olan devamının nasıl olduğunu bulmaktı. Sokaktaki her güvensiz bakışın beni tedirgin edeceğini biliyordum. Yamaçtan aşağı yuvarlanırken, sivri bir buz çıkıntısına tutunup kurtulduğunu sandığın an buzun kırılmasıyla tekrar yuvarlanmaya devam etmek gibi bir şeydi. Çünkü birinci soruya cevap veremezsem, ikinci soruya

atlayacaktım. Her soru benim için yamaçtaki buz çıkıntıları gibiydi. Hepsi beni kurtarabilecek yada hiçbiri kurtaramayacaktı. Bunun sonunda delilik beni bekliyordu.

Yamaçtan yuvarlanma düşüncesine sıkı sıkı tutundum. Hani yazı yazdığım günlerde olsam bu temayı çok güzel işleyebilirdim. Ayrıca, bu ruh hali ile böyle bir örnek düşünebildiğim için de sevinmiştim. Sevinç işte böyle en anlaşılmaz zamanlarda, en anlatılmaz örneklerle insan bedenine dolabiliyordu. Bu anlarda, yüreğinizde taşıyabileceğiniz en minik zevk bile bir kuyuya sallandırılmış ip kadar önemli olabiliyordu. İnsan olaylara olduğu kadar zevke de konsantre olabilmeli. Ancak o zaman kuyuya sarkıtılan ipin sizi yukarı çekebilecek bir merdiven olabileceğini düşünebilir, umudun artmasını zevke dönüştürebilirsiniz. Ben de özellikle bu durumlarda bir davranış biçimi geliştirerek, birtakım şeyleri kucaklamaya çalışırdım. Arabam yolda kalınca gelecekte daha iyi bir arabam olacağını, Irmak tarafından yapılan yardımların karşılığını bir gün mutlaka hem de fazlasıyla verecek kadar yükseleceğimi düşünürdüm. İşte bu düşünce ile ve sadece yüreğimde sakladığım bir teşekkürün karşılığı olarak ilk aldığım toplu para ile kendisine bir Bvlgari almıştım.

Bunları düşünürken de kendimi sakinleştirmekten çok içindeki korkuyu bastırmayı düşünüyordum. Buralara gelmeden önce yaşadığım yer olan Küçükçekmece'yi düşündüm. Evimiz, Hürriyet caddesinin hemen üzerindeydi. Şimdi orada başkaları oturuyor. Sonra tekrar babam aklıma geldi. İşler sarpa sarınca veya hayat bize kolay yüzünü göstermeyince, "Inter faeces et urinam nascimur" derdi. Cluny'li St. Odon'un bir sözü olan bu cümlenin anlamının, "Bokla sidik arasında geliriz dünyaya" demek olduğunu da yine babamdan öğrenmiştim. Neden böyle dediğini sorduğumda verdiği, "Bu biraz uçuk da olsa hatırlatıcı bir cümledir" derdi. Geçmişi düşünmek, özellikle bugünkü şartları gözümün önüne getirince bana hep ayağa kalkıp yaşama yeniden tutunabilme gücü vermiştir.

Kafam hala karma karışık ve en büyük şüphelinin kendim olduğu bir olayın içerisindeydim. Çıkmak için kendimi ne kadar zorlarsam, bataklık örneği gibi biraz daha dibe batacağımı düşünüyor, belki de sırf bu nedenle olayı aklıma getirmemeye çalışıyordum. Ancak, özellikle Freud'un dediği gibi ters gidebilecek her şey ters gitmeye de devam ediyordu. Bu düşüncelerden, tıpkı yine bir gün önce komiser Talat'ın aradığı saatlerde çalan telefon sesiyle sıyrıldım. Tanımadığım bir ses bana adımla hitap ederek, nazik bir günaydından sonra, "Sizi rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüz. Telefonunuzu da bayana vermek için yazdığınız peçeteden almış arkadaşlar, önceki gece siz buradayken, masalarına oturup konuştuğunuz çifti tanıyor musunuz? Onu soracaktık."

"Ha, evet" dedim. "Birlikte içki içmiş, bayanla da sohbet etmiştim. Ama o kadar. Neden sordunuz ki?"

"Soruyorum, çünkü arabaları hala bizim otoparkta"

"Garip. Emin misiniz onların arabaları olduğuna?"

"Biraz garip olacak ama geldiklerinde de ilk arabaları dikkatimi çekmişti. Kadının adını hatırlıyor musunuz peki?"

"Hatırlıyorum tabii. Adı Çiğdem'di" dedim.

"Tamam. Tekrar özür dileriz ama durum gerçekten garip ki. Mecbur kaldık aramaya"

Gerçekten garipti. Demek Çiğdem de arabasına binip gitmemiş. Artık, aklıma takılan her düşünce, beni o metruk binaya doğru itiyordu.

Oraya gitmek, çukuru açmak ve kesik başa bakmak fikri bende tarifi olanaksız korkuları da beraberinde getiriyordu. Hani bir adam düşünün, dertten kurtulması için metrelerce yükseklikteki kayalardan atlaması gerekiyor. Ama adam atlama korkusunu yenemediği için dertleriyle yaşamayı tercih ediyor. İşte o adam bendim.

Son telefon konuşmasının üzerinden ne kadar süre geçti bilmiyorum. Bildiğim tek şey, içimdeki paniğin, fiziksel bitkinliğim kadar somut olduğuydu. Başım ateş gibi yanıyor, ayaklarım üşümekten şekli değiştirmiş gibi geliyordu. Kendimi toparlayıp işe koyulmam

gerekiyordu. Bir an yirmi dört gün önceyi düşündüm. Hemen her sabah, kahvaltıdan hemen sonra, odama geçip yazılarımı yazardım. Şimdi ise, özellikle son iki gündür hayatımın akışı değişmiş, yaşananlar ve hayaller birbirine karışmıştı. Bu başka bir açıdan bakıldığında, masaya gelen çorbanın içinden sevmediğim malzemeleri kaşığın ucuyla ayıklamak gibi bir şeydi.

Çoktan beri uygulamaya çalıştığım Murpy'nin "hatırlayamayacağınız bir şeyi, hatırlamaya uğraşmayın" kuralı yine haklı çıkmaya başlamıştı. En azından, o metruk binayı, çukuru, kesik başı düşünmek işime gelmiyordu. Çevrenin şüpheli bakışlarına hedef olma fikri bende eve kapanma duygumu körüklüyor, bunun sonucu olarak da, eski hikâyelerden destek alarak kendime duvarlar örüyordum. Bu ruh hali ile insanın anne ve babasının yanındayken duyduğu huzur ve güven duygusunu düşünüyor. Kendimi bu durumlar için daha bir savunmasız hissediyordum. Başıma gelen bunca olaydan sonra artık içmemeye bile karar verebilecekken, sabah gelen telefon ile artan panik duygumu bastırabilmek için içki içmeye karar verdim. Alkolü müsekkin olarak kullanacaktım.

Amacım alkolün esiri olmak değil, alkolün bir miktar kana karışması ile elde edildiğine inanılan yaratıcı güce ulaşmaktı. Dışarı çıkmaktan tedirgin oluyor, evde ise hiçbir şey yapamıyordum. Lanet olası bir tabancayı gömdüğüm aptal bir çukur beynimi kendine doğru çekmekteydi. Korkum aslında çukurdaki kesik başın Irmağın olmasıydı. Kesen ben veya başkası fark etmezdi ki? Çünkü kim ne amaçla olursa olsun eğer Irmağı öldürüp başını buraya bırakmışsa, beni tamamen onsuz bırakmış olacaktı. Bardaki Çiğdem'i zaten tanımıyordum. Bu nedenle benim öldürmüş olmam dışındaki gelişmeler beni fazla etkilemezdi.

Bir anda Irmağı kaybetmiş olmak duygusunun bende halen ağır bir yük olarak omuzlarıma çökeceğini düşündüm. Oradan annemin, babanım öldüğü günkü ruh halini düşündüm. Onlarda ayrılmışlardı. Babam annemi bu dünyada yalnız bırakıp gitmişti. Birbirlerini seviyorlardı. Bunu nereden biliyorsun diyebilirsiniz. Babam ölmeden birkaç yıl önce, babamın evde olduğu ender günlerden birinde ikisinin salonda konuştuklarını duymuştum. Dinlemek istememiştim aslında. Böyle günlerde bazen tek kelime konuşmadan saatlerce oturabilirlerdi. Sanki önlerinde duran televizyon bile bana bu duruma ayak uydurur, sesini kısar, görüntüsünü soldurur gibi gelirdi. Ama o gece her halde kendilerini birbirlerine yakın hissediyorlardı. Annemin yumuşak bir sesle, "beni sevdiğini artık hiç söylemiyorsun" dediğini duydum. Bu doğruydu. Babam epey zamandır böyle bir sevgi cümlesi kurmamıştı. Kurduğu güzel cümleler de bir cimrinin çekmecesindeki kesesinden altın çıkarışı kadar zorlukla olurdu. Babam bu söz üzerine bir süre durakladı ve kendince anneme olan aşkını ilan etmiş oldu, "işte buradayım ya"

Babamı ve annemi, benin ırmağı sevdiğim kadar birbirini seven iki kişi olarak ancak bu kadar düşünebilmiştim. Gözüm kolumdaki dövmeye takılınca da düşünmekten vaz geçtim. Saate göz attım. Neredeyse öğlen olmuştu. Ayağa kalktım. Çıkıp bir yürüyüş yapmaktı niyetim. Ama sonra vaz geçip birden tekrar yerime oturdum. Kapıdan dışarı adım atma düşüncesi bile korkmama yetiyordu.

Kendimi eriyor, çürüyor, bozuluyor gibi hissediyordum. İnsanken alçalıp adeta köpek oluyordum. Burada böyle ne kadar saklanabilirdim? Bir ceket giydim. Dışarı çıktım. İçimde kahramanlık yaptığıma dair bir duygu vardı.

Kendimi sokakta bulunca, en azından yeni gelen korkunun nedenini anlamış oldum. Her şey üstüme geliyordu. Dışarı çıktım ve ayaklarım beni nereye götürürse oraya doğru yürümeye karar verdim.

İnsan bazen boş boş dolaşırken, bir sokağın girişi ya da bir mağazanın vitrini, daha önce aynı yerde gerçekleşen bir olayı hatırlatır da aniden o zaman yanınızda olanı özlersiniz ya bende de aynı durum oluşmuştu. Pek eski olmasa da, iki veya üç yıllık bir mazimiz olan arkadaşım Coşkun'un evi şu anki konumum olarak bana oldukça yakındı. Ben yine

ayaklarımın sözünü dinleyerek oraya doğru gidiyordum. Yürürken, "Acaba neden şu sıra onu ziyarete gidiyorum?" diye içten içe meraklandığımı hatırlıyorum. Birden aklıma geldi. En son evine gittiğimde, bir kavunu kesip kapak açmış, içine alkol ve bazı karışımlar ekleyerek bize kokteyl hazırlamıştı. Bunu yaparken, cerrah titizliği ile çalışmıştı. Bu ustaca bıçak kullanışı beni bıçak kullanmaya heveslendirmişti. Ayrıca burada dövmemi nasıl ve ne zaman yaptırdığım konusunda ipuçları bulacağımı da düşünüyordum. Birden bire iyi bıçak kullanmak ve çukurda bulduğum baş arasında, ister istemez bir bağlantı kurdum.

Çünkü Coşkun ruhlar âlemi ile de kendince ilgiliydi. Bir keresinde ben ve Irmak beraber onun bir ruh çağırma seansına katılmıştık. Seansın ortasında, "Irmağı kafası kesilmiş görüyorum. Ölecek Irmak" dediği için Irmak o gün, bu gündür Coşkun'un lafını bile ettirmez olmuştu. Hiç değilse bunu nasıl bildiğini sorabilirdim.

Bunların hepsi bir anda oldu. Kafamda dayanılmaz bir basınç zonklama ile beraber kendini hissettirdi. İnsana, ölçemediği bir korkuyu yaşadığı sırada sığınacağı ipucunun olmaması büyük acı veriyor. Şimdi artık, günler sonra başlangıç noktam vardı.

Bu düşüncelerle evin önüne gelmiştim. Kapının tokmağına vurdum. Karısı kapıyı açtı, başımla bir selam verip içeri girdim. Kadının varlıklı bir aileden gelmesini ilk zamanlar gurur meselesi yapan Coşkun'un şimdiki durumu hiç de gurur duyulacak cinsten bir şey değildi. Evde ve dışarıda karısının sözü geçiyor. Coşkun ise sadece işe gidip geliyor, artan vakitlerde de karısının göstermelik tebessümlerinin altına ustaca gizlenmiş kaprislerine boyun eğiyordu. Kapının önündeki Honda, Plazma TV, Sonny video kamera, Apple bilgisayar ve gözümden kaçan pek çok eşyanın parasını karısı ödediği için kadını kendi gücünden daha da emin bir duruma getirmişti.

Coşkun'un tek sıkıntısı bu değildi. Bir trafik kazasında omurgası kaymıştı ve şimdi bir omuru yerinde değildi. Birkaç ayda bir, iki veya üç hafta yerde yatmak zorundaydı. Coşkun'un ve tanımadığım birinin sesleri içerideki odadan geliyordu. Oraya doğru yöneldim. Panjurları kapatmışlar, Coşkun ve iki arkadaşı maç seyrediyordu. Adamları tanımıyordum. Bir yere girdiğim zaman tanımadığım insan oranı fazla ise yapım gereği huzursuz olurdum. Yine aynı durum söz konusuydu ve ben kapıya en yakın koltuğa oturmak üzere eğildiğim sırada, o sırada bana bakan iki yabancıya da gözümün ucuyla selam verdim. Bu iki işi bir arada çıkartmanın mutluluğu ile yerime otururken epeydir maç seyretmediğimi fark ettim.

Eskiden mahalle arasında iddialı maçlar yapıp koşa koşa eve gelir televizyonda yayınlanacak maçı beklemeye koyulurduk. Şimdi ise ne arkadaşlarla futbol oynama kaldı, ne de adam gibi televizyon seyretme isteği.

Coşkun'un plazma TV'yi yerleştirdiği oda, havasızlıktan çokça sigara ve biraz da bira kokuyordu. Tabii ki, hiç kapanmamış olmanın verdiği hararetle ısınmış ve etrafa artık plastik benzeri kokular çıkartmaya başlamış videonun kokusunun da bu aromatik havaya farklı bir katkıda bulunduğunu söylemeye gerek yok. Yanık plastik kokusu, bira kokusu, tablaya söndürülmüş ama yere düşmüş sigara izmaritleri kendimi bir ormanın içinde yer alan dağ kulübesinde hissetmeme neden oluyordu. Bunca eşyanın sadece bu odaya sıkıştırılmış olmasının da bu karmaşada rolü vardı elbette.

Coşkun'un karısı nedense aklına eseni hemen alır, ama elden çıkarılması gereken, gereksiz birçok şeyi Coşkun'un çalışma odasına tıkardı. Bunun nedenini sorduğumda bana, "Gereksiz şeyler bir arada dursun istiyorum" diyerek arkadaşımı bir hayli küçük düşürmüş, ben de kendimizi savunma ihtiyacı duyarak, "Ne yani bizler gereksiz miyiz?" ile başlayan hararetli bir tartışmaya girmiştik. O günden beridir yıldızımız hanımıyla barışmamıştı. Coşkun, ben ve diğerleri televizyona bakıp maç seyrederken aklımızdan kim bilir neler geçiyordu. Boş boş televizyona bakmak beni ne kadar rahatlattı anlatamam. Başka zaman tanıma ihtiyacı bile hissetmeyeceğim iki yabancı, Coşkun'un odasında arkadaşım olmuşlardı. Maçı seyredebildiğim kadar seyrettim. Devre olup Coşkun buzdolabına doğru giderken peşine takıldım. Onunla ilişki kurmanın tek bir yolu vardı; Gayri resmi olmak.

Seçkin bir lokantada oturup, leziz bir yemekten aldığınız lokmayı ağzınıza götürdüğünüz sırada, size kabız olup olmadığınızı sorabilecek yapıda birine resmi davranmak, havanda su dövmeye benzerdi. Kaç gündür beynimi fare gibi kemiren sorumu birden patlatarak kırıcı olur muyum diye düşünecek durumda değildim. Dövmeli kolumu ona doğru uzatarak, "Seansı hatırlıyor musun?" dedim.

"Unut istersen. Garipti" dedi.

"Bugün yardımına ihtiyacım var" diyerek gözlerinin içine baktım. Sorumun cevabını almadan vazgeçmeyeceğimi anlamasını istiyordum.

"Delisin sen" dedi.

"Yanılıyorsun" dedim. Ben zihnimi, seninkinin yanına getirmeyi başarırsam. İkimiz birlikte sonuca ulaşabiliriz" diyebildim.

"Senden o gün için gelebilecek bir veri yok ki?" Tam o sırada, Coşkun'un yüzüne inanılmaz bir hınç ifadesi geldi. Kolumu, omzumun hemen altından sıkarak çekti. Canım çok yanmıştı. Ben yüzümü buruştururken o gülerek, "Selçuk doğru söylemiş. Gerçekten dövme yaptırmışsın" dedi.

"Selçuk nereden biliyor dövmemi?"

"Nereden mi biliyor? Ulan öyle dağıtmışsın ki, Irmağa gerçekten ihtiyacın var. Geri dönse bari. Bu dövmeyi sana Selçuk yapmış"

İşte sonunda ciddi bir ipucu bulmuştum. Dövmemi yapan Selçuk, eskiden beri tanıdığım, bazen konuştuğumuz, ama kesinlikle dükkânının yerini bildiğim halde yanına gitmediğim garip bir arkadaşımdı. Maçın bitmesini beklemenin boşa zaman geçirmek olduğunu biliyordum.

Biraz da kaçar gibi, Coşkun ve odadakileri rahatsız etmeden odadan çıkıp, Coşkun'un eşiyle göz göze gelmemeye çalışarak sokağa ulaştım.

-4-

Artık, maçı veya etrafımdaki insanları görecek halim yoktu. Hedef adres de zaten az önce tespit edilmişti. Selçuğun evi. Aşağı yukarı on beş, on altı kilometre yol yapmam gerekiyordu. Ama eğer aklımı kemiren sorulardan bir tanesinin bırakın cevabını, oluşma nedenini bile çözeceksem bu yolu yapmaya değerdi. Hedef, Taksim'in cihangire doğru sapan arka sokaklarıydı. Selçuk burada, babadan kalma bir evde yaşayarak, aile büyüklerinden ayrılmadığını ispat edebilmek için tıkılıp kalmıştı. Tıkılıp dememdeki neden; kendisi tarafından da sıklıkla dile getirildiği gibi, 1+1 stüdyo tarzı, eski bir evde oturmasıydı.

Cihangir'de Arnavut kaldırımı taş döşeli bir yokuşun ortalarında, hayallerindeki satışı hiçbir zaman yapamayacağına olan inançla, kaderine küsüp sabahtan akşama kadar küçük bir taburenin üzerinde ömrünü geçiren bakkalın üst kat komşusuydu Selçuk. Yol sapa, dik, sıkıcı ve yorucuydu.

Babasının yine bu evde ölüp, günler sonra komşuları tarafından bulunmasının ardından, baba sevgisi aklına gelip bu eve hem de Kazasker gibi bir semtten gelişine bir türlü aklı erdirememiştik. Bunun nedenini ona sorduğumuzda sadece, "Oranın sürati başımı döndürüyordu. İnsanlar birbirlerini ve sevgilerini büyük bir hızla eskitiyorlardı" derdi.

Kaşının üzerinde, alnının orta yerinde, çene altında derin yara izleri taşıyordu. Bu izler uzunca bir süre yaptığı kaya tırmanışı sporundan ona miras kalmıştı. Birde dikkati çeken kesinlikle yağdan eser olmayan, kasla örtülü bir bedeni vardı.

Evine sapan köşeyi en sonunda bulmuştum. Kendisi de büyük bir şans eseri evdeydi. İki sürpriz bir arada olmuştu. Dövmeyi bana onun yapmış olduğuna inanamıyordum. Böyle bir becerisi olabilirdi ama bunu profesyonel platforma taşımamıştı. Dövme yaptırmak için gecenin bir vakti, sarhoş halimle bu dar sokaklardan geçip, buraya kadar nasıl gelmiştim. Merdivenleri çıkarken aklımı kurcalayan bu sorular, basamaklarda onu kedilerine yemek verirken gördüğüm anda dağıldı. Çünkü Selçuk, benim geldiğimi fark etmesine rağmen kedileriyle göz temasını kesmeden konuşmaya başladı. İlk sözü de, "Kolun iltihaplandı mı?" oldu.

"Kaşınıyor"

Başka bir şey söylemedi. Elindeki konserve kutusundan kedilerin yemeğini vermeye devam etti. Bu arada kedilerle konuşuyor, onlarda vücutlarını Selçuğun ayağına sürüp duruyorlardı.

İşini bitirince ellerini yıkadı koluma bakıp, "Pek iltihaplanmış gibi görünmüyor." dedi. Bu iyi haberdi.

"Dövmeyi yaptırmaya geldiğim zaman bir terslik mi oldu?" diye sordum.

"Zil zurnaydın" dedi.

"Biliyorum. Zilzurna olayım diye içmiştim zaten. Neden şaşıyorsun ki buna?"

"Ahmet, benimle kavga çıkartmaya çalıştın!"

"Delirmişim her halde" 50 kiloluk çimento torbalarını, birer minder kolaylığında kaldırıp kamyonetine yüklediğine şahit olan biriydim. Bu nedenle şaşkınlığım fazlaydı.

"Herhalde, sahiden kavga çıkartmaya çalışmıyordum. Değil mi?"

"Eh, sataşıyordun"

"Yanımda bir kadın var mıydı?"

"Bilmiyorum. Belki aşağıda olabilir. Pencereden seslenip duruyordun."

"Ne diyordum?"

"Bahsi kaybedeceksiniz" diye bağırıyordun.

"Kimsenin cevap verdiğini duydun mu?"

"Çok rüzgâr vardı. Eğer aşağıda gülüyorsa, fırtına gibi kahkaha atıyordu. Bilemiyorum. Bazen ormanlar, gece vakti içinden geçmeye kalkanlara güler gibi sesler çıkartırlar ya." Kolumun üzerindeki incelemesini bitirmiş görünüyordu.

Başını iki yana salladı, "Ahmet, yalvardım sana dövme yaptırma diye. Her şey korkunçtu o gece. Sen gelmeden az önce ben dama çıkıp aşağı atlamayı bile düşündüm." Geri kalanının bana arkasını dönmüş halde, biraz da mırıldanır halde söylenerek tamamladı. Bir şeylerden pişmanlık duyduğu açıkça belli olan biri gibiydi ve bu bana biraz daha korku veriyordu. Birden bire yanıma geldi ve kolumu sıkıca tutarak kendine doğru çekti. Konuşmasında, yalvarır bir ses tonuyla karışık, beni pişman etmek üzere tüm yüklemleri kullanıyordu. "Neden o lanet olası silahı bir yere atmak dururken, o lanet bahçe ye gömdün?" diye sordu.

"Kim söyledi sana?"

"Irmak"

"Sen ona ne söyledin?" diye sordum. Sadece Irmakla paylaştığım sırrımın başka ağızlarda dolaşmasına şaşırmıştım.

Bir şey söylemeye niyetlendiği zaman çocuk gibi sonuna kadar anlatırdı.

"Seni uyarmasını söyledim. O senin onu da dinlemeyeceğini söyledi. Bu yüzden önceki gece zilzurna geldiğinde gücenmedim. Silah kötü bir şeydir. Ruhunda bir uğursuzluk vardır" Uğursuzluk kelimesini söylerken kelimeye yüksek voltaja kapılıp yerde kıvranan insana bakar gibi acıyla yüzü geriliyordu.

"Gelip dövme yapmanı mı istedim senden?" diye sordum. Hayır, anlamında başını salladı. "Benden dövme yapmamı isteyecek en son kişi olursun. Ben yalnızca saygı duyduğum kimselere dövme yaparım."

"Yani buraya dövme yaptırmaya gelmedim"

"Hayır" diye tekrarladı. "Sana derhal kapıyı gösterirdim o zaman"

"Peki, ne için buraya geldim be adam" diye çıkıştım. Ses tonumda, diklenmekten çok, cevabın uzamasından dolayı sabırsızlık hakimdi.

"Yukarı çıktın, bana selam bile vermeden, pencereyi açıp aşağıda seni beklediğini düşündüğüm kişi veya kişilere "Göreceksiniz, bahsi kaybedeceksiniz" diye bağırıyordun. "Konuşmak istiyorum Selçuk, beni tüm kalbinle dinle, yarın geç olabilir" diyordun. Benim için ise senin dertlerini dinlemek için o geceden daha kötü bir gece bulunmazdı. "Olmaz" dedim. Sen de bana, "Sen sahtekârın birisin" dedin, korkunç şeyler söyledin. Daha sonra gözün masanın üzerinde duran iğnelere ilişti. "O zaman dövme istiyorum. Eli boş dönmem" dedin.

"Sen de kabul mü ettin?"

"Başlangıçta etmedim. Aşağıdan korna sesine benzer bir ses geldi. Pencereye yaklaşmadan, odanın içinden dışarıya doğru, biraz bekleyin diye bağırmaya başladın. Aynı zamanda ağlıyordun."

Daha sonra beni de masaya doğru çekerek, dövme istediğini tekrarladın. "Bunu o kıza borçluyum. Üzerimde onun adını taşımalıyım." dedin. Tekrar cama doğru dönüp, "Bahsi kaybedeceksiniz" diye bağırdın. Bu beni biraz kızdırdı. İçtenliğinden kuşku duydum. Dövmede yer almasını istediğin kızın adını sordum. Bana "Adı Sevil, senden bir tek "S" harfi istiyorum. O öldü. Onun ruhuna ancak bu şekilde yaklaşabilirim. Buna mecburum" diyordun.

Bu anlatılanlar karşısında şaşkına dönmüştüm. Sessiz kaldım. Sözlerine saygı gösterdiğimi ifade etmeye çalışıyordum. Yeterince zaman geçtiğine karar verdiğimde sordum, "Başka neler söyledim hatırlıyor musun?"

"Hiçbir şey. Uyuyakaldın. Dövme bitince uyandın.

Aşağıya indin, arabana binip gittin."

"Sen benimle birlikte aşağı indin mi?"

"Hayır"

"Pencereden baktın mı?"

"Bakmadım. Ama sanırım yanında birileri vardı. Çünkü kapıdan çıktığın anda sesini birilerine duyurmak ister gibi yüksek sesle konuşmaya başladın. Galiba bir kadınla bir erkek

seni sakinleştirmeye çalışıyorlardı." Evet, yanımda, barda tanıdığım Çiğdem ve lanet olası erkek arkadaşı ile beraber, karşıdan Taksim'e kadar yolculuk etmiştim. Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim. Tam çıkacakken Selçuk, "O Sevil dediğin kız halen yaşıyor olabilir" dedi. Umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktim. Benim derdim o kız değildi ki. Tek derdim Irmağın bana dönüşüyken, şimdi içinden çıkılamayacak kadar karışık bir olayın başkahramanıydım.

Evime dönünce, hemen üzerimi değişip eve uyum sağlamaya çalıştım. Evde rahat etmek ve dışarıdaki ortamdan uzaklaşmak istediğim zamanlarda genelde yaptığım ilk iş üzerimdekileri çıkarıp rahat bir şeyler giymek olur. Daha sonra su ısıtarak kendime bir çay yaptım. İki gece önce yaptığımı yeni öğrendiğim Cihangir yolculuğum hakkında bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Evet, küçücük arabamla yanımda birkaç saat önce hiç tanımadığım iki kişiyle yaptığım yolculuğa ilişkin bazı şeyler hatırlıyor gibiydim. Örneğin arka kapının mandalının biraz zor kilitlendiğini, arkamı dönüp söylediğimi, daha sonra zaten istem dışı hiç açılmayan bir kapı için bu detayı söylemenin ne kadar saçma olduğunu artık net hatırlıyordum.

Demek ki, arabamla bardan ayrılırken yalnız değildim. Üstelik iki kişi olsak o zaman ön koltuğu bırakıp arkaya geçme kabalığını kimse yapmazdı. Öyleyse gerçekten o arabada üç kişiydik. Evet, artık gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti ve ben tekrar o metruk binaya gidip çukurdaki kesik başa dikkatle bakmalıydım. İster ayık, ister sarhoş, ya bugün veya üç gün sonra hiç fark etmeyecekti. O çukura bakmam şarttı. Bu işi yapana kadar rahat etmeyecek ve huzur bulmayacaktım. Orada beni bekleyen manzara ne olursa olsun, bir geceyi daha düşünceler içinde geçirmekten daha kötü olamazdı.

Adada geçirdiğim yazları da arkamızdaki dağa tırmanmaya çalışırken buna benzer kararlılıkla hareket ediyordum. Tırmanma hissi beni mantığın dışına çıkarıyor, oraya tek başına tırmanabileceğimi düşünüyordum. Görebildiğim yükseklikte taşlar arasında tutunabileceğim oyuklar, basılacak çıkıntıları dahi önceden gözüme kestiriyordum. Tek bildiğim oraya çıkmak isteğimdi. Eğer yapamazsam beni panikten çok daha başka bir duygunun esir alacağına inanıyordum. O dağın tepesine hiçbir zaman çıkamadım. Ama bu sayede yapılmaması gereken şeyleri yapmaya kalkışanların güvenine ulaştım.

Şimdi de aynı düşüncenin doğruluğuna inanarak, oraya tekrar gitmeli ve sarışın kafanın suratına bakmalıydım. Sonunu getiren ben miydim yoksa başkası mı? Diye düşünmeden bunu yapmalıydım. Oraya giderek bir açıdan da yasanın mı yoksa başka şeylerin mi tehdidi altında olduğumu anlayabilirdim. Şimdiki ruh halimle, oraya gitmenin önemi, bunu ne kadar yapmaktan korktuğuma göre an be an değişiyordu.

Korkulacak bir şey olmadığına inandığım anlarda gitmek saçma gelirken, korkularımla yüzleştiğimde de oraya mutlaka gitmem gerektiğini düşünüyordum.

İrademle nasıl mücadele ettiğimi, bu mücadele sırasında geçen saatleri anlatmayacağım. Sadece şunu söylemeliyim ki, irademle başa çıkıp, yolculuğa hiç değilse zihnen hazır olduğumda saatin gece yarısını çoktan geçtiğini söylersem belki size bir fikir vermiş olurum.

Hayalimde evden çıkmaya, arabaya binmeye, bozuk yolda ilerleyerek çukura ulaşmaya hazırdım. Yolculuğun aşamaları aklıma geldikçe zaten arabasını az kullanan biri olarak korkularım yeniden ortaya çıkıyordu. Karar verip kapıya doğru yürümeye başlamıştım ki, kapı mezarıma inen bir çekiç gibi üç kez sert şekilde vuruldu. Kapıyı açtım ve şaşırmadım desem yalan olur. Gece yarısını aşıp saatin ikiye yaklaştığı bir andı ve karşımda komiser Talat duruyordu. İçeri girdiği anda, gözlerinde gördüğüm gerilimi ve öfke ateşini fark edince beni tutuklamaya geldi sandım. Holde durdu, salondaki eşyalara dikkatlice baktıktan sonra başını iki yana salladı, bu sallamayı o kadar uzattı ki, sonunda içindeki gerilimi azaltmak için boyun egzersizi yaptığına karar verdim. Çünkü ortada en azından onun tasvip etmeyeceği hiçbir şey yoktu.

"Buraya içki içmeye geldim dostum" dedi

"Ama bir tane içebilirsin. Çünkü dışarı çıkmam lazım" diyebildim.

"Daha sonra. Önce konuşalım" öfkeli gözlerini bana çevirdi. Daha sonra benim de ona dikkatle baktığımı fark ederek bakışlarını kaçırdı.

"Pazarları da çalışıyor musun?" diye sordum.

"Bugün neler yaptın? Bir yerlere gittin mi?" dedi.

Hayır, anlamında başımı salladım

"Neler olduğunu biliyor musun?"

"Hayır"

"Bostancı'daki tüm ekipler senin dün gittiğin bardalar" ben yokmuşum gibi arkasına baktı ve devam etti, "Otursam sakıncası var mı?"

Oturdu.

"Bak Ahmet, zor günler geçirdiğini biliyorum. Ama bu sabah seni bardan aradıklarını belki hatırlarsın"

"Evet oradan bir telefon gelmişti ve bildiğim kadarı ile yardımcı olmaya çalışmıştım"

"Sen de onlara kadının adının Çiğdem olduğunu söyledin. Öyle değil mi?"

"Evet. Bildiğim bir şeydi. Neden? Önemli mi?"

"Belki değil. Ama onlar karı kocaysa... o zaman başka?"

"Sanmıyorum. İnsanları ölçebildiğime inanıyorum. Ama şu anda neler olduğunu tam kavrayamadım"

"Olanları sana söyletebilirim. Biliyorsun ben polisim. Ama senin görüşünü çarpıtmak istemem"

Tekrar gözlerimin içine bakarak, daha kararlı bir ses tonuyla, "O gece Çiğdem'in yanında bulunan Hasan hakkında neler biliyorsun?" dedi.

"Bir sarışınla barışmaya çalışan, pek sevimli olmayan biraz da silik biri gibi geldi bana"

"Neden"

"Belki de Çiğdemle konuşurken birden elinde sigara ile içeri girmesinden rahatsız olmuşumdur" Birden sustum. Talat iyi bir komiserdi.

"Ondan, yani Çiğdem'den hoşlandın mı?"

Onu şaşırtmak için elime iyi bir fırsat geçmişti. Bende bunun üzerine giderek, "Yalnız kalabilirsek iyi bir gece geçirebiliriz diye düşündüm" dedim.

"Hasan, sence Çiğdemi seviyor muydu?"

"Çiğdemin hareketleri ilgisini çekmiş olabilir. Ama Çiğdemi taşıyabilecek biri gibi gelmedi bana"

"Yani ona sahip olmak adına her şeyi yapabilir, ama tersi durumda da acımasız olabilir mi diyorsun?"

"Talat, ne demek istiyorsun. Hasan yoksa o kıza bir şey mi yapmış?" bu soruyu sorma nedenim, aslında kız hakkında bilgi sahibi olmaktı. Örneğin Talat'ın, kızın kafasını senin çukurda bulduk demesi. Benim oraya gitmeme gerek bırakmayacaktı.

"Bilmiyorum. Kadını gören yok"

"E, nerede peki?"

"Bardan arayıp durumu bildirdiklerinde oraya giden ekipteydim. Yasal olarak, park yerindeki bir aracı çekmemiz mümkün değildi. Camına bir not yazmayı teklif ettim. Öğleden sonra yine oradan geçerken arabanın halen orada durduğunu gördüm. Bir gariplik vardı. Arabanın etrafında dolaşırken bagajın aralık olduğunu gördüm. Bagajı kaldırıp baktım, içeride Hasan yatıyordu"

"Öldürülmüş mü?"

"Bunu söylemen ilginç, İntihar etmiş"

"Nasıl"

"Bagaja girip, üzerine battaniye örtmüş ve cebindeki silahı ateşlemiş. Çok garip bir durum" dedi.

Kendimi tutamadım, "İntihar olduğuna emin misin?" diye sordum. Oysa bu sorunun bana en azından içinde bulunduğum durumda bir yararı olmayacağı açıktı.

İşler daha kötüleşmişti. İkimizde aynı sahneyi gözümüzün önüne getirdik. Arabamın kanlar içindeki koltuğu, eminin onun da gözünün önüne geliyordu.

O önce biraz sessiz kaldı. "İntihar olduğuna kuşku yok" dedi. "Barut izleri, damağına yayılmıştı. Ayrıca, bagajın içine saçılan kan izleri de intiharı işaret ediyor. Bu arada Hasan için düşündüklerin bana çok ilginç geldi" dedi.

"İntihar edecek biri gibi görünmüyordu."

"Unut onu, ayrıca Hasan denilen bu şahsın dejenere yani kendini saklayan bir homo olduğunu ilk soruşturmada öğrendik. Adamı Taksim ve çevresinde bilmeyen yok"

"Homo olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

"Cebinden başka bir homoya yazdığı mektup çıktı. Ona sevgisinden bahsediyordu. Belli ki bir kadın ve bir erkek arasında kalıp çıkmaza girmiş. Yakında diğerine de ulaşırız. Zaten bu yakada kumaş dikimi falan yapıyormuş"

"Bir içki daha iç" dedim.

"Hayır, hiç bir içki bu pis ilişkileri temizleyemez" dedi.

"Bir komiser için fazla taraflı davranıyorsun" dedim.

"Bilmeni isterim. Artık burada görevli değilim. Uzaklara gidiyorum. Orada beni bekleyen geleceğin ne kadar parlak olduğunu düşününce, burada boş yere zaman geçirmek ve pasif kalmak anlamsızlaşmıştı zaten"

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak sordum, "İstifa mı ettin?" bu sorunun soruş tarzından, mimiklerimi kullanmaya kadar her şey, tam anlamıyla bir gazetecinin röportaj yaparken ki tavrına benziyordu. Bunu bilerek yapmıştım. Çünkü ancak bu tip yaklaşımlarda daha fazla ve doyurucu cevap alınabilirdi.

"Bugün öğleden sonradan itibaren. Yani, şu mektubu okuduğumdan beri. Bak Ahmet, ben basit bir köylü çocuğu ruhu taşıyorum. Bu tip ilişkiler bana hep yabancı ve tiksindirici gelmiştir. Bu nedenle de tarafsız davranamam"

"Haydi canım. Abartıyorsun" Bu cevap, şu ortama hiç yakışmamıştı. Oda ikimizin arasındaki yıldırım yükünden iyice ağırlaşmış, her an çıkabilecek bir olayın kokusunu taşıyordu.

"Resmen istifa ettin. Öyle mi?"

Soruyu durdurmak istercesine elini havaya kaldırarak,

"O konuya girmek istemiyorum. Aslında hiç polis olmamalıydım. Biliyor musun bazı polislerin, özellikle benim gibilerin hiçbir zaman yenemedikleri bir takıntıları vardır. Bazen bu ortaya çıkar ve garip davranışlar yaşanır. İşte ben de böylesi bir anım olduğunda belimde silah olsun istemem!" kısa bir süre bana ve odaya göz gezdirdikten sonra, "Irmağın zevkini her zaman takdir etmişimdir. Bu eşyaları da sana o vermiş olmalı. Bu arada Tanrıya inanır mısın" diye sordu.

"Evet"

"İyi. Karşılıklı konuşabileceğimizi biliyordum. Ben artık Tanrıya hizmet etmek istiyorum. Benim hizmetten anladığım, camilerde dolaşmak değil. Öyle bir hizmet ki, kasların gelişmiş olacak ve sana verdiği yükü taşıyabileceksin. Buna intikam gibi ağır bir sorumluluk da dahil" dedi.

Defterini ve kalemini iç cebinden çıkartarak birkaç not daha aldı ve "Sence, şu Çiğdem denilen kadın nerededir? Bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Bilemem. Buraların yabancısı olduğunu, sadece gezmek için bu yakaya geçtiğini söylemişti. Belki İstanbul'u bile terk etmiştir"

"Onu da kontrol ediyoruz"

Beni bilmediğim bir nedenle teselli ediyormuş gibi kolunu omzuma attı. Birlikte salonun kapısına doğru yürüdük. Benden daha yapılı olduğunu da bu kısa yürüyüşte daha iyi anlamış oldum.

Kapıdan çıkarken yüzüme tekrar baktı. "Sana karımın selamını söylemeyi unuttum" dedi.

Amerikan dizilerinden birinde aklıma takılan bir slogan vardı ve o aklıma gelmişti, "Sırtına kurşun yemek isteyen, polisin karısıyla fingirdeyebilir" Ama benim bu konuda hiçbir endişem yoktu. Çünkü Talat'ın karısını görmüşlüğüm bile yoktu ve bu nedenle içim çok rahattı.

"Gerçi görüşmedik ama seninle selam yollaması nazik ve kibar bir kadın olduğunu gösteriyor. Teşekkür ettiğimi söylersen sevinirim" dedim.

"Elbette, bak sana resmini göstereyim" diyerek cüzdanını açtı ve kendisinin de bulunduğu bir resim uzattı. Orta yaşın üzerinde, polis eşi olmanın tüm sıkıntılarını yüzünde derin çizgilerle belli eden, dudaklarındaki gülümsemeye rağmen gözlerinin içine yerleşmiş endişelerden kurtulamayan bir kadın resmine bakıyordum.

Resmi yeterince incelediğimden emin olunca, cüzdanını kapatıp cebine koydu. "Görüşürüz" diyerek merdivenleri inmeye başladı. Benim ise özellikle bu son taktiğe dayalı, hesaplı konuşmadan sonra tekrar dışarı çıkıp metruk binaya gidecek gücüm kalmamıştı.

Konsantrasyonumu, Talat gelmeden önceki hali gibi toplayabilmem çok zordu. Hele bu saatte, asla yapamazdım. Zihnim, tepelerdeki kayalara çarpıp uğuldayan bir rüzgâr gibi yalpalıyor, Kimi düşüneceğimi şaşırıyordum. Irmağı mı?, Çiğdemi mi? Yoksa Sevili mi?

Derken bir hüzün bastırdı. Bir zamanlar sevdiğim kadını düşünmenin hüznü. O aşkın yerinde yeller esiyordu.

Ayrılık, bende yalnızlığın öteki adıyken, şimdi ayrılık zamanlarımda, üstelik barda ve yanında biri olan bir kadın kafamı fazlaca yormaya başlamıştı. Buna da gerçekten anlam veremiyordum. Belki de, bir kadının beni terk etmesi ile yaşadığım çöküntüyü, yine başka bir kadının davetkâr konuşmalarında bulduğum birkaç güzel söz ile onaracağımı düşünüyordum. Bir saat kadar orada, öylece oturduktan sonra, üst kata çıktım. Çalışma odamın hemen girişinde duran baba yadigârı ağır ve hantal çalışma masasının çekmecesinde koruma altına aldığım eski notlarımı çıkarttım.

Hemen hemen on iki yıl önce yazılmış yazılardı bunlar. Yirmi yedi yaşında, bunları yazabildiğime ilk kez o zaman hayret etmiştim. Zaten yazdıklarım da, o yıllar pek moda olan kasıntı genç havalarında, dünyayı beğenmez, kendini doğruların tek adresinde oturuyor sanan bir havadaydı. Bu yazıların bugün yeniden ortaya çıkmasının ziyanı yoktu. Ama İnsan artık, tek bir kişi değil de, parçalar koleksiyonu ise, her bir parçanın kendine ait bir havası varsa, eskiden tek bir kişilikken yazılan yazılara bakmak insanı bir süre toparlıyor. Ben de o sayfaları okurken, aynen böyle oldum. Okumayı bitirir bitirmez, yine eski hüzün ve pişmanlık geri döndü. Bu sayfaları yıllar önce Irmağa gösterme hatasını yapmıştım. Bugün ayrılmamızı kolaylaştıran etkenlerden biridir o kâğıtlar.

Onu anlatan bir yazıyı ortalarda bir yere kadar okuyan Irmak, "Benim hakkımda nasıl böyle şeyler yazarsın" diye sormuş ve hemen ardından gözlerini dolduran yaşlar yanağından aşağı süzülmeye başlamıştı.

"Yalnızca bir yazı bu, senin hakkındaki gerçek duygularımın bunlar olduğuna nasıl inanırsın?" dedim. Bu söz bile kendi yazılarımın, o zamanlar çok iyi yazılar yazmamış olduğuma kendimi inandırmama yetmişti.

O notların içinde yer alan ve yıllar sonra yine gözüme ilişen bir başka yazı ise Irmakla yaptığımız bir geziye aitti. Bu gezide de İstanbul dışına çıkıp, biraz da kendi başımıza kalacak, birlikte olmanın keyfini çıkartacaktık. Hedeflediğimiz yer Bodrum'du ve bu işi arabayla, kara yolundan yapacaktık. Hatta o kadar ki, yol güzergâhı üzerinde olan önemli noktalarda durmayı, hatta Adapazarı taraflarında meşhur bir haraya giderek ata binmeyi bile

planlamıştık. Gezi aslında içgüdüsel olarak gelişiyor, Irmağın ışıklı kara ve iri gözlerinde anlam kazanıyordu. Ama aynı zamanda geri dönerken yanımızda getireceğimiz trajik bilgilerle de dolacaktı. Irmağın mutlu olması için şu an detaylarına dahi giremeyeceğim pek çok şey yapabilirdim. Çünkü onun bir gülüşü, bana günlerce yetecek bir neşe veriyordu. Bu yüzden aşık olmuştum. Irmağın başka kadınlarda bulamadığım bir derinliği vardı.

Bu gezide aslında birbirimize fazla yakındık. Mevsim, insanların ayrılık kararları aldığı veya hiç yoksa birbirini rahatlıkla aldatabileceği bir mevsimdi. İşyerinde bütün hafta kesintisiz çalışıyor, yaptığım işleri akşam geldiğimde, bıktırana kadar Irmağa anlatıyordum. Bu yüzden, böyle bir seyahate çıkma fikri her ikimize de oldukça mantıklı gelmişti. Birlikte, kimseye haber bile vermeden çıkılan bu seyahatler, aslında ilk etapta ne kadar sorunsuz görünürse görünsün, eğer iki kişiden birinin araba ile ilgili kötü bir anısı varsa, tam anlamıyla tedirginlikler yumağı haline gelebiliyor. Irmak da uzun yıllar önce bir yakınının kaybı ile sonuçlanan trafik kazası nedeniyle, araba ile yapılan seyahatlerde biraz fazlaca tedirgin oluyordu. Çok uzun zaman önce, bir eğlenceden dönen akrabası, arkadaşının kullandığı arabada giderken, virajları hızla dönerek ilerledikleri bir anda, kontrolden çıkarak bariyerlere çarpmış, bu kaza sonucunda da Irmak en yakınında hissettiği bir akrabasını kaybetmişti. Tedirginliği bundandı.

Bu olay, üzerinden yıllar geçmesine rağmen, Irmağın hayatında yer etmiş, en umutsuz anlarda, akrabasının ruhsal varlığı ona sığınılacak bir liman haline gelmişti.

Geçmişin izlerini taşıyan notlar ve yazılardan başımı alıp tekrar çalışma odama göz atmayı başardığım zaman, yaşanmış onca olaydan sonra Irmağın nasıl olup da beni bıraktığını düşünüyordum. Çalışma masamın önündeki koltuğa biraz da çökercesine oturdum. Az önce Talat'a ikram etmek için doldurduğum, ancak Talat'ın gitmesiyle sahipsiz kalan viski bardağına uzanıp büyükçe bir yudum aldım. Acaba eski sızılar o viskiyle birleşip üç günden beri uğradığım şoklara bir sakinleştirici etki mi yapıyordu? Koltukta otururken, uykumun geldiğini hissetmem ise benim için ayrı bir sevinç kaynağı oldu. Bir kurtarıcıydı uyku. Eski olaylar içimde yükselip yenilerini gölgeledi, soldurdu. Yoksa bir düşünürün dediği gibi uyku, bir mağaraya girmek miydi?

Bir an sonra uykudan kopuverdim. En basit benzetmemin bile mağara girişi ile ilgili olduğunu fark ettim. Bu düşünce yumağında, zihnimi, metruk binadaki kesik baştan uzak tutmak oldukça zor oluyordu.

Viskinin miktarı, bardakta azaldıkça aklım başıma dönüş yapmaya başladı. Hasan'ın intihar ettiği fikrini, nedenini açıklayamayacağım bir şekilde içimde sindirmeye başlıyordum. Çünkü başı kesip o çukura koyanın Hasan olma ihtimali vardı. Okuduğum mektupta, bal gibi suç belirtileri vardı. Özellikle, "Eğer biri çıkarda, sarışın sevgilimi elimden almaya kalkarsa, onu öldürebilirim." Şeklinde başlayıp gelişen bölüm, kesinlikle Hasan'ı potansiyel suçlu kategorisine sokuyordu. Ama kimi öldüreceği ise tam bir bilinmezlik zinciriydi. Kadını mı önce öldürürdü, yoksa adamımı. Bunu tahmin etmek zor, düşünmek ise tehlikeliydi.

Bu düşünceler, viskiyle birleşince beni rahatlatmıştı. Sonunda derin bir uykuya dalabildim. Beni o dakikalarda cehennem köyünün sesleri bile uyandıramazdı. Bir hayli zaman durumumu bile değiştirmeden uyuduktan sonra uyandım.

Birden bire, üç gece öncesini hatırladım. Evet, emindim! Çiğdem ve Hasan giderken onlarda kalan çakmağımı garsonla yollayıp, beni arabada bekledikleri notunu da iletmişlerdi, böylelikle bardan beraberce çıkmıştık. Onlar yemek salonu tarafından geçerek parka ulaşmışlardı, ben ise bardan çıkıp parkın yolunu tutmuştum. Park yerinde ayaküstü biraz daha konuştuktan sonra, "Şimdi nereye gidelim" sorusunun bulunamayan cevabını daha fazla arayarak vakit kaybetmemek için onları evime davet etmiştim.

Bu davetten hemen sonra araba mevzusu açılmış, iki arabayla gidilip gidilmeyeceği konusunda küçük bir konferans yaşanmıştı. Çiğdem benim arabayla gitmek istiyordu. Hasan ise zaten yabancısı olduğu bir yerde, üstelik kiraladığı bir arabayı barın otoparkında bırakmak

istemiyordu. Hatta kendisi arabasıyla tek başına bizi takip edebileceğini dahi söylemişti. Ama daha sonra fikrini değiştirerek, benim arabaya binerek gidebileceğimizi söylemişti. Sorunun çözümüne katkıda bulunmak için ön kapıyı açarak koltuğa oturdu, arka koltuk tamamen ıvır zıvırla dolu olduğu için oturulamaz durumdaydı, bu nedenle evimin yakınlığını da göz önünde bulundurarak Çiğdemi de kucağına aldı. Zaten dar olan ön yolcu tarafı artık hareket edilemez bir hale gelmişti. Çiğdem de ayaklarını benim kucağıma uzatmaya mecbur kaldı. Ben ise, kolumu onun dizinin altından geçirerek vites değiştirebiliyordum. Eve varınca uzun uzun sohbet ettik. İdealtepe'nin emlak değerinden, benim evin küçük olmasına rağmen neden bu kadar yüksek bedelle satılabilmesinden konuştuk.

Burasını, gerçekten hatırlıyor muyum? Yoksa hayalimde mi kuruyorum? pek emin değilim. Her haliyle gerçeğe benzemesine karşın, mantık öyle olamayacağını söylüyor. Bizim salonda oturup içki içmiş olabileceğimiz ihtimali daha ağır basıyor. İçerken Hasan'ın biraz değiştiğini hatırlıyorum. O an komiser Talat'ın daha önce Hasan için "homo" yakıştırması yaptığını hatırladım. Gerçekten de o gece içkinin dozunun artması ile Hasan'ın konuşması, davranışları değişmişti. Ellerini konuştuklarını desteklemek için bileğinden çevirerek yukarı kaldırması, hafif kırıtması Talat'ı haklı çıkaran deliller olarak gözümün önüne geldi.

Yarım yamalak hatırladıklarım, tam olarak gerçeği yansıtıyorsa yine benim arabamla yola koyulup geri dönmüştük. Yolu yarılamışken, Hasan birden bire benim kolumu çekiştirmeye başladı. Arabayı sağa çekmemi söylüyordu. Çiğdem ile konuşması gereken önemli bir konu olduğunu, kendilerine anlayış göstermem gerektiğini söylüyordu.

"Tamam" dedim. Ama konuşma hangi konu ile ilgili olursa olsun tek bir kez kendilerini yalnız bırakacağımı, ne de olsa daha dün tanımadığım birilerinin arabamda üstelik kontak anahtarı arabanın üzerinde ve ben dışarıdayken konuşmalarının çok hoşuma gitmeyeceğini de özellikle belirttim. Evet, bir başka detayı daha hatırlamıştım. Bu konuşmanın arkasından;

"Madem siz arabada yalnız konuşmak istiyorsunuz. Ben de o zaman Cihangirde bir arkadaşım var, oraya gidelim. Arabayı aşağıda bırakırım, ben gelene kadar siz de konuşmuş olursunuz" dediğimi de hatırlıyorum. Sonra Coşkun'un evine giden yola dönüşümü, demir sokak kapısını iterek açarken çıkan iğrenç gıcırdama sesini, merdivenleri çıkışımı ve nihayet dövme yaptırışımı da hatırlamıştım.

Coşkun iğneleri batırırken bir şarkı söylüyordu. İyi ifadeli, yara dolu suratında işini iyi bilen bir terzi bakışı vardı. Böyle bir ortamda Coşkun'a İdealtepe'de metruk bir bina olduğundan veya o binada bir takım işler yaptığımdan bahsetmiş olamazdım.

Daha sonra ne olmuştu? İkisini yalnız bırakmış mıydım? Bu sabah uyandığımda dengem aşka ne kadar az, kendi çıkarlarıma ne kadar çok yatkındı? İnşallah ikisini yalnız bırakmışımdır, diye umuyordum. İnşallah çukurdaki de Çiğdem'in kafasıdır diye düşünüyordum.

Onun kafası olmasını gerçekten çok istiyordum çünkü kesik baş Çiğdeme ait ise, Irmak için halen ümit taşıyabilirdim. Zaten onun olması da aklıma daha çok yatmaya başlamıştı. O zaman daha başka ipuçları da bulabilirdim. Eğer Hasan o konuşmanın ardından Çiğdemi öldürüp kafasını kesmiş ve başka bir araba ile kafayı çukura koymak için Metruk binaya gelmiş olabilirdi. Otoparkta duran arabanın yanından geçip tekerleklerin ne durumda olduğuna bakabilirdim. Evet, nihayet aklı başında düşünmeye başlıyordum. Kendi psikolojimi kurup yükseltmeye başladım. İstediğim gücü, daha doğrusu oraya gidebilecek cesareti kendimde bulabilmem için sabah ve öğle saatlerinin geçmesi gerekiyormuş. Gerçi karanlıkta da oraya gitmek istemiyordum ama mecburdum. Uzun uzun sessizlik içinde düşündüm. Dışarı çıkıp kumlarda yürüdüm, eve dönüp koltuğa tekrar oturduğumda şaşkınlık ve korkunun yanında biraz da acı çektiğimi fark ettim.

Akşamüstü, Talat'ın ani ziyaretinden önceki halime dönmüştüm. Arabama bindim. Yolcu koltuğundaki kan lekeleri hala duruyordu. Onlarla fazla ilgilenmemeye çalışarak

Binaya doğru yola çıktım. Karanlıkta parlayan iki farın dikkatleri yeterince çekeceğini düşünerek arabamı ana yolun üzerinde bırakarak, eve doğru hızlı adımlarla çıktım. Eski zaman kalelerinin ahşap kapılarına tos vuran koç gibi atan yüreğimin sesini ve titremelerimi engelleyerek çukura kadar geldim.

Çukur önümde sanki beni felaketin yanına getiren o değilmiş gibi sessizce duruyordu. Üzerindeki taşı kaldırıp kolumu içeri uzattım. Daha önce elime gelen kesik başı, bu kez tamamen dışarı çıkarmaya kesinlikle kararlıydım. Tabancayı koyduğum kutuyu dışarı çıkarttım. Çukur bir anda bomboş kaldı. Kafa gitmişti. Çukurda sadece benim tabancamı koyduğum kutu vardı. Çevreme üşüştüğünü hissettiğim ruhlar üzerime atılmadan oradan nasıl kaçtığımı anlatamam.

-5-

Fakat ana caddeye ulaştığımda, koşmanın verdiği adrenalin etkisi ile panikten kurtulmuştum. Eğer, hayatımda ender de olsa yaşadığım yoğun içkili akşamlardan birinin sabahı beni bu işe bu kadar bağlanma noktasına getirmişse bile, (ne yaptığımı o kadar az hatırlıyordum ki) en azından o günden bu yana aklımı kaybetmemiş olduğumdan emindim. Eğer bu doğruysa, o zaman sarışın başı o çukurdan çıkartmış olamazdım. Bu işe bir başkası daha bulaşmış olduğundan artık emindim, dolayısıyla bu cinayeti benim işlememiş olma ihtimali de en az benim katil olma ihtimalim kadar kuvvetliydi.

Ama öte yandan o geceyi yatağımda geçirdiğimden de bir türlü emin olamıyordum. Hoş bu güne kadar kimse bana uyurgezer dememişti. Dalgaların sesi nasıl sular yükseldiğinde geri gelir ve dinlemesini bilenler tarafından algılanırsa, bende kendime ait güven duygusuna ağır ağır da olsa yeniden kavuştuğumu hissetmeye başlamıştım. Eğer ona da güven denebilirse tabii! Demek son şansımı halen kaybetmiş değildim. Bu duygum, kaybedeni tekrar barbut masasının başına getiren duyguya oldukça benziyordu.

Yeni cesaretim beni eve dönebileceğime, orada bir dereceye kadar ayık kalabileceğime, yatıp uyuyabileceğime inandırıyordu. Başardım da. Sabah olduğunda buna pek de şaşırmadım dersem yanlış olmaz. Burada yeri gelmişken yatağa da uyumak için yattığımı, kendimi şartlandırdığımı da belirtmem gerek. Uykumun en derin köşelerinde, en kuytu kıvrımlarında bir koşturmadır gidiyordu.

Uyandığımda, ailecek görüşmeyi çok arzu eden ama bir türlü bunu göremeyen Komiser Talat ve daha önce hiç görmediğim karısı Lale'yi ziyaret ederek, benden şüphelenip şüphelenmediklerini öğrenmeyi planlıyordum. Belki de uyuma isteğim onların karşısına bitkin ve savunmasız halde çıkmama isteğinden kaynaklanıyordur.

Sabah uyandığımda, karar vermiştim Talat'ın evine gidecek, karısı ve kendisi ile konuşacaktım. Şu anda en büyük plan buydu ve başka her şey bekleyebilirdi. Kahvaltımı bitirip, köpeğin kabını yıkadıktan sonra, etrafa çeki düzen verdim.

Köpeğin bana karşı çekingen tavırlarından eser kalmamıştı. Bu hafta benden hep uzak durmuştu, ama bunları düşünerek kendimi evhama kaptırmadan telefon rehberinden Talat'ın telefon numarasını bulup aradım. Saat dokuzdu. Tam telefon edilecek zaman diye düşünmüştüm. En azından gün için bir plan yapmadan onlara geleceğimi söyleyebilirdim. Telefonu Lale açtı. Biraz uykulu ama kesinlikle yalnız olduğunu ele verecek bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Alo" dedi. Sesi berraktı. Evde başka birisi olsa arka plandaki seslerden anlaşılabilirdi. Bir an sustum. Sonra,

"Selam yollamışsın" dedim.

"Ahmet"

"Evet. Benim"

"Sesini duyan cennete gidecek. Nerelerdesin" Sesinde alay vardı. Uzun zamandır böyle sesinin kıvrımlarına alaycılık saklayabilen ve yeri geldikçe bunu azar azar ortaya çıkarabilen biriyle konuşmamıştım.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim. Ama sana selam yolladığımı hatırlamıyorum."

"İyi haber kaynaklarım yolladığını söyledi"

"Evet. Sen gerçekten Ahmet'sin" dedi. "Sanki ona uzun zaman ayrı kalmış ve sonradan ansızın kapısına dayanmışım gibi davranması beni şaşırtmıştı. Ama o ısrarla, "Hayır sana selam yollamadım" dedi.

Kısa süren bir sessizlik yaşadıktan sonra. Konuşmayı yine o sürdürdü.

"Nerede oturuyorsun. Hala aynı evde misin?"

"Gerçekten bilmiyor musun?" Bu soru ağzımdan bir anda çıkmıştı. Demek Talat, en

azından kendi evinde benden bahsetmiyordu. Belki de aklında saplantı olarak kalan Irmak sevgisinden dolayı karısına benden ve olaylardan bahsetmemişti. Cevap beklediğimden sert ve neredeyse tam bir polis karısının soracağı bir tarzdaydı.

"Ne bu ya! Yirmi soru mu oynuyoruz burada? Bilmiyorum dedim ya. Zaten bir yandan da kafamı toparlamaya çalışıyorum"

Demek uyandıkları anda ben aramışım. Günlük bir planları yoktu. Olsaydı kesinlikle söylerlerdi. Bu nedenle direkt olarak evlerine gidebileceğim kanısına kapıldım. Kısa süren konuşmadan sonra giyinip arabama bindim.

Onlara gitmem şarttı. Cevabın vaadini sezmenin verdiği sevinç kıpırtısını anlayabilir misiniz? İşte banim ruh halim aynen böyleydi. O anda tutku denilen şeyin kökünü gördüğüme yemin edebilirdim.

Cevabını bulamayacağımız sorulara, tahammül edemeyişimiz boşuna değildir. O sorular insan beynine düştüğü andan itibaren, beyinde koca delikler gibi oturur. Sanki hiç yükselmeyecek binaların temeli olmak üzere kazılmış gibidirler. Islak, çürümüş, ölü olarak ne varsa hepsi o deliklerde toplanır. İnsan, kendisini içkiye gönderen tutkuların sayısını, dişindeki çürüklerde birer birer sayabilir. Ortada kararsızlık yoktu, soru yoktu o halde, onlara gitmem şarttı.

Ne kadar hızlı gittim! Tam günümdü. İdealtepe'den çıktığımda, solgun Kasım güneşi karşıdaki adaları cennettelermiş gibi garip şekilde aydınlatıyordu. Rüzgâr ise, kum taneciklerini taşıyıp insanın yüzüne yapıştırıyordu. Tepelerin dorukları sisli bir tabakanın gerisinde, netliğini kaybediyordu.

E5'in biraz üstünde yer alan bir hazır ev firmasının tanıtım için getirdiği evler köpek kulübeleri gibi duruyordu. Pencerelerine, tanıtım için çakılan tanıtım tabelaları da model evleri yaralı bir havaya büründürmüştü. Ağaçlar da çıplaktı. Yiyeceksiz bir diyarda geçirecekleri kışa hazırlanan hayvanları andırıyorlardı.

Tehlikeyi göze aldım, trafikçilerin radarına yakalanırsam beni içeri tıkacakları bir süratle ilerledim. Yine de oraya çabuk vardığımı söyleyemem. Çünkü yarı yolda birden aklıma geldi... Talat Esenlerde oturuyordu ve yaşadığı bölgede, özellikle yabancı arabalar kolayca tanınıyordu. Benim gibi birisi, birde yabancı bir arabayla adres soracak olursa hemen dikkat çekerdi. Ben gittikten sonra, birilerinin, Talat'a gitmeden önce kimlere adres sorduğumu söylemelerini istemezdim.

Memur yoğunluğunun fazla olduğu böyle yerleşim yerlerinde halk kuşlar kadar tetikte ve yabancılara karşı insafsız olur. Arabanızı tanımıyorlarsa, plakanızı bile not etme ihtimali vardır. Bunu düşününce ile arabamı bir durak önce otoparka bıraktım ve taksi ile yola devam ettim. Irmak, giderken banka hesabımızı da boşaltmıştı. Bunların hepsini daha birinci haftada öğrenmiştim. Ama benim gibi erkekler, Irmak gibi kızları seviyorsa ne yaparsa yapsın, yine bir iki yedek çare bulundurur nasılsa. Her zaman ödemelerini düzenli olarak yaptığım ama hiç kullanmadığım bir kredi kartım vardı ve bu kart son derece işime yaramıştı. Şimdi o kart, benzinimi alıyor, karnımı doyuruyordu. Kart ödeme boyutlarını kısa sürede aşacak ve benim dertlerime bir de para derdi eklenecek gibi görünüyordu. Bu bile vız geliyordu. Evdeki mobilyaları satardım. Para, başkalarının oynadığı bir oyundu. Ben yalnızca oyuna katılmak zorunda kalmayacak kadarıyla yetinirdim. Böyle bir iddiada bulunana hiç kimse inanmaz, ama biliyor musunuz ben inanıyorum. Bütün bunlar birazda ana konudan uzaklaşma yöntemi olarak bile düşünülebilir. Esenlere yaklaştıkça Talat ve karısının beni içeri almazlarsa ne yapacağımı düşünmeye başladım. Ama az sonra bu tedirginlikleri bırakıp oraya nasıl varacağıma dikkat etmek zorunda kaldım. Buralarda insanın yolunu bulabilmesi pek kolay bir iş değil. Esenler, özellikle son bir yıl içinde bir yığın yeni asfaltlanmış yola ve yeni dikilmiş mahalleler topluluğuna dönüşmüştü. Geri kalan alan ise zaten şehir dışı olarak görülüyor ve oralarda da bodur ağaçlar yer alıyordu. Buraları eskiden beri bilenler bile, yeni sokakları bilemiyor, kendi evlerinden iki kilometre uzaklaşsalar yolları karıştırmaya başlıyorlardı. Bu

yüzden dikkatli davrandım. İşin en kolayına kaçarak bir emlakçıda durdum. Esenlerin büyütülmüş bir haritası vardı. Bu haritadan Talat'ın evinin bulunduğu sokağı buldum. Yüz metreden uzun olamazdı o sokak haklı çıktım.

Anayoldan içeri sapınca, birbirine benzeyen altı minik sokaktan biriydi. Tek testerenin altı dişi gibi. Ya da daha insaflı davranmak gerekirse, tek motorun altı silindiri gibi. Yolun sonunda, tıpkı beklenebileceği gibi, bir meydanlık vardı. Ancak “U” dönüşü yapılabilen meydanın çevresinde beş tane ahşap ev vardı. Her birinin bahçesinde çam ağaçları göze çarpıyordu. Amerikan dizilerinde görmeye alıştığımız posta kutuları değişik renklere boyanarak, çitlerin önüne konulmuştu. Çöp varilleri, yer yer kelleşen çimlerin üzerindeki bisikletler dikkat çekiyordu. Ben meydana gelince taksiden indim. Kapıya kadar yürümek bile, bu sessiz mahallede yeterince dikkat çekiciydi. Yapayalnız bir mahallede, yalnızdım.

Kapının ziline bastım.

Ayak sesleri gelinceye kadar evde olduklarından emin olamadım. Kapıyı Talat'ın karısı açtı. Bir yandan geldiğime mutlu olmuş görünüyor, bir yandan da kızıyor gibi bir görüntü içerisindeydi. Ama şaşkın olmadığı kesindi. Makyaj yapmış olması, birini beklediklerini gösteriyordu ve o birisi bendim.

Beni içeri buyur ederken bile pek istekli görünmedi.

"Delisin" dedi. "Senin böyle bir şey yapmanı bekliyordum zaten"

"Lale, gelmemi istemiyorsanız telefonu kapatmayacaktın veya bana gelme diyecektin"

"Seni geri aradım. Ama cevap çıkmadı"

"Adımı telefon rehberinde mi buldun"

"Arayan numarayı gösteren bir telefonumuz var" beni biraz süzdükten sonra, "Haline bakınca, Irmaktan ayrılmanın sana yaradığını söyleyemem" dedi.

Anlatılanlara bakılırsa, Lale yıllarca bir restoranda çalışmıştı. Tavırlı davransa bile, nezaketini korumayı sanırım orada kazanmıştı, ama sinirlendiği anlarda sesine istediği gibi hükmedemediği de kesindi.

"Talat evde yok" dedi. "Evimde beş dakika kalabilirsin. Ondan fazla uzatırsan komşular birbirlerine telefon edip senin kim olduğunu anlamaya çalışırlar" Pencereden dışarı baktı. "Buraya arabayla mı geldin?"

"Taksi ile"

"Bence hemen gitsen iyi edersin"

"Komşularınız kim ki sende bu kadar saygı duygusu yaratıyorlar?"

"Sol evde bir baş komiser var. Sağda ise devletin üst kademelerinden emekli bir çift."

"Ben de mafya ile bağlantılı birileri sandım" diyerek havayı yumuşatmaya çalıştım.

"Ahmet, Irmak seni bırakarak iyi yaptı diye düşünmeye başladım"

"Buraya Talat ve seninle konuşmaya geldim"

Belki dışarıda bir yerde rastlaştığımızda olabilir" bu kısaca defol demenin başka bir çeşidiydi.

Ağlamaya başladı. Irmağa karşı Talat'ın duygularını bildiği kesindi ve bana şimdiki çıkışının altında da bu yatıyor gibiydi.

Eliyle ufak bir işaret yaparak, "gel içeriye" dedi.

Salon eve uygundu. Katedral tavanı gibi bir tavanı, fabrikasyon yapıldığı her halinden belli olan duvarları, sentetik bir halı ve sıra işi bir mobilyacıdan alınmış mobilyalar evin dekorasyonunu tamamlıyordu.

Lale, evinden çok kendine özen gösteriyordu anlaşılan. Kıyafetinden makyajına kadar özenli oluşu, aynı anda alaycı, kızgın, esrarengiz ve o an nasıl görünmek isterse o şekle bürünebilen bir yüzü vardı. Kendi kendisinin eseri olduğu belliydi. Ama çevresi... o başkaydı.

"Eşyaları Talat mı seçti?" diye sordum.

"Ona böyle mi diyorsun? Komiser Talat diyenlere alışınca şaşırdım"

Sen ne diyorsun?"

"Adını sıklıkla söylemem" dedi.
"Senin selam söylediğini bana Talat söyledi"
"Onunla senden hiç söz etmediğim gibi, sana selam da yollamadım"
Belki doğrudur diye düşünmeye başlamıştım.
"O halde Talat böyle bir şeyi neden yaptı sence?"
"Ara, cevabını bulursun" dedi ve konuşmama fırsat vermeden ekledi, "Irmak ve seninle nasıl tanıştığınızı bana anlatmıştı. Bazen çok şey anlatır. Burada yalnızız."
"Dolayısıyla Irmağın beni terk ettiğini, benim İdealtepe'de oturduğumu biliyorsun"
"Benim için önemli ayrıntılar değildi" demesinden beni yaralamaya çalıştığını düşündüm.
"Yalnızız diyorsun ama Talat bana iki çocuğun resmini göstermişti. O çocuklar kim peki"
"Ağabeyimin çocukları onlar. Bizim çocuğumuz olamıyor."
"Talat bana neden yalan söylesin ki?"
"Talat'ı yakından tanıdığına emin misin sen?" dedi.
Ayağa kalktı ve sonradan tuvalet olduğunu öğrendiğim, holün gerisindeki kapıya doğru yürüdü.
Gidince, onu beklerken çevreme göz attım. Duvarda hiç tablo yoktu. Yalnızca bir odada Talat'ın resimlerinin yan yana sıralandığı bir çerçeve duruyordu. Polis koleji, Yeşil Bereli bir pozu, sivil polislik günleri, eğitimler sırasında çekilmiş birkaç fotoğraf, ayrıca siyasi ve bazı bürokratlarla çekilmiş resimler vardı.
Karşı duvarda küçük çaplı bir silah koleksiyonu asılıydı. Silahtan pek anlamadığım için koleksiyonun değeri hakkında hiç yorum yapmayacağım. Küçük çaplı tabancalar, iki tüfek ve eski olabileceğini düşündüğüm kılıçlar görülüyordu.
Lale'nin tuvaletten çıkmadığını görünce, koridor boyunca hızlı bir gezi yapmaya karar verdim. Yatak odası ve konuk odasının önünden geçtim. Yine Talat'ın seçimi olduğu belli olan mobilyalar vardı.
Koridorun, salona açılan bölümünde, aynanın üzerine, “İntikam, zevk sahibi kimselerin, soğuk yediği bir yemektir” yazısı göze çarpıyordu.
Bu yazının Lalenin kendi el yazısı olma ihtimali kuvvetliydi. Ben koridordaki incelemelerimi (!) bitirdiğim sırada Lale de banyodan çıkmıştı.
"iyisin ya" dedim.
Evet, anlamında başını salladı. Koltuklardan birine oturdu. Ben de ötekine oturdum.
Ona güvenip güvenmeme konusunda kararsızdım. Onunla veya onun gibi biriyle konuşmaya ihtiyacım olduğunu daha yeni yeni anlıyordum. Ama özellikle Talat’ın karısı olduğu da göz önüne alınırsa, Lale içimi açacağım en uygun değilse... Kesinlikle en uygunsuz insanı bulmuştum.
"Talat’la nasıl evlendiniz?" dedim
Cevap vermek yerine boşluğa bakıyordu. Cevap vermek için geçirdiği süre uzadıkça bu dalgın bakış daha da koyulaşıyordu. Birden bire kötü bir kendinden emin insan taklidi yaparak konuşmaya başladı.
"İstersen nasıl evlendiğimizden değil, neden aramızın açık olduğundan bahsedeyim" dedi. Şaşırmıştım. “Aranız açık mı? Neden peki."
"Senin yüzünden. Başka bir şekilde söylemek gerekirse, Irmağın Talat’ın karşısına çıktığı gün Talat’ın Irmağı elde edebileceğini düşünmesi ve senin bu konuda bir şey yapmamam yüzünden"
"Bir şeyler ikram etme âdetin var mıdır senin?"
Bu saçma söz. Aslında konuyu değiştirmek için uygun gibi gözükse de, aslında Lalenin yanında biraz daha kalıp, Talat hakkında başka şeyler öğrenme isteğimden doğan bir sözdü.

"Gitme zamanın geldi. Seni hala soranlara sigorta satıcısı olarak yutturabilirim"
"Baksana... Sen yoksa Talat'tan korkuyor musun?"
Aslında lale gibi insanları yönetmek zor değildir. Gururunu dik tutmak zorunda olduğu küçük yaşlarda empoze edilmiş bir kişilikti.
"Bu konuşmayı duysa, bana değil sana kızar" dedi.
Cevap vermedim. Talat'ın öfke derecesini hesaplamaya, yapabileceklerini gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. "Kötü mü davranır sence?"
"O başka kategoriden bir adamdır"
"Ne demek şimdi bu"
"Çok kötü olabilir"
"Kafamı kesişini seyretmek hiç hoşuma gitmezdi"
Şaşırmış göründü. "Sana anlattı mı onu?"
"Evet" diye yalan söyledim.
"Güney Doğu'da hani"
Başımı salladım.
"Eh bir vuruşta bir insanın kafasını döner bıçağı ile uçurabilen bir adamı dikkate almak gerek" dedi. Böyle bir şeyi anlatırken bile yüzünde dehşet belirtisi yoktu.
"Anladığım kadarıyla sen de Irmakla pek mutlu değilmişsin" dedi Lale bu kez.
"Evet"
"Seni bir aya yakın bir zaman önce terk etmiş"
"Evet"
"Onu geri istiyor musun?"
"Ne yapacağımdan korkuyorum"
"Onu sen seçtin. Dolayısıyla onun sana getireceklerini de..." büfenin üzerinde şık bir şişenin içinde viski doluydu. Eline aldı, iki bardak getirdi. Her ikimize bardağın yarısından az bir miktar sek içki doldurdu, buz atmadı. Bu hareketten orada biraz daha, en azından içkimi bitirene kadar kalabileceğimi anlamıştım. Anlamadığım ise, sanki yıllar sonra eline geçen aldatma fırsatını iyi kullanmak isteyen bir kadın gibi davranmaya başlayan Lale'ye nasıl davranacağımdı.
Talat, Irmağa karşı içinde yaşattığı takıntı boyutundaki sevgisini, evlenmiş olduğu kadına, yani Laleye de anlatmış veya en azından hissettirmiş ise bu kez intikam sırası Laleye gelmiş olabilirdi. Bu belki de intikamların en acımasızı olabilirdi. Çünkü Talat'ı, Talat'ın evinde ve onun eşyaları üzerinde aldatacaktı. Tabii bu tezim doğruysa.
Tüm kararlılığıma rağmen, buraya gelirken ki düşüncelerim yerini farklı düşüncelere bırakmıştı. Tam detayı ile bilmesem de, demek ki Irmak ve Talat arasında, benim bilgim dışında konuşmalar da geçmişti. Lale ile yaptığımız konuşmaların gözlerime yerleştirdiği yaşlar artık içime akıyordu.
İçim bir yaranın kabuğuna sıvanmış kumların temizlenirken verdiği acı gibi yanıyordu. Lalenin az önce söylediği kelimeler, bana ömrümün sonuna kadar haddimi bildirecekti. Ayrıca, içimde öldüğünü sandığım gururumun da artık kımıldadığını hissedebiliyordum.
Ben oradan ayrılmadan önce sohbetimiz çok önemli olmayan başka konulara da kaydı. Bir süre sessiz oturduktan sonra... Sessiz oturduk derken, belki yarım saat kadar süre, Lalenin gözünden akan yaşların, zaten az olan rimelini tamamen akıtması ve onun silinmesi ile geçtiğini belirtmem gerekir.
"Ahmet, gitmeni istiyorum" dedi.
"Peki. Yarın yine gelirim"
"Önce telefon et"
"Peki"
Beni kapıya kadar geçirdi. Birden durdu. "Sana söylemem gereken bir şey daha var"

dedi. Başını şöyle bir salladıktan sonra, "Ama söylersem, kalıp konuşmak isteyeceksin"

"Yapmayacağıma söz veririm"

"Olmaz. Sözünü bozarsın" dedi. "Dur bekle bir dakika" dedikten sonra, masaya doğru yürüyerek orada bulunan bloknota bir şeyler yazdı, dikkatlice katlayıp yapıştırdı ve bana uzattı.

"Bu sözü tutabilirsin işte" dedi. "Yolun yarısını geçtikten sonra okumanı istiyorum. Aç Oku, sonra düşün. Onu konuşmak amacıyla telefon etme. Bildiğim şeyleri yazdım. Nereden bildiğimi ise kesinlikle sorma"

"Altı söz vermiş oluyorum sana" gibi garip bir laf ettim.

"Bay altı" diye aynı gariplikle cevap verdikten sonra bana yaklaştı. Vedalaşma sahnelerine benzer bir el sıkışmanın ardından dudaklarını yaklaştırdı. Hayatımın belki de en dikkate değer öpüşmelerinden biriydi. Ama içinde ihtiras veya aşka dair hiçbir şey yoktu. Bir tek sevecen bir kalbin henüz anlamadığım öfkesini bana iletmiş oldu. Bu karışımın beni şaşırttığını itiraf etmeliyim. Usta bir boksörün beni bir sağ bir sol kroşelerle gafil avladığını hissediyordum.

Sözümü tuttum. Yolu yarılayıp anayola çıkışa, hatta Boğaz köprüsü uzaktan görünene kadar notu açmadım. Trafiğin sıkışması ile araç konvoylarının uzamaya başlaması bana yazıyı okuma fırsatı veriyordu. Ben de olanca özeni gösterip kâğıdı yırtmadan açıp notu okudum. Üç saniyede okuduğum not, hayatımda yeni bir başlangıca yaklaştığımı gösteriyordu. Notta, "Kocamın Irmağa olan saplantısı ve karşılıksız aşkı halen devam ediyor. Irmağın da ona karşı kesin tavırlı olmaması işi Arap saçına çeviriyor. Onları öldürmeye hazır değilsen bu konuyu unutalım" yazıyordu.

Notu cebime koydum. Dikkatim tamamen dağılmıştı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Normal şartlarda anayolun sonuna kadar gidip, Fenerbahçe stadının oradan dönerek sahil yoluna ulaşmayı planlıyordum. Ama fikrimi değiştirip Moda sahiline gitmeye karar verdim. Arabamı Kadıköy’de bir otoparka bıraktım. Modaya gelince yürüyerek ilerleyip bir kum tepesinin dibine oturdum. Avuçlarıma kumları alıp tekrar yere akıtmaya başladım. Kumun rüzgârla sağa sola savrulmasını seyrederek düşünmeye başladım. İlk zamanlarda aklıma gelen düşünce tekrar geri gelmişti. Acaba buraya gelen ilk insanlar da önce Modaya gelip sonradan Kadıköy, Bostancı veya İdealtepe’ye mi gelmişlerdi? Moda burnunun not yazıp şişe içinde denize atılabilecek yer olup olmadığını bile düşündüm. Böyle detaylı konuları düşünürken kafam birden bire boşalmıştı.

İçimi çekerek, içinde bulunduğum şartları tekrar gözden geçirmeye karar verdim. Irmak ve kendimi düşündüm önce. Yaşadıklarımızı, konuşmalarımızı, hatta bir keresinde ona, "Sen beni terk edersin" dediğimi düşündüm. Kumları sürekli olarak avucumdan yere doğru akıtırken çukurda gördüğüm başın Irmağa ait olması halinde durumun bundan sonra nasıl şekillenebileceğini düşünmeye çalıştım. Yoksa her şey Talat’ta mı düğümleniyordu?

Tüfek kullanmayı askerde öğrenmiştim. Özellikle Güneydoğuda askerlik yaptığımı da göz önüne alırsak iyi de kullandığımı söyleyebilirim. Ancak tabanca konusunda deneyimim yoktu. Uzun zamandır sokak kavgalarının en etkili silahı yumruklaşma konusunu da rafa kaldırmıştım. Sıklıkla içtiğim pipo ve son günlerin daimi konuğu alkolü de düşünürsek kavga konusunda durum hiç iç açıcı değildi. Ama Talat ile kapışmayı düşününce cesaretimi biraz geri kazanır gibi oldum. Hayatımda kavgacı biri olarak tanınmamıştım.

Görünüşe göre de kavgacı olarak bitirmeyecektim. Kavgadan sıyrılma konusunda en pis hileleri ustaca yapabilme gibi bir özelliğim vardı. Bazen işi o kadar ileri götürüyordum ve rolümü o kadar iyi oynuyordum ki, beni sakinleştirmek için oradan uzaklaştırmak zorunda kalıyorlardı. Ancak, Irmağı, üstelik kendi kazdığım bir çukurda kafasını bularak kaybetmiş olma düşüncesi bendeki karşımdaki kim olursa olsun mücadele etme cesaretini körüklüyordu. Sinirli olarak tanınan babamın kanını taşıdığımı hissettim.

Tabii ki, onun özellikle en acımasız zamanlarda, erkek tabiatının bilinçaltında yer alan,

sahiplenme ve lider olma duygusu ile söylediği sloganı da ben devralmıştım; Sert erkekler dans etmez.

Sert erkekler dans etmez sözü, beni gençlik yıllarıma döndürdü. On iki, on üç yaşlarında, gece yarısı uyanıp babamla beraber boks maçı seyrettiğim günleri düşündüm. Şu anda elimde Lalenin notuyla, oturduğum yerden uzaktayım. Yoksa pek uzak değil miyim? Ne de olsa ilk defa bir insanın canının yandığı, kanlar içinde ayakta kalma çabasını çocukken hissetmiştim. Kumların üzerinde otururken kendi kendime gülmeye başladım. Kendimi yine o çocuk halimle düşündüm. O yaşlarda kendimi nedense sert biri gibi görüyordum. Ne de olsa mahallenin en asabi babası benim babamdı. Onun gibi olamayacağımı o zaman da bilirdim. Ama liseye giderken birkaç kavgam olmuştu. Benim için başarıydı bu. Okul tatillerinde karate veya boks kurslarına katılmayı düşündüğümü hatırlıyorum.

Meslek lisesinde tanıdığım bir gayri Müslim çocuk, on üç yaşının kendisi için ne kadar kötü bir yaş olduğunu anlatmıştı. Tüm zamanını kendilerine has bir toplantıda yapacağı konuşma için harcadığını, bu nedenle akşam yatağa girince, uyuyacak mı, yoksa uyanık kalıp, iki yüz kadar aile dostu önünde yapacağı konuşmayı mı düşünecek, önceden bilmediğini söylemişti.

Ben de ona, yine aynı yaşta, okula yakın bir karate kursuna gidişimin ilk gecesinden bahsettim. Bir kere insan ortaya yarı çıplak çıkıyordu. Buna hazır olmadığımı orada fark etmiştim. Salonda belki elli kişi vardı ve sizi tutan kadar tutmayan da vardı. Karşı tarafı destekleyenler, bakışlarıyla sizi eleştiriyordu. Derken rakip geliyordu. Kaçmak olmazdı ve en kötü ihtimalle bir şeyler yapıp ringden ayrılmak gerekiyordu.

"Böyle bir şeyi, istemediğin halde neden yaptın" dedi arkadaşım.

Ona gerçeği söyledim. "Babamın benimle gurur duyması için"

Böyle bir amaca sahip olmama rağmen, soyunma odasında sinirlerimin mideme vurduğunu hissetmiştim. Başka sporcularda vardı soyunma odasında, Yaklaşık her on dakikada bir içimizden birileri çıkıp büyük salona gidiyor. Biraz sonra kazanmışsa mutlu, kaybetmişse sefil olarak geri dönüyordu. Birbirlerini hiç tanımayan çocukların salona gidenlere başarılar dilemesinin altında yatan en büyük nedenin, kendileri de kaybedip geldikleri zaman küçük düşmemeye hazırlık olarak görüyordum. Birisini getirdiler, doktor falan geldi.

Ambulans çağırdılar ve oğlanı götürdüler. O an acaba maçtan vaz geçsem mi? diye düşündüm. Sesimi çıkartmamı engelleyen tek şey orada, ön koltuklardan birine oturmuş olan babamdı. "Pekâlâ, baba" dedim, "Ölümüm senin hatırın için"

Maçım az sonra başlayacaktı. Salona babamın gözlerinin içine baka baka girdim. Başlama düdüğü ile beraber, dayak yemekten korktuğum için süratle saldırıya geçtim. Daha ilk raunt bitmeden kımıldayacak halim kalmamıştı. Birbirine yakın iki gücün mücadelesinde gerçi attığım kadar yumruk yemiştim ama son rauntta galiba biraz fazlaca yumruk yemiştim. Çünkü hem canım yanmıştı, hem de yenilmiştim. Sonrasında, babamla kafeteryada oturduğumuzu hatırlıyorum. İlk olarak söze babam başladı, "Kazanman gerekirdi"

"Kazandım sandım. Herkes de öyle dedi"

"Onlar dost. Sen maçı son rauntta kaybettin"

Dost kelimesi babamın ağzından öyle bir çıkmıştı ki, sanki Türkiye yerine örneğin İrlanda'da olsak, İrlandalıların baş belası içki değilmiş de dostlarmış sanırdı duyan.

Aslında seyircilerin bile, "Kazandın" dediği bir maçı kaybetmenin verdiği mahcubiyet bir yana, maçı gerçekten kaybettiğin ve hiç bir şey yapamadığın hissine kapılmak kadar tatsız bir şey yoktu. Ben de aynen bu haldeydim.

Dudaklarımın arasından, "Belki de hatam, put gibi durmam ve hiç dansetmeyişimdi" kelimeleri döküldü.

Babamın yüzü ifadesizdi. "Foreman'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet"

"Bir gün gece kulübüne gitmiş. Burada bir sarışınla otururken yanına gelen arkadaşına, yanındaki kızla dans etmesini söylemiş. Foreman'ın sevgilisi ile dans etmenin ciddi bir tehlike olacağını sezen arkadaşı, ben pek dans bilmem diye cevap verince. Foreman, arkadaşından birasını bırakıp kızı dansa kaldırmasını biraz daha sert bir ses tonunda istemiş. Arkadaşı mecburen kızı dansa kaldırmış, geri geldiklerinde de tepki çekmemek için Foreman'a dönerek, dans sırasının kendisinde olduğunu söylemiş. Foreman ise başını iki yana sallayarak cevap vermiş. Sert erkekler dans etmez."

Babamın anlattığı bu olay gerçekten yaşanmış mı? Bilemiyorum. Bildiğim ise, olayda yaşananlardan daha çok, söylenen söz beni etkilemiş, yeni yetme delikanlılık günlerimde adeta delikanlılığın pusulası olmuştu; Sert erkekler dans etmez.

Bu sözü ilk yıllarda anlamasam da hep aklımda taşırdım. Yaşım ilerledikçe de sanki daha bir anlamlı hale gelirdi. Şu sıra, kumsalda oturup denize bakarken de bir yandan onu, bir yandan da Irmağın ruhumda yol açtığı duygusal erozyonu düşünmekteydim.

Her halde, babamın demek istediği, sadece insan sıkışınca gerilememeli şeklinde basit bir mantık yürütme değildi. Mutlaka daha derin, daha ince bir anlamı da bulunmalıydı. Onun ifade edemediği, ya da etmek istemediği bir ince anlam daha olmalıydı. Yoksa kendine has felsefesinin kristalleştirdiği bir ilkeyi gözden mi kaçırıyordum.

Tam bu anlarda bir adamın bana doğru yaklaşmakta olduğunu fark ettim. Yaklaştıkça, onu tanır gibi olmaya başladım. Tanıdıkça da kendimle ilgili düşüncelerinin çoğu aklımdan çıktı gitti.

Uzun boylu, görünüşü ürkütücü olmayan, biraz zayıf olmasına rağmen, artık kendini iyiden iyiye hissettiren bir göbeği vardı. Omuzları ise geniş değildi. Kum üzerinde, şık kıyafeti ile yürümeye çalışırken komik görünüyordu. Üzerinde ince çizgili, yelekli bir elbise vardı, bu kıyafeti beyaz yakalı ve çizgili bir gömlek tamamlıyordu. Tüm kıyafetin ana aksesuarı olarak düşünülmüş şık bir kravat ve elinde gayet muntazam bir şekilde kıvrılmış devetüyü paltosu vardı. Kahverengi pabuçları kumda daha kolay yürümek ve ayakkabıyı mahvetmemek için eline almıştı. Belki de zaten soğuk olan havaya rağmen kumda çoraplarıyla yürümeye çalışması, görüntüyü komikleştiriyordu.

"Nasılsın Ahmet" diye sordu.

"Güneş!" iki şaşkınlığı bir arada yaşıyordum. Birincisi Güneş'in bu kadar şişmanlamış olmasındandı. İkincisi ise yaklaşık beş yıldır uğramadığım plajda onunla karşılaşmıştım.

Güneş elini bana doğru uzattı.

"Ahmet," dedi. "Tam bir serseri gibi davranmış olabilirim. Ama sana gücenmiş veya kin güdüyor değilim. İnsanın dostlarının sık sık söylediği gibi, hayat böyle şeylere zaman ayıramayacak kadar kısa"

Elini sıktım. O istedikten sonra, ben nasıl reddedebilirim ki? Güneş'in karısı, beni İşsiz kaldığım yılların başında, Beyoğlu'nda bir barda meteliksiz olarak bulmuştu. Beş yıla yakın bir süreden sonra bir anda işsiz kalınca, Bu hale düşmenin normal olduğunu düşündüğüm bir sırada karşıma çıkan bir kadın bana yardımcı olmuştu. İşin garip yanı, Yıllar önce Güneş de her erkek gibi! Karısını başka biriyle aldatmış, bunun karısı tarafından öğrenilmesiyle birlikte, Karısının Güneş'i öldürebilecek güvenli! Bir yol aradığına tanık olmuştum. Hatta bu gerçekleşmeyince, boşanma mahkemesinde Güneş aleyhine şahitlik bile yapmıştım. Mahkeme salonuna Güneş'e bakmadan girmiş, kendimin bile inanmayacağı, bir kısmı doğru, çoğunluğu gerçek dışı şeyler söylemiştim.

Mahkemede, kimlik tespitinin ardından, daha önce defalarca çalıştığım ve ezberlediğim metni mimiklerle destekleyerek tekrar etmiştim. Güneş'in kızgın bir anında söylediği, "Bu kadını tımarhaneye kapattıracağım veya öldüreceğim" dediğini bile, büyük bir sırrı deşifre ediyormuşçasına bir havayla anlatmıştım. Karısının evden dışarı çıkmadığı günlerde bile ondan şüphelendiğini anlattım. Tam anlamıyla bir tiyatro sahnesinde gibiydim. Güneş'in avukatları, bir anda ortaya çıkan bir tanık görmenin şaşkınlığını üstlerinden atınca

bana "eski serseri" muamelesi yapmışlardı. Tahmin edebileceğiniz kadar kötü davranışlarla karşılaşmıştım. Ama işin başka bir boyutu daha vardı ki, o da benim vicdanım kesinlikle rahat değildi. Güneş, Irmak ile aramızın açık olduğu zamanlarda bile yardımcı olmaya çalışmış, Irmağa beni yargısız infaz yapmakla suçlamıştı. Böyle davranan birine haksızlık ettiğimi ise mahkemeden çıktığım anda anlamıştım ama iş işten geçmişti.

"Evet" diye devam etti. "Bir süre, sana çok gücenmiştim. Ama ağabeyim bana hep 'Güneş, kendine acımayacaksın. Bu aile böyle duyguları kaldıramaz' derdi. Ağabeyim haklı olduğu zaman haklıydı işte. İnsan, ailesinden gelen iyi bir öğüde rastladı mı, bu öğüdü tutmalı"

Garip bir sesi vardı. Az sonra onu da tarif edeceğim ama şu sıra asıl yüzüyle karşı karşıyaydım. Nice çirkin insan gibi onun da kötü bir huyu vardı. Kendisi ayaktayken, karşısında oturan birine laf söylemeye kalkınca, belinden bükülüp iki kat olur, suratını karşısındakinin soluduğu havanın içine sokardı. Işık yüzüne düşünce, hele de yakından bakınca, yulaf ezmesi gibi görünecekti. İnce telli siyah saçları dümdüzdü. Yüz hatları, kendi haline bırakıldığı zaman bol ve gevşekti. Ama gözleri şaşırtıyordu insanı. Işıklı gözlerdi. Ara sıra bir söze şaşar, yuvalarından dışarı fırlardı. Sanki Güneş'in ensesini şeytan okşamış gibi gelirdi insana.

Gözleri karşısındakine sahip çıkmaya kalkıyor muşçasına dik dik bakardı. Sanki dünyada kendi ruhuna yakın bulduğu ilk ve tek ruh sizin ruhunuzmuş gibi bakardı.

Sonra da elbette ki sesi! Babam böyle bir ses duysa "eğitimli bir ses" der, arkasından bana insanın sesi ile yapabilecekleri hakkında uzunca bir konuşma yapardı. Zaten Güneş de başka alanlardaki kayıplarını sesinin tonuyla kapatırdı.

Hiç nedeni yokmuş gibi görünen bir anda, okul arkadaşımı bu kadar detaylı anlatmamın ve bunca zamanı ziyan edişimin nedeni, hala şokta olmamdı. Ben rastlantılara inanan biriyim. Hatta en beklenmedik şeyler olduğu zaman, insanın bunları da beklemesi ve yaşaması gerektiğine inananlardanımdır. Bu garip inancımı açıklamakta da inşallah başarılı olurum. Ama Güneş'in bu plajda bana rastlaması için bu garip anı seçmesi... Doğrusu buna mantıklı bir açıklama bulabilsem inanın çok mutlu olurdum.

"Buralarda sana rastlamam inanılır şey değil" dedim. Kendimi tutamayarak.

O başını salladı. "Benim rastlantı sonucu karşılaşmalara inancım tamdır"

"Beni gördüğüne sevinmiş gibisin"

Bunu bir süre düşündü. Gözleri benimkilerle çakılıydı. "Biliyor musun, her şeyi hesaba katarsan, sanırım gerçekten sevindim." diye karşılık verdi.

Yanımdaki üzeri nispeten biraz daha düz bir taşı işaret ederek, "Otursana" dedim.

Oturdu. Bu beni de rahatlattı. Artık durmaksızın gözlerine bakmaktan kurtulmuştum. Zaten Irmağın bir arkadaşı benim konuşurken karşımdakinin gözlerine bakmamamı yakalamış ve bu konuda oldukça detaylı olarak konuşmuştuk.

"Pek iyi görünmüyorsun" diye mırıldandı.

Üzerinde durmadım. Soru sırası bana geldiğinde,

"Ne zamandan beri buralara geliyorsun?" dedim.

O ise elini havada kısa bir tur atacak kadar sallayıp,

"Konuşalım" dedi. "Daha önemli konulara geçelim"

"O daha kolay"

"Daha kolay, haklısın. Her zaman söylerim. Hatta Irmağa da söylemiştim. Ahmet'te doğuştan nezaket var demişimdir. Tıpkı senin gibi, o da az konuşur, ama olaya farklı bir bakış açısı kazandırır derdim. Ben tabii hep öğretme peşindeydim. Ona davranış kurallarını öğretmeye amma da çok uğraştım" güldü. Ömürleri boyunca hep yüksek sesle gülebilmiş insanların gülüşüydü bu. Yalnız başlarınayken. Bu gülüşte yalnızlık tütüyordu. Ama bireysellik de ön plandaydı.

İçindekilerin ne kadarını açığa vurduğu umurunda değildi. Olduğu gibi olabilme özgürlüğü için değerdi hepsine.

Gülmesi bitince, ona kendisini bu kadar güldüren şeyin ne olduğunu sordum. Cevap yüksek iki bina arasına gerilmiş ipin üzerinde yürümek kadar tehlikeliydi; "Sen, ben ve Irmak bir arada günler geçirdiğimizi ve herkesin bir birini tanıdığını düşünerek kestirmeden anlatayım" dedi. "Onun işini bitirmeye ne dersin?"

Gözünde bir pırıltıyla söylüyordu bunu. Sanki kaşıkçı elmasını çalmaktan bahseder gibiydi."

"Tümüyle mi?"

"Elbette"

"Lafı pek dolaştırmıyorsun""

"O da babamın bir başka öğüdü. Konu ne kadar önemliyse, o kadar çabuk konuş. Yoksa önem sana ağırlık verir, hiç teklif edemezsin derdi."

"Belki de baban haklı"

"Elbette"

Belki de düşüncesinin üzerine giderek, konuyu devam ettirme opsiyonunu bana bırakıyordu.

"Kaça olduğunu sormam gerek?" dedim.

"Ne kadar istersin?"

"Bu iş için bana ay dedeyi vaat edecek insanlar tanıyorum"

Bunu ona, elimden geldiği kadar kabalık edebilmek için söylüyordum. Nezaketime yaptığı iltifat beni tedirgin etmeye yetmişti. Bu sözü, yaralarının kabuk tutup tutmadığını öğrenmek amacıyla söylemiş de olabilirdim. O gözlerini hızla kırpıştırarak, gözyaşlarının önünde biriken duyguları maskelemeye çalışarak, "Onlar, şimdi de senin için aynı şeyleri düşünür mü acaba?" dedi.

Gülmeye başladım. Bunu yapmaya kendimi zorladım dersem abartmış olmam. Her şey bittiği zaman Irmağın bana Güneş'ten daha iyi davranacağını düşünürdüm hep. Ama belki de yanılmışım.

"Vasiyetnamesinde adın geçiyor mu?" diye sordu.

"Hiç haberim yok"

"Ondan bu işi yapacak kadar nefret ediyor musun?"

"Daha da fazlası var" Hiç duraklamadan konuşmuştum. Plajda konuşuyor olmak, bize istediğimizi söyleyebilme özgürlüğü tanıyor gibiydi. Ama o anda bendeki jeton düştü. Yoksa bunu derken gerçek bir duyguyu mu dile getirmiştim? Yoksa Talat'ın Irmağa olan yakınlaşmalarına Irmak tarafından sessiz kalınmasına gösterilen bir öfke miydi, ağzımdan fırlayan bu sözler?

Boksörler gibi, canım yumruğu yedikten saatler sonra yanmaya başlıyordu.

"Duyduğuma göre Irmak sana kötü davranmış." dedi Güneş.

"Eh, öyle de denilebilir."

"Dayak yemiş gibisin. Bence başaramazsın bu işi."

"Eminim haklısındır."

"Haklı olmak istiyorum."

"Kendin yapsana."

"Ahmet, bana asla inanmayacaksın." dedi.

"Yine de söyle. Belki yalanları karıştırarak doğruyu anlayabilirim"

"Güzel bir söz"

"Benim değil. Yazar Leon Trotsky'nin" bu konuşmanın seyrini değiştirmek için, en can alıcı soruyu sormanın tam sırasıydı.

"Irmak nerede şimdi?"

"Uzakta değildir. Ondan emin olabilirsin."

"Nereden biliyorsun?"

"İkimiz de aynı şeyi elde etmek istiyoruz. Bir yatırım söz konusu."

Niyetin onu öldürmek mi, yoksa ticari bir anlaşmada yenmek mi?"

"Hangisi önce olursa." dedi. Gözlerini devire devire konuşmaya çalışmasıyla 2. sınıf polisiye filmlerdeki katilleri taklit ediyor gibiydi.

"Ama onu ölü görmeyi tercih edersin" diye üsteledim.

"Bu benim elimde olan bir şey değil ama."

"Neden peki?"

"İnanmayacaksın. Katilin gözlerine bakmasını ve her şeyi yanlış anlamasını istiyorum. Hayatında en son beni görüp, Güneş benden öç alıyor demesini istemiyorum. O çok fazla kolay olur. Huzur bile verebilir ona. Öteki tarafta, kendini toparlar toparlamaz, hayaletini kimin peşine düşüreceğini bilir. Beni bulmak da zor değil. İnan bana, aklı karışık durumda ölmesini istiyorum. "Ahmet bunu nasıl yapar" diye kendi kendine sormasını istiyorum."

"Harikasın" diyerek, üzerimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmıştım.

"Ben, anlamayacağını zaten biliyordum" dedi. "Ama geçmişlerimiz arasındaki farklara bakıyorum da... Nasıl anlayabilirsin ki zaten" diyerek devam etti.

Oturduğu yerde donmuş kalmıştı. Gözleri yine bana bakıyor, Üstelik nefesi de rahatsız etmeyecek kadar düşük çıkıyordu.

"Ama hani şu ticari bir mesele dediğin konu. Onu kazanırsan, senin bunu öç almak için yapmış olduğunu anlamayacak mı?" dedim.

"Evet. Anlayacak. Onu ben de istiyorum. Ben düşmanlarımın yaptıklarını bilmelerini isterim. Her soluk aldıklarında beni hatırlamalarını bilmek bana iyi geliyor. Evet, bana bunu da Güneş yaptı desinler. Ama ölüm farklı. Ölürken mutlaka kafaları karışık olmalı"

Onu tanıdığım zamanlarda da ciddiye almazdım. Şimdi de almayacaktım. Ama yaşadıkları ve kendi içindeki çelişkiler, hatta sadece ilişkilerinde, intikam alırcasına seksi düşünmesi. Bu düşüncelerinin yapmacık, sözde maceralar olmaktan farklı hedefler olabileceğini gösteriyordu.

"Bana şu ticaret işini bir anlatsana" dedim.

"Irmak ile ilişkinin ne boyutta olduğunu bilmiyorum. Bu nedenle sana anlatmam doğru olmaz."

"Evet, bu da bir ihtimal" bunu derken Irmak döndüğünde bana neyi anlatacaktı. Dönecek miydi? Yada çukur hala hayatımdaydı...

"Söylemem gerekir ama..." durakladı. Devam etti. "Dürtülerim anlat diyor."

O aşırı büyük, araştıran gözlere bakmak zorunda kaldım. "Duygularını incitmek istemem Ahmet, ama senin Irmağı anladığından emin değilim. Dünya kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, vız gelirmiş gibi numara yapar. Oysa hamuru, donanmaların bayrak gemilerinin yapıldığı hamurdandır. Gururu engel olduğu için, ilgilenmiyormuş gibi yapar."

Bostancı'ya ilk geldiğim zaman, bir arkadaşının doğum günü için toplandığımız evde Irmağı ilk görüşümü hatırladım.

Masada her türlü içecek ve bunu destekleyen yemekler vardı. İnsanların ortalıkta döne dolaşa içki içmeleri Irmağın belki de erkenden oradan kalkması ile bağlantılıydı, bilemiyorum. Oysa daha sonra Irmağın evinde yapılan arkadaş toplantıları bu doğum günü ile kıyas bile kabul etmeyecek kadar kaliteli olurdu. O toplantılarda bile, ev sahibi sıfatı ile değil, insancıllığı ile toplantının en sivrilen insanı olur, dikkatleri üzerine çekerdi.

Ama ne olursa olsun Güneş'in ne demek istediğini anlıyordum. Irmak az şeyler için büyük şeyleri ziyan edebilecek bir yapıdaydı.

"Irmağın en büyük hatası kendisini sevgiye layık bulmamasıdır." dedi. "Umutsuzca kaybolmuş sayar kendini"

Bir süre bekleyip, söyledikleri sindirilene kadar susup devam etti. "Onu hep gözledim. Son beş yılda yaptıkları arasında bilmediğim çok az şey var."

"Burada tanıdıkların var mı?"

Eliyle bir işaret yaptı.

Elbette vardı. Burada, özellikle tai chi, yoga gibi konularla uğraşanlar birbirini elbette tanırdı. Yine de ılımlı olmaya çalışarak, "pek kopmadım" dedi. "İdealtepe'de emlak komisyoncusu tanıdıklarım var. Belki de bu yüzden buralardan uzaklaşamıyorum."

Konuya farklı bir yaklaşımla girmek daha doğru olabilirdi. "Yani Irmağın buralardan bir ev alacağını mı söylüyorsun"

"Yoo, hayır. Bir bayan arkadaşının emlak komisyonculuğu işini yüzüne gözüne bulaştırmadan önce, bu taraflarda bahçe içerisinde bir ev alabileceklerini söylemesiyle, bir ev alma düşüncesine sahip olmuştu"

"Demek istediğin yeri biliyorum galiba" dedim.

"Elbette bilirsin. Hatta o akşam seninle birlikte bardan çıkan Hasan ve Çiğdem benim yakın arkadaşlarımdı. Ertesi gün, İdealtepe'de komisyoncuları dolaşıp bana bir yer bulacaklardı. Sana onun için emlak değeri ile ilgili sorular sormuşlardı" Tiz bir ıslık çaldı. "İdealtepe, hayaletli bir yer. Bundan eminim. Yoksa onlarla konuşurken benim adım aklına nereden gelirdi."

"Şaşılacak şey"

"Esrarengiz güçlerin işi"

Kafamı salladım. Kendimi pek uyanık hissediyordum. Cehennemde çalan orkestranın yönetimi kimin elindeyse, benim hoşuma giden parçaları iyi biliyor olmalıydı."

Güneş, "farkında mısın?" diye devam etti. "Zavallı Hasan, o gece Çiğdem'in yanından ayrılıp dışarı çıkınca beni aradı. "Benim iki taraflı çalıştığıma inanmış gibiydi. Telefonda, benim adım böyle herkesin dilindeyken, nasıl sessiz iş yapabiliriz diye sordu"

"Eh, bir proje yattı. "dedim.

"Büyük planlarda hep olur bunlar. Plan ne kadar iyiyse, beklenmedik bir şey çıkma ihtimali o kadar artar. Unutma, Jack Keneddy'nin ölümünde de ilk atışı ıska sanmışlardı! Bir kazalar zinciri"

"Evi sana Irmak almasın diye mi alacaklardı. İlişkiyi pek anlayamadım" bu şekilde konuşarak, karmaşalar yumağına bir düğüm de ben atmış olabilirdim. Ama Irmak'tan ayrılmanın verdiği üzüntü ile gittiğim barda, Bir komplonun kurbanı olarak Hasan ve Çiğdem ikilisi ile tanıştırılmış! Daha sonra da bunların hayatımda oluşturduğu bilinmezlerle boğuşur olmuştum. Daha kötü ne olabilirdi ki!

"Tam üstüne bastın" dedi. Şaşırtıcı bir ses tonuyla.

"Ne yapacaklardı o evi sana verip de?"

"Bir bekçi tutup onu koruma altına alabilmek, Her giriş çıkışına set çekerek başkasına bilgi aktarabilmek önemli bir detay olsa gerek."

"Ama öyle bile olsa. Irmağın yaptıklarından kime ne ki. Sen bu bilgileri kime aktaracaktın?"

Güneş elini yukarı kaldırarak, "Bu yalnızca bana kalacak bir bilgi" dedi.

Evet, görünüşe göre haklı sayılırdı. Ama Hasan ve Çiğdem ikilisini benimle tanıştırıp, beni kontrolde tutarken, onların aracılığı ile Güneş'i ev sahibi yapmasına rağmen ortalarda görünmeyen kişi kim olabilirdi. Bu sorunun cevabı, emin olmasam da metruk binada açtığım oyuğa konan kesik baş için bir cevap olabilirdi.

İçini çekerek, konuşmasına devam etti. Benim az önce söylediklerimi duymamış gibiydi."Şimdi, Hasan öldüğüne ve Çiğdem de ortadan kaybolduğuna göre, ben yeni bir temsilci bulmam gerekecek" dedi.

Gülmeye başladım. "Beni inandırdın" dedim. "Senin Irmağı ticarette yenmek gibi bir niyetin yok. Eminin Irmağı öldürmeyi bile düşünebilirsin."

"Elbette!" benimle birlikte güldü. Bunu hesaplı yaptığını biliyordum. Anlattığı hikâyede bir terslik var gibiydi. Bir süre sessiz oturup dalgaları seyrettik.

"Irmağa hayrandım." dedi. "Şimdi gözyaşlarına boğulmak istemem ama bir süre kendimi erkek gibi hissettirmişti bana. Hep derdim, insan iki dalgada yayın yapıyorsa, iki banttan cereyan alması daha iyidir."

Gülümsedim. Benden önce, kısa süren bir birliktelik yaşamışlardı. Şimdilerde ise, Güneş'in arada bir, unutamadım bahanesiyle Irmağa yaklaşmaya çalıştığını da biliyordum, Irmağın onu dikkate bile almadığını da.

Kısa süren bir sessizlikten sonra, ayağa kalktı. Eline aldığı pabuçlarını havaya kaldırdı, uzaklaşırken durup geri döndü. "Belki de Irmak seni ziyarete gelir. O zaman hepimiz adına işini sen bitirirsin" dedi.

Daha o yeterince uzaklaşmadan. Ben kendi kendime mırıldanmaya başladım. Eğer şimdi kaybolan o kadın kafasını bulabilirsem, işleri biraz olsun yoluna koyabilecektim.

Kafamdaki düşünceler yumağına bir düğüm daha atılmıştı. Güneşin konuşmalarından ne anlamalıydım? Tam bilemiyordum.

Kumsaldan yürüyerek caddeye çıktım. Bir pipo yakarak yürümeye başladım. Yolda giderken, rastlantıların yapısı hakkında daha fazla bilgi sahibi oldum.

Bana izleniyorum gibi geliyordu. Gerçi, emin değildim. Yemin et deseler edemezdim. Arkamda araba veya yürüyen birilerini göremiyordum. Ama telefonu açmadan arayanın kim olduğunu tahmin ettiğimiz anlarda olduğu gibi, peşimde biri olduğunu hissediyordum.

Bu şüphelerimin doğru olduğunu anlamam ise, Bağdat Caddesi'ne ulaşmamla birlikte gerçekleşti. Caddenin başlarında duran kahverengi kamyoneti daha önce benim yürüdüğüm istikamette ilerlerken, Sahil Yolu'nda görmüştüm. Kapalı kasası, branda ile örtülmüş, kahverengi, kamyonet dikkat çekmek için bütün özellikleri bünyesinde barındırıyordu. Aklıma o an için dâhiyane bir plan geldi. Beni takip eden kamyonetten kurtulmak için tek şansım, ara sokaklardan birine girip, geniş bir tur atarak, tekrar caddeye çıkmaktı. Ara sokakta sessizlikten dolayı her şey duyulabiliyordu. Bir motor sesi, sokağı doldurdu. Gittikçe yaklaşan bir homurtuyu andıran motor stop ettikten sonra, kapıların açılmasını, bir evin demir kapısını açıp bahçeye girişlerini, tekrar dışarı çıkıp arabaya binerek ilerlediklerini saklandığım yerden duyabiliyordum.

Saklandığım yer yolun hemen yanındaydı ve kamyonet mutlaka önümden geçecekti. Kamyonetin yanımdan geçip gitmesi sırasında, şaşkınlıktan bağırmamak için kendimi zor tuttum. Aracı Coşkun kullanıyordu. Üzerime ne kadar çok gelirlerse, o kadar amacıma yaklaştığımı fark ediyordum.

-6-

Bağdat caddesinde başlayıp ara sokakta devam eden bunca manevradan sonra, kızgındım, meraklanmıştım, susamıştım... Birden aklıma, o geceden sonra hiç bara gitmediğim geldi. Çok fazla bara giden birisi olmadığım için zaten zayıf olan bar bilgimin daha da tükenmesi pek hoş olmazdı doğrusu. Hemen eve döndüm, ter içinde olan tişörtümü çıkartıp, temiz bir şeyler giyerek Bostancı'ya geldim.

Burada yeni açılan, restorasyonla güzelleştirilen pek çok bar vardır. Ancak benim her zamanki favorim "Kale" adlı yerdir. Genel itibariyle iyi bir bar sayılabilirdi, ama pek harika sayılmazdı. Zaten barın iyi olması kişinin ruh haline göre en kolay değişen konulardan biridir. Yanında eşi veya kız arkadaşı olan birisi modernize edilmiş, iyi hizmet veren yerleri tercih ederken, aynı kişi yalnızken daha karanlık ve hareketlerinin kontrol edilemeyeceği yerleri tercih eder. Kale işte bunlardan biriydi. Barmen ve garsonlar dâhil kimseyle konuşmanız mümkün değildir. Onlar sadece sizin içkinizi getirip belli bir süre sonra boş bardağı almaya gelirler. Bu barda insan, güvenilir bir rahim içindeki doğmamış bebeğin rahatlığı ile masasına yerleşir, içkisine gömülebilirdi. Tepede az sayıda flüoresan yanar, içeriye ses yayması gereken kasetçalar sesini kolonlara zorlukla ulaştırırdı. Buna rağmen Kale yazın artan bir ivme ile her zaman doluluğunu korurdu.

Burası hakkında bir hikâye anlatılır. Bir yaz, bira firmalarından birinin halkla ilişkiler servisi, Kadıköy'de en çok bira satılan yerleri araştırmaya başlamış. Bostancı'da büyük bir farkla birincilik Kale'nin olmuş. Ağustos ayında, hafta içinde bir gün, üstelik sabah ile öğlen saatleri arasında bir zamanda yetkililer, kameraları ve televizyoncuları da yanlarına alarak buraya gelmişler. Herhalde orayı balık, cips servisi yapılan yerlerden biri sanmışlar. Geldiklerinde yanıldıkları yüzlerinin her kıvrımından belli olacak kadar bozulmuşlar. Dışarıdan bakıldığında, müşterilerinin hiç birinin bir şişe su alacak kadar paralarının bile olmayacağı düşünülen bir yer, elbette insanın moralini bozar. Ama kapının önünde bekleyen yaklaşık iki yüz biracının varlığına da mutlaka şaşırmışlardır.

Ben kesin olmamakla birlikte bu kişileri tanırım. En azından göz aşinalığım vardır. Şu aralar başıma gelenler hakkında hemen hepsi ile konuşabilirdim. Ancak bu yapılacak en büyük hata olurdu. Çünkü bu insanlar birbirlerine çok benzememekle birlikte, ortak özellik olarak ağızlarında bakla ıslanmayan tiplerdi. Emin olarak söylüyorum, böyle bir hikâyenin kısa sürede tüm Kadıköy yakasına yayılması işten bile değildi.

Kale'den içeri girdiğim an, herkesin geldiğimin farkına vardığını hissettim. Aslına bakılırsa çoğunluğun kafasının iyi olduğu bir yerde, ayık biri olarak, bir tencere suya damlamış mürekkep gibiydim. İlk girdiğim anda, benden yayılan enerjinin de aynı bu mürekkep gibi ağır ağır içeri yayılacağını ve ortamın biraz hareketleneceğini düşünüyordum.

İçimdeki depresyonun, izlenmekten gelen korku ile birleşmesi, bir de kafamda taşıdığıma inandığım diğer manik ve esrarengiz duyguların etrafıma farklı bir elektrik yaydığına şüphe yoktu.

Bostancı'ya indikçe gördüğüm, inşaat ve onarım işleriyle uğraşan, ama asıl işi apartman görevlisi olan Şevket yanıma ilk yaklaşan kişi oldu. Şevket'in benim için önemi sadece bu kadar değildi elbette, Şevket Irmağın oturduğu apartmanın görevlisiydi. Kısa konuştuk ama alkolün kendisine verdiği güven ile başımı kendisine öyle bir çevirdi ki, başım kopacak sandım. "Hey" diye söze başladı. "Irmak hanımla konuştum"

"Bugün mü?"

Cevap vermesi uzun sürdü. Kupkuru boğazım, zaten soruyu sorabilmek için bile ne zorluklar çekmişti. Adam ise o sırada birasını yudumlamanın orta yerindeydi. Aklı başka bir konuya kaymıştı. Bu alkolün etkisi altına girmiş beyinlerde sıklıkla yaşanan bir olaydır. Söze farklı bir konudan başlayıp, hiç olmayacak bir konuyu anlatmak...

Cevap uzun sürdü. "Bugün mü? Yoo, bir iki gün önce"

"Ne zaman?"

Elini havada salladı. "Bir, iki gün önce"

Bir iki hafta da demiş olsa anlam değişmeyecekti.

Burada zaman ölçülerinde sabit sayılar kullanmak moda haline gelmişti. Bir olay haftalar önce de olsa, iki gece önce de olsa eğer sizin huyunuz beş gün önce demekse kim nereden anlayabilirdi? Ben tekrar ana konuya döndüm.

"Irmak seninle ne konuştu?"

"Oturduğu evde ve yeni almayı düşündüğü evde bazı tamiratlar yapılması gerekiyormuş. Bu nedenle benden yardım istedi."

"Satın almayı düşündüğü ev mi?"

"Öyle dedi."

"Ve senin bakmanı istiyor?"

"Yani ağabeyimle benim."

Bu olabilirdi. Ağabeyinin iyi bir marangoz olduğunu duymuştum. Şevket belki de bu sözüyle, eve aslında ağabeyinin bakacağını söylemek ister gibiydi. Irmak, Şevket'i araya sokarak, bu koşturmadan sıyrılmak istemiş olabilirdi.

Aptalca gelebilir ama bir şeyi açıklığa kavuşturmam da şarttı. "Onunla Milli maçtan önce mi, yoksa sonra mı konuştun?"

Başını ağır ağır salladı. Bu konuya ilgisiz kalmadığını, işini ciddiye alanların ruh hali ile konuyu hatırlamaya çalıştığını gösteriyordu. Derinlere dalıp gidiyor gibiydi. Neydi düşündüğü? Maç mı, tarih mi, cebindeki para mı? Sonunda başını iki yana sallayarak, "Maçtan iki gün falan önce" dedi.

"Anlaşıldı" dedim.

Şevket'in yanımdan ayrılmasıyla, karanlığa alışan gözlerimin etrafı daha iyi seçtiğini fark ederek, etrafıma bakmaya başlamıştım ki, omzuma bir elin dokunduğunu fark ederek başımı çevirdiğimde şaşkınlıktan gözlerimin büyüdüğünü fark ettim. Yanımda duran kişi az önce beni kahverengi kamyonetle takip eden Coşkun'du. Coşkun'un sarhoş olması pek alışılmış bir şey değildi. Ama el hareketleri ile destekleyerek konuşmasına hiç tanık olmamışlım. Bu daha da şaşılacak bir şeydi.

"Ne yaptın sen bana?" diye sordu.

Ben de "Senin gerçekten bir derdin var mı benimle?" diye sordum.

"Kim bilir?" dedi gözleri parlıyordu. "Coşkun delidir"

"Eh hepimiz öyleyiz" dedim.

"Evet ama seninle benim deliliklerimiz, daha doğrusu alanlarımız biraz farklı" dedi.

"Nasıl?"

"Sen erkeklerle yatmazsın" bu cevap, Coşkun'un gereksiz ve soğuk esprilerine küçük bir örnekti.

Derken Coşkun'un karısının yanımıza geldiğini fark ettim. Yanımıza gelir gelmez lafa girdi, "Coşkun bıçağını kaybetti." dedi. "Senin çaldığını iddia ediyor." Kıkır kıkır gülüyordu. Coşkun belki de hayatında en iyi kullandığı alet olan bıçağını yanından hiç ayırmazdı. "Motosikletini de kaybetti" dedi. "sen mi dedin ona milli takım yenecek diye.

"Devre arasında"

"Eee, kazandılar da" dedi. "Ama Coşkun, devre arasında bahsi değiştirip karşı takımı tutmaya karar verdi. Senin dediğinin tersini yapacakmış. Öyle dedi. Şimdi de, motosikletini kaybetmekten seni sorumlu tutuyor."

"İlgilenmiyorum"

Yine güldü. "Coşkun'un canı bu günlerde oldukça sıkkın. Hem niye sıkkın olmasın ki? En kötü şeyler hep yoğun duygularla gelir, öyle değil mi?" lafını bitirdikten sonra, bana anlamlı anlamlı baktı.

Gözümün önüne durmadan plastik torba içerisinde sarışın bir kafa geldiği için mi bilmem ama kim bir söz söylese, o sözü kendi durumumla ilgili sanıyordum. Aslında metruk binada neyin gömülü olduğunu bir tek ben ve (İnşallah) bir tek de başka birisi biliyordu. Ama bana her masadan bu çığlık yükseliyormuş gibi geliyordu. Herhalde buradaki kolektif düşüncenin kolunu, ruhlar çekiştirmekteydi.

Bakışlarımın kendisinden uzaklaştığını, hatta dalgınlaştığımı hissederek lafa başladı; "Irmak hala senden ayrı mı?"

Omzumu silkerek cevap verdim, "Buralardaymış diye duyuyorum"

"Bence de öyle. Üstelik Leon'un da burada olduğunu biliyorum" dedi. Leon, Irmak tarafından bir dönem destek gören, Hatta Irmak'ın işyerinde Tai Chi dersi veren biriydi. Zaman içinde Irmakla birlikteliği de olmuş, ancak daha sonra, yaptığı sahtekârlıklar ortaya çıkınca Irmak tarafından "defterden silinmiş" biriydi.

"Leon'u gördün mü?"

"Evet" diyerek beni şimdiki zamana döndürdü. "Leon kesinlikle burada, daha on dakika önce Fenerbahçe'deydi."

"Konuştun mu onunla?"

"Bana teklifte bulundu"

Coşkun'un karısı bu kadar mutlu görünmese, yalan söylediğine emin olacaktım. Mutluluğu Leon tarafından teklif almaktan değil, bu yaşta halen kendisini beğenenlerin olduğunu öğrenmektendi.

Derken barmen bana tezgâhın arkasında duran telefonu gösterdi. Ön yargılarım ve her zaman güvendiğim sezgilerim bu sefer bana yardımcı olmadı. Telefona giderken Irmağın sesini duymayı planlıyordum ama karşıma Selçuk çıktı.

"Ahmet" dedi. "Seni bulmaya çalışıyordum. Telefon etmek için kendimi zorlamam gerekti"

"Neden?"

"Çünkü sana ihanet ettim. Bana yaptıklarının karşılığı bu olmamalıydı"

"Nasıl yaptın peki?"

"Sinirlerim bozuldu. Seni uyarmak istiyorum"

Selçuğun sesi sanki metalik bir yerden geliyor gibiydi.

"Sevil" dedi.

"Dövme mi?"

"Hayır, Sevil'in kendisi. Polis Müdürü Talat'ı aradım. Ona Sevil'i de dövmeyi de anlattım"

Bunun Talat'ın gözünde pek bir önemi olmayacağına karar verdim. Hatta Sevil'in adı ortaya çıktığına göre, Talat, karısı Lale ile konuşmamı da normal karşılayabilirdi.

"Harika" dedim. "Demek Talat yeni bir dövmem olduğunu biliyor. Neresi ihanet bunun?"

"Ona, sen dövme için bana geldiğinde aşağıdaki arabada Sevil'in beklediğini söyledim."

"Peki, ama görmediğin halde arabada bekleyenin Sevil olduğu sonucuna nasıl vardın?"

"Sen onunla pencereden konuştun ya!"

"Konuştum mu?"

"Öyle seslendin. Bahsi kazanacağım, Sevil dedin hep"

"Belki Hasan demişimdir. Bir adama seslendim gibime geliyordu."

"Hayır, Sevil'di. İsmi net olarak duydum. Bence ki bu önemli Sevil öldü'"

"Kim söyledi sana?"

"Damdaydım. Duydum. Polisi onun için aradım. Sana dövme yapmamam gerekiyordu. Biliyordum. İnsanlar dövmeden sonra korkunç şeyler yapabilir."

"Talat'a başka ne söyledin?"

"Sevil'i senin öldürmüş olabileceğini." Ağlamaya başladı.

"Nasıl inanırsın böyle bir şeye?" diye sordum.

"Sevil'i ölü olarak gördüm. Dün gece damda dururken, onu ufukta gördüm. Senin yaptığını söyledi!"

Ağlarken, burnunu sildiğini duydum. "Vicdanımla mücadele ediyorum. Sonra Talat'ı aradım. Yanlış iş yaptım. Önce seninle konuşmam gerekirdi."

"Talat ne dedi?"

"O eşeğin biri. Tam memur. Durumu dikkate alacağım dedi. Ahmet! Güvenmiyorum ona."

"Evet, senin güvendiğin kişi benim" dedim.

"Şey, senin bir şey yapmamış olduğunu anladım. Talat'ın sesinden belli oluyordu. Doğru değildi söylediklerim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Nefes alıp vermesi artmıştı. Derin nefes alışlarını telefondan rahatça duyuyordum. "Onu kimin öldürdüğünü söylemeye hakkım yok ama artık biliyorum." dedi.

Biraz da çekinerek, "Coşkun mu?" diye sordum.

Bunu sorarken, göz ucuyla Coşkun'a bakıyor, sesimi duymasın diye sesimi kısıyordum.

"Nefret ediyorum. Coşkun'dan da bıçağından da" dedi. "Kötü bir alet, kötü bir insan" Selçuk bunu söyler söylemez telefonu kapattı.

Masama dönmek için Barın arkasından çıktığımda bir el kolumu tuttu. Başımı çevirdim. Leon karşımda duruyordu. Koyu kahverengi gözlerini bana dikmişti. Esmer teni ve hafif çekik göz yapısıyla farklı biriydi.

İşin kötü yanı Leon'dan hoşlanmıyordum ama en azından Irmak kadar nefret etmiyordum. Benden önce Irmak ile birlikte olmasına dahi bozulmamış, bunu hayatın bir başka gerçeği olarak düşünmüştüm. Zaten bunun kanıtı, onun da ben telefonla konuşurken yanıma kadar gelmesi, hatta kolumu tutabilmesiydi.

Telefon konuşmasının ardından yaşadığım bu gelişme, beni bir helikopterin bir tepeden, başka bir tepeye koymasına benziyordu. Aradaki vadiye inip tırmanmak zorunda olmayışım belki bir avantaj olarak düşünülebilirdi. Ama ben bu tepeye nasıl ve neden geldiğimi bile bilmiyordum. Selçuğun telefonda beynimi patlatabilecek güçteki sözlerinin hemen ardından bu kez karşıma Leon'un gözleri çıkmıştı. Hani ağır bir ilaç alındığı zaman insana bir ağırlık çöker ya, işte aynı o haldeydim. Beklemediğim bir telefon, arkasından Leon'un bakışları beni sersemletmeye yetmişti. Leon tekrar elini omzuma koyarak parmaklarıyla bastırırken, öfkeli bir ses tonuyla, "Irmak hangi cehennemde?" dedi.

Tüm öfkesi bir anda bana bulaşmıştı. O sözle uyandım. Ben de onunkine eşit bir ses tonuyla cevap vermeye hazırlanırken, omzumu da ani bir silkinmeyle Leon'un elinden kurtardım. "Çek iğrenç pençelerini üzerimden" dedim. Gerçi okul kavgalarından kalma, üzeri biraz toz birikmiş bir söz olsa da bende etkisini gösterdi.

Leon'dan korkmadığımı fark ettim. Hani sokağa çıkıp dövüşsek umurumda değildi.

Bu arada hemen belirtmekte fayda var ki, karate veya her hangi uzak doğu dövüşünü bilen birinin neler yapabileceğini tahmin ediyordum. Eğer yolunuz ara sokaklara, kimsenin bilmediği metruk mahallelere düşmüşse karate veya judo bilen birinden korkmanız gerektiğini bilmelisiniz. Ayrıca bazı çekik gözlülerle hiç takışılmaz. Ancak Leon o kadar üst raflarda değildi. Ama ikinci rafta kendine yer bulabilirdi.

Gözleri bana ateş saçarak bakıyordu. Bende aynı hiddetle baktım. Ortamın ışığının dahi kırmızıya döndüğünü söylesem abartmış olmam. Irmağın gidişinden sonra, hayatta kendime ait bir şeyin kalmadığını düşündüğümde, bu diklenmenin aslında cesaret değil, başıma gelenlerin sorumlusunun yine kendim olduğunu bilmenin getirdiği bir zorunluluktu. Leon'da o an başıma gelenlerin en sert tepki verebilecek olan, en manyak temsilcisiydi. Birbirimize bakarak, o kadar uzun süre durduk ki, Irmağın Leon hakkında anlattıklarını dahi hatırlama fırsatı buldum.

Onun gözlerindeki öfkenin, benim gözlerimi yakarken, böyle bir şeyi düşünebilmem size inanılmaz geliyor olabilir... Zaten ben de yaptıklarıma zor inanıyordum.

Geçen saniyelerin dakika gibi uzadığı bir gerginlikten sonra, "Irmağın nerede olduğundan haberim yok" dedim.

"Aramıyor musun onu?"

"Hayır"

"Ben arıyorum, bulamıyorum"

"En son ne zaman gördün?"

Kaşlarını çattı, "Üç hafta önce görüştük. Sonra tedirginleşti ve çekip gitti"

"Neredeydi, bu görüşme?"

"Şaşkınbakkal civarında"

"Eski iş yerinden birilerini gördün mü?"

"Güneş'i mi örneğin?"

Başımı salladım.

"Gördük onu. Bir gece bizi yemeğe götürdü. Sonra da Irmakla bir şey konuşması gerektiğini söyleyerek onu görmeye gitti. Adamda ürkütecek bir yan yoktu."

Ağlamak üzereydi. "Bana özellikle ayrılmadan önce Irmak iyi davranırdı. Zaten bana tek iyi davranan da o sıralarda oydu." Artık konuşulacak konumuzun kalmadığını ikimizde biliyorduk. O benden biraz daha önce davranarak sordu,

"Nerede olduğunu biliyor musun? Onu bulmam gerek"

"Buralarda olabilir."

"Buralarda"

"Nereden biliyorsun?"

"Biri beni aradı. Irmak sizi aramamı söyledi dedi.

Güneş ile birlikte bir iş peşindeymiş."

"O seni arayan adam kimdi?"

"Adını vermedi. Belki şifreli bir şeyler söyledi. Zaten o ismi verirken de doğru olmadığını anlamıştım."

"Verdiği isim neydi?"

Austin ama soyadını hatırlamıyorum. Dedim ya bu isim bana çok atmasyon geldi"

Benim için ise bu isim farklı bir anının aklıma gelmesine yardımcı olmuştu. Üç beş yıl önce, oldukça eski bir Austin marka kamyonet alıp, belki tüm gününü onu yürütebilmek için çalışarak geçiren Coşkun'a kamyonetiyle bütünleşebilmesi için

Austin derdik. Demek ki, arayan Coşkun'du.

Leon, sanki konuşması hiçbir zaman kesilemezmiş gibi, kendinden emin şekilde devam etti, "Bu Austin denilen adam, Göztepe'de bir akrabasında kalıyormuş, Bana bıraktığı numarayı aradım. Oraya da hiç uğramamış"

"Sen ne zaman döndün buralara? Bildiğim kadarıyla, Irmak senin ortalardan yok olman için az uğraşmamıştı" bu tip konuşmaları sevmem, ama şu an Leon'u ne kadar kızdırabilirsem, Irmak hakkında o kadar çok bilgiye sahip olabileceğimi düşünüyordum.

"Aşağı yukarı bir hafta önce"

"Yedi gündür buralarda oluşun kesin yani öyle mi?"

"Bugün ile beraber sekiz gün saydım"

O uzun zamandır buralara gelememesinin acısını çıkartıyor gibi gün sayarken, ben de kendi adıma Irmaksız geçen günleri sayıyordum. Ortaya çıkan sonuç, birbirine oldukça yakın sayılar olunca, insanın kuşkuları da bir o kadar artıyor.

"Beni terk ettiği, evime kadar gelip beni kovduğu için, içimde hep bir kin yaşatıyorum. Beni terk ettiği için onu öldürebilirdim" dedi.

"Onun kendine has bir özgürlük anlayışı var. Bu nedenle terk edemeyeceği erkek yoktur." dedim.

"Ben de aynen kendime has bir özgürlüğe sahibim. Onu gördüğüm an bir kötülük yapacağıma inanabilirsin"

Yüzüme yan yan baktı. Bakışı sanki "başkalarını kandırabilirsin, ama bana dürüst davran" diyordu. Sonra kuşkuları bir tarafa bıraktı. Konuşacaktı; "Austin denen adam bana Irmağın seninle beraber olduğunu söyledi. Bunu duyunca, sana bir tanışma töreni hazırlayayım dedim. Ne de olsa beni çok az tanıyordun." Bu düşüncenin ağırlığını tam olarak algılamam için biraz sustu ve sonrasında "Ama bunu sana yapmayacağımı da biliyordum" dedi.

"Neden?"

"Çünkü etraftan aldığım bilgilerden senin sersem biri olmadığını öğrendim"

Bu sözünün doğruluk derecesini ölçtü, sonra kendi kendisinden şüphe duymadığını tam olarak anlayınca da son darbesini vurarak, "Ayrıca, Irmak bence seni artık sevmiyor" diye ekledi.

"Herhalde öyledir. Baksana sekiz günde her şeyi çözmüşsün"

"Onunla ilk tanıştığınızdan bu yana bazı yanlışlarını çözmeye bile gayret etmemişsin?"

Gülmeye başladım. Irmak genelde ikimiz arasında olan konuları başkalarıyla paylaşmazdı. Ama şimdi birisi, özellikle de Irmak tarafından adeta yok edilmek istenilen birisi, bizim aramızdaki bir konudan bahsediyordu. Bu bence komikti, ama bu komik durumu yine Leon'un sözleri yok etti.

"Ne gülüyorsun salak?"

"Eski bir atasözü vardır; Bir kadın, bir hayat…"

Leon'un yüz hatlarının gerginliği bir anda gevşedi. O da en azından tebessüm etti.

Kale isimli barda adeta tarih yazılıyordu. Irmağın eski sevgilisi ile ortadan yok olmadan önceki, yani son sevgilisi birlikte konuşabiliyor, hatta gülebiliyordu. Leon oturmaya devam edecek gibi görünüyordu. Ben eve gitmek üzere dışarı çıkarken, o da bana usulen iyi akşamlar der gibi baktı.

Uzun bir yürüyüş yapmak istiyordum. Bu tip yürüyüşleri özellikle kafam doluyken yapmayı severim. Sahil yolundan, İdealtepe'ye doğru ellerim montumun cebinde yürürken, yanıma bir arabanın yaklaştığını fark ettim. O kadar yanma yanaşmıştı ki, görmezden gelmeme olanak yoktu. Aklıma kapkaççılardan, yol sormak

isteyen masum aile tablolarına kadar pek çok görüntü getirerek yanımdaki arabanın camına doğru eğildim. Renkli camdan içerisi pek fark edilmiyordu. Ama kapı açılınca yanımda duran arabanın Komiser Talat'ın sivil görevlerde kullandığı arabası olduğunu anladım. "Bin" dedi. Artık Talat yine yanımdaydı.

Arabaya binip koltuğa tam olarak yerleşmemi bekledikten sonra konuşmaya başladı, "Senin Çiğdem denilen kadının kimliğini bulduk" diyerek parmağının ucuyla torpido gözünün hemen üzerinde duran zarfı işaret etti. Telgrafla yollanmış fotoğraflı belgede yer alan resme baktım. Çiğdem olduğu kesindi. Ama ben yine de Talat'a karşı her zaman tedbirli davranmak gerektiğini düşünerek "Galiba o" dedim.

"Senin onayın gerekli değil arkadaş. Kuşku yok zaten. Bardaki kız da, oranın sahibi de onayladı"

"İyi iş çıkartmışsınız dedim"

"Nasıl buldun izini?"

"Marifet değil. Avcılar Emniyet Müdürlüğü ile ilişki kurduk. İş ilişkisinde bulunduğu iki sarışın kadın varmış. Çiğdem'in annesinin de Şaşkınbakkal'da emlakçılık yapan bir arkadaşı varmış, bu nedenle buraya gelmiş"

"Hasan denilen kişinin bu olaydaki rolü ne?"

Sanki beni hiç duymamış gibi devam etti, "Bak Ahmet, çorba kaşığa yapışmaya başladı. Bir bilgi daha vereyim. Kadının gerçek adı Çiğdem değil."

"Asıl adı neymiş peki?"

"Sevil"

O gece Coşkun'a dövme yaptırmaya gittiğimde, iddialara göre koluma dövme yaptırmak istediğim, dövmede eski sevgilim Sevil'in baş harfinin olmasını istediğim, Coşkun'un bence Sevil öldü demesi bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Elimde olmadan titremeye başladım. Polis arabasında, Talat'ın yanında gözle görülebilecek şekilde titremeye başlamıştım.

"Sana bir içki gerek" dedi.

"Bir şeyim yok"

"Belki kolundaki dövmende Sevil'i düşünerek S harfi kullanmasaydın, kendini daha iyi hissederdin" diyerek, az önce aklımdan geçenlerin beni ne duruma düşürebileceği hakkında ipucu veriyordu.

"Arabayı durdurur musun?"

"Elbette"

Küçükyalı'da Bağdat Caddesi ile minibüs caddesini bağlayan ara sokağın üzerindeydik. Hafif bir yokuş olan caddeden deniz görülebiliyordu. Ama yağmurun çiselemesi görüntünün tam olarak seçilmesine engel oluyordu.

"Tamam, inebilirsin" diye yineledi.

İçimdeki panik geçmişti. Yanımda yarıda kesilmiş sohbetin içinde geçen cümlelerle eve kadar yürüme cesaretimi yeniden kazanmıştım. Bu arada Talat'ın şüphesini de üzerime çekmek akıllıca bir davranış olmayacaktı.

"Sözü nereye getirmek istediğini bilmiyorum" dedim.

"Ama bana göre hava hoş, o gün aşırı alkollü olarak Selçuk adlı bir arkadaşıma gittim, ona dövme yaptırdım. Belki Çiğdem asıl adının Sevil olduğunu bana da söylemiştir ama hatırlamıyorum."

"O gün yanında mıydı?"

Artık bir karar vermek zorundaydım. "Selçuk öyle diyordu"

"Yani kendin hatırlamıyorsun. Öyle mi?

"Pekiyi hatırlamıyorum"

"Demek ki, onu öldürmüş sonra yaptıklarını hatırlamıyor da olabilirsin?"

"Beni suçluyor musun?"

"Birinci senaryonun ana çizgilerini çiziyorum diyelim istersen. Ben de kendi çapımda bir yazar sayılırım" ardından, benden üstün olduğunu ortaya çıkartan, kendine has kahkahalarından birini attı.

"Konuşma tarzını sevmiyorum"

"Hey, Ahmet" dedi ve devam etti, "Şaka bir yana ama bana bulaşma, Seni hemen içeri alabilirim"

"Neye dayanarak? Ortada suç yok ki. Kadın şu anda bambaşka bir yerde, başka bir adamın yanında da olabilir. Herhalde hatalı bir tutuklama yaparak sicilini mahvetmek istemezsin"

"Dur sözümü bitireyim. Seni Hasan'ın katili olarak içeri alabilirim"

"Otoparkta, arabanın bagajında cesedi bulunca bunun bir intihar olduğunu sen söylemiştin. Unuttun mu yoksa?"

"Baştan hepimiz öyle sandık. Ama daha sonra savcının olayı şüpheli bularak daha detaylı bir araştırma ve otopsi raporu istemesiyle ortaya çok değişik sonuçlar çıktı"

"Ne buldular?"

"Söyleyeceğim. Zaten yakın zamanda bilmeyen kalmayacak. Hasan elbette intihar etmiş olabilir ama o zaman arabayı kim kullandı?"

"Bana yine senin anlattığına göre, bagaja girip namluyu ağzına sokup ateş etmişti."

"Bagajın tavanına yayılan kanlar, arabanın ateş edilip, kanlar kurumadan hareket etmiş olduğunu gösteriyormuş. Yani olay nerede olmuşsa, araç oradan alınıp barın otoparkına bırakılmış."

"Lokantada çalışanlar arabanın girip çıkışını görmemişler mi? Çünkü arabanın uzun süredir orada olduğunu sana onlar haber vermişlerdi hatırlarsan"

"Belki de Çiğdem, ya da adı her ne ise o yapmıştır. Olamaz mı?"

"Sen o bayanla, Hasan'ın yanında neler yaptın. Aranızda bir yakınlaşma, birbirinize dokunma ya da ona benzer bir şey oldu mu?"

"Sanıyorum evet. En azından benim arabama binip Selçuğa giderken arka koltuk dolu olduğu için üçümüz öne oturmuştuk. Kadın aramızdaydı ve ben onun ayaklarına dokunmadan vites değiştiremiyordum."

Bir ıslık çaldı, "Amma sarhoşmuşsun o gün bunları bile çok zor hatırlıyorsun"

"Beni esas rahatsız eden şey, böyle bir hareketi Hasan'ın da içinde bulunduğu bir arabada yapmış olmam."

"Bir boksörün sözünü hatırladım şimdi; Göründüğün kadar aptal değilsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"İltifat etmiyorum Ahmet. Şu anda sen bana kendi senaryonu anlatıyorsun. Bu senaryoya göre, Sen o kadını Hasan'la aranıza alarak yol boyunca yakınlaşabileceğini düşünüyorsun. Ardından Selçuk dediğin dövmeci arkadaşının yanına çıkıp ikisini baş başa bırakıp tartışmalarına zemin hazırlıyorsun. Böylece Hasan'ın cinsel eğilimleri nedeniyle kıskançlık krizine gireceğini düşünüyorsun. Aynen düşündüğün oluyor ve Hasan bir süre sonra kadını arabada bırakıp bagaja giriyor ve: Bum. Böylelikle kadına bir armağan bırakmış oluyor. Kendi cesedini!

Kadın da bu çarpık ilişkinin ortaya çıkmasını istemediği için arabayı alıp barın otoparkına geliyor" biraz durdu. Kısa sürede böyle bir hikâyeyi anlatmaktan yorulmuş gibi derin bir soluk alarak devam etti, "Bu anlattıklarımın hepsi birbirine tam olarak uyuyor. Ancak bunları onaylamak ya da yalanlamak için kadının o geceyi nerede geçirdiğini bulmak gerek. Tabii sen, aynı mantık ile aşağı inip Hasan'ı göremeyince kadınla beraber eve gittiğinizi söyleyebilirsin."

Yine bir kısa soluk almak için verilen molalardan birini yaşamaya başladık.

Talat, "Umarım kadın sağdır ve senin anlattıklarını doğrular ve bu tez çürümüş olur. Dua et de buralarda bir yerde kadının cesediyle karşılaşmayalım."

"Bu işe epey kafa yormuşsun"

Niyetim tamamen ona yağ çekmekti. O başını sallamakla yetindi. "Sadece bu kadar da değil" diyerek anlatmaya devam etti. "Sana bir başka senaryodan daha söz edeyim. Sen, kadın ve Hasan beraber senin dediğin gibi senin arabanla dövmeciye gidiyorsunuz. Dönüşte Hasan kadını kaybetmeyi göze alamadığı için sana silah çekiyor. Sen arabayı durdurup tabancayı adamın elinden almak üzere hamle yapıyorsun. Bu patırtı arasında silah patlıyor ve kadın vuruluyor. Kadını yolda kuytu bir yere bırakıyorsun, sonra da adamı kendi arabasına kadar getiriyorsun. Adam zaten az önce birinin vurulmasından dolayı şokta olduğu için dediklerini yapıyor, ona bagaja girmesini söylüyorsun. Hasan'a, az önce sevdiği kadının ölmesine neden olan silahı göstererek namluyu öpmesini istiyorsun. Hasan'ın namluyu ağzına sokmasının ardından tetiği çekiyorsun. Bagajı kapatıp arabayı yeniden otoparka bırakıyorsun. Ardından kendi arabanı alıp kadını bıraktığın yere geri dönüyor ve onu da başka bir yere götürüyorsun. Kusursuz bir plan yaptığını düşünüyorsun ama koltuktaki kanları temizlemeyi unutuyorsun." Kısa sürede iki farklı senaryoyu bu kadar mükemmel yazabildiği için Talat'ı kutlayabilirdim. Ama suçlanan ben olunca şaşkınlık ve suskunluğum sürüyordu. Talat ise bu boşluktan istifade ederek devam etti, "Kimse kusursuz değildir. Bende değilim. Umarım kadın yaşıyordur. Yoksa peşine ilk düşen ben olurum. Ayrıca, o burun kanaması masalına inandığımı da sanma sakın."

"Peki, o halde beni neden şimdi tutuklamıyorsun" diye sordum.

"Sen kendin bul"

"Anlattıklarının dayanağı yok. Eğer kadın benim arabamda vurulmuş olsaydı, yakından ateş edildiği için sıçrayan kanlar adamın da üzerinde olması gerekirdi."

"Belki de haklısın"

Hiçbir şey bu kadar ters olamazdı. Az önce inmek istediğim araba, artık benim için sorgu odası haline gelmişti. Ben ise yapmadığıma inandığım ama ispat edemediğim bir olayda kendimi temize çıkarabilmek için arabadan inmek istemiyordum. Talat'ta bunu fark etmiş olmalı ki, arabayı çalıştırdı. Bir yandan ıslık çalıyor, bir yandan da yerde birikmiş su birikintilerini sıçratarak ilerliyordu.

Kendime geldiğim an bir an bütün olayların başladığı yere, o hayatımı zehir eden bara gittiğimizi sandım. Ama o hükümet binasına doğru saptı. Kısa süre sonra, kendi odasına giden koridorda ilerliyorduk. Odaya varınca beni koltuğa oturttu. Dolaptan bir şişe viski çıkarttı. O an konuştuklarımızı gizli kayda alabilmek için beni oraya getirdiğini sandım.

Talat, "Sana buranın iyi yönlerini de göstermek istiyorum" diye konuşmaya başladı. Devamı ise tam bir korku tüneli gibiydi, "Kodes tarafını göstermeden önce!"

"Başka bir şey konuşsak olmaz mı?"

"Konuyu sen seç o halde"

"Irmak nerede?"

"Ben bunu senin bana söyleyeceğini düşünüyordum"

"Leon denilen eski sevgilisiyle konuştum. Bana onu sekiz gündür görmediğini söyledi. Nedense ona inandım"

Kısa bir süre sustuktan sonra Talat, "Tutuyor" dedi.

"Tutan ne?"

"Evet sekiz gün önce, Güneş adında bir adamla beraber görülmüş"

Nefesim kesildi ve kaskatı oldum demenin ne demek olduğunu hiç anlamazdım. Artık biliyorum.

"Viskiyi beğendin mi?" sorusuna başımı sallayarak cevap verdim.

"Kalamış'ta yelken kulübüne ait bir restoranda yemek yemişler. Sıkı dur. Burası Hasan'ın da üye olduğu bir restoran. Çiğdem ve eskiden emlak işi yapan bir başka bayan arkadaşı ile beraberlermiş."

Hala konuşamıyor, şaşkınlık içinde dinliyordum.

"Ne konuşmuşlar bilmek ister misin?"

Başımı salladım.

"Az sonra, aradaki kopukluklar için senden yardım isteyebilirim ona göre" dedi ve devam etti. "Hayatın o kadar büyük bir bölümü gizli yaşanıyor ki, inanmak mümkün değil, belki de sapık olan seninle benim."

"Nasıl istersen" diyebildim. Kekeliyordum.

Bu halimi çok komik buldu. Ben de kendi sesimin öyle ya da böyle çıkmasına sevinir hale gelmiştim. Viskisinden iri bir yudum aldı. Sigarasının dumanını keyifle havaya savurarak, bir müddet tavana yükselişini seyrettikten sonra, "Hasan ve Çiğdem karşının keşmekeşinden sıkılmışlar ve burada Bostancı Küçükyalı arasında bir ev almayı planlıyorlarmış. Güneş, daha önceden tanıdığı Hasan'a yardımcı olmak için Irmağı aramış, o da eski bir emlakçı bayan arkadaşının yardımcı olabileceğini söyleyince orada buluşmuşlar"

"Bu haberler seni rahatsız etmiyor mu?" dedim. Cevap kısa, net ama soru işaretleriyle doluydu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Irmak ve sen çok öncelerden tanışıyorsunuz ve senin Irmak'tan hoşlandığını bilmeyen yok. Hatta ona olan sevginin sende saplantı haline geldiğini sağır sultan bile biliyor."

Bu bir boks maçı olsaydı, tüm maç boyunca yediğini kabullenmek zorunda olduğu en net yumruğun bu söz olduğunu söylerdim. Talat ise, gözlerini kırpıştırdı, duvarlara bakarak sakinleşmeye çalıştı. Havadaki gerginlik içeride şimşek çaktıracak kadar elektrik yüklüydü.

"Bak sana bir şey söyleyeyim. Sen bana Irmak hakkında soru sorma ben de sana Lale ilgili soru sormayayım" dedi.

Lale Talat'ın halen nikâhlı karısıydı ama ondan çok fazla hoşlandığını söylemek zordu. En azından ben Talat'ın evine geldiğimde, Talat yokken, bana normalin üzerinde ilgi göstermişti. Bu açıdan bakıldığında kadının mutlu olmadığı bile söylenebilirdi.

Uzun bir sessizlik daha yaşadık. Bu süre, Talat'a zaman kazandırmıştı. Konuyu değiştirmek için mi, yoksa konuya başka bir yerden mi girmeye çalıştığını tam hesaplayamadığım bir şekilde konuşmaya başladı, "Bugün öğleden sonra Güneş ile neler konuştunuz ondan bahsedelim"

"Karşılaştığımızı nereden biliyorsun?"

"Bu bölgede kaç muhbirim var biliyor musun? Unutma bu elimdeki cep telefonu bir açık pazardır."

"Peki, o zaman sen ne satıyorsun?" diye sordum.

"Baskın listesinden silinmeyi, küçük suçlara göz yummayı satıyorum. Sen bunları boş ver de bugün sahilde Güneş'e ne anlattığını söyle"

"Ya anlatmazsam?"

"Senin hanene bir eksi puan yazarım ve bu senin için hiç iyi olmaz"

"Unutma ki, seni tanımadan önce de benim bir hayatım vardı. Buraya gelmeden önce Küçükçekmece'de de bana bu tip üstü kapalı tehditler yapıldı. Benimle bu tarz konuşman hiç hoşuma gitmiyor"

"Bu benim doğamda var."

Ona anlatmak istiyordum. Korktuğumdan değil ama merak ettiğim için

konuşarak ve ne gibi bir sonuca çıkacağımı görmek istediğimden konuşmak istiyordum. "Güneş bana şu ev konusunda Irmak ile birlikte değil, aynı yer için rekabete giriştiklerini ima etti"

Talat sıkı bir ıslık öttürerek şaşkınlığını belirtti ve

"Güneş ya sana ya da Irmağa bir kalleşlik düşünüyor" dedi. Düşündüklerini her zaman sırasıyla ve birer birer saydığı için bir konuda yorum yapıyorsa mutlaka arkadan alternatif bir düşünce daha gelirdi ve öyle oldu; "Belki de ikinize birden üçkâğıt yapıp en fazla payı almak amacındadır"

"Onun da sebepleri var"

"Sebeplerinin ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Yıllar önce, Irmak Güneşle birlikteyken, benim ortaya çıkmamdan önce ayrılmışlardı. Bu ayrılığın hemen arkasından Irmak ile ilişkimiz başlayınca Güneş'in ikimizden de intikam almaya kalkması normal"

"Yapma ya!"

"Neden şaşıyorsun ki, bunları bilmediğini mi düşünmeliyim?"

Her insanın olduğu gibi onun da zayıf noktası vardı ve bu zayıf nokta beni terk edip giden Irmak'tan başka bir şey değildi. Talat, Irmak konusunda yapılan konuşmalara nasıl tepki vereceğini çoğunlukla bilemezdi. Kısa bir nefes molasından sonra, "Neden söz ettiğin pek belirgin değil" dedi.

"O zaman konuşmayayım" dedim. Cümlemi bitirdiğim an hata yaptığımı ve bu konuşma hakkımı kötü kullanmanın Talat'a hız vereceğini anladım ama geç olmuştu.

"Güneş'le ne daha başka ne konuştunuz?"

Anlatıp anlatmamak arasında bocalıyordum Kimseye güvenim yoktu ve Güneş oradaki konuşmalarımızı banda kaydetmişse beni pekâlâ katil adayı olarak gösterebilirdi.

Ona sadece, "Güneş birilerinin daha öleceğinden kaygılanıyordu" dedim. "Ayrıca, emlakçının bulduğu evin satışının gerçekleşeceği günlerde Çiğdem'in ortadan kaybolmasının, fiyatı kendisinin konuşması anlamına geleceğini, bu durumda da fiyatın yükseleceğini söyleyip sızlanıyordu."

"Emlak işinin bir ucunda da Irmak vardı. Güneş sana Irmağın nerede olabileceğini söyledi mi?"

"Onu benim bulmamı istedi"

"Karşılığında ne teklif etti?"

"Para"

"Ne kadar?"

Böyle bir durumda, özellikle bir ayağım kodesten içeride, diğer ayağım özgürlükteyken Güneş'i korumayı düşünmemeye karar verdim. Polisle konuşamama gibi bir çekingenliği varsa, bu ailesinden mi gelmişti onu da merak ediyordum. Aklıma bir anda Güneşle konuştuktan sonra, yolda yürürken arkamdan beni takip eden Kahverengi kamyonet geldi. Ya onunda bu işte bir parmağı varsa. Tüm bunları bir araya getirip "Büyük bir miktar" dedim.

"İnandın mı ona?"

"Hayır"

"Bu bir ortadan kaldırma teklifi olabilir miydi?"

"Evet. Kesinlikle"

"Bunu yazılı ifade olarak da verir misin?"

"Hayır"

"Neden?"

"Öncelikle ciddiyetinden emin değildim. Hem zaten kabul de etmedim. Bu tür konuşmaların içinde olabilirim, ama uygulayıcısı olmak istemem"

"Güneş'i nerede bulabilirim? Bari onu söyle"

Bu kez koz bendeydi. Olabildiğince sırıtarak, "muhbirlerine sorsana" dedim.

Cevap acele ve hazırlıksızdı; "Hangilerine?"

"Kahverengi kamyonettekilere mesela"

Satrançta kritik bir hamleyi, tam zamanında yapmış gibi oldum. Talat bu kez bir şeylerin farkında olduğumu düşünmeye başlamıştı ve bu bana zaman ve bilgi kazandıracaktı, "Bak sana bir şey söyleyeyim. Onlar bilmiyor. Çünkü onlar fazla konuşmazlar, sadece takip ederler"

"Güneş ne marka araba kullanıyor?" Bu soru da tamamen tuzak bir soruydu. Çünkü zaten kıt kanaat bir hayat süren Güneş'in bir araba alabilecek yatırımı hiç olmamıştı. Ama muhbirlerin gerçekliğini denemek için iyi bir yoldu.

"Güneş denilen adam bizimkilerin son zamanlarda dikkatlerini çekmiş, adamı sadece yürürken görüyorlarmış. Araba kullandığını gören yok yani"

"Buna inanıyor musun?"

"İnanmak zorundayım. Çünkü muhbirlerimi iki yakalarından tutup sarsmaya alışık değilim"

"Neden peki?"

"Adamların bir yerleri morarınca, insanın adı kötüye çıkıyor. Ayrıca Güneş için bu adamları hırpalamak, Güneş'e paye vermek olur. Adam kendini bulunmaz Hint kumaşı gibi görüp, etrafa klâs biri gibi görünmeye çabalıyor."

"Belki de Irmağın nerede olduğunu pek o kadar merak etmiyorsun?"

Soğukkanlılığını göstermek için çaba harcadığına emindim. Durdu, etrafa göz gezdirip bakışlarını bana doğrulttu. Göz bebekleri bana doğrultulmuş iki namlu gibiydi. Birden bire, tek bir nefeste, "Irmak ortaya sapasağlam çıkacak" dedi.

"Emin misin? Ben değilim"

Talat'ın sözlerinin ne kadarının yalan olduğunu ve yalansa bu yalanların ne kadar derin olduğunu tahmin edebilmek çok zordu. Bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti, "Cinayetler kötü şeyler" dedi.

"Bir olay yaşamıştım. Bir genç birlikte olduğu kızların önce fotoğraflarını çekiyor, sonra öldürüp resimliyor ve kaçıyordu. Nasıl yakalandı biliyor musun? Tüm fotoğrafları bir albümde topluyormuş. Her sayfaya bir kız resmi. Bir gün annesi albümü bulmuş, sayfaları açınca bayılmış, Ayılınca da oğlunu ihbar etmiş."

"Neden anlattın bu hikâyeyi şimdi?"

"Beni zevklendiriyor da ondan. Ben yasa uygulayıcısıyım ve insanın içinde psikolojik canavarlıklar yoksa iyi polis olamaz"

"O zaman iyi anlatamıyorsun"

"Savcılar seni tanık olarak dinlemeye bayılırlardı"

"Gidebilir miyim artık?"

"Seni evine bırakabilirim"

"Sağ ol. Yürümeyi tercih ederim"

"Konuşmalarımla canını sıkmak istemedim"

"Sıkılmadım"

"Sana anlattığım olaydaki genç var ya. Onda kendimden bir şeyler buldum"

"Eminim" diyerek odadan çıktım.

Sokakta yürürken tekrar titremeye başladım. Titrememin çoğunluğu rahatlamaktan ileri geliyordu. Son bir saattir ağzımdan çıkan her kelimeye dokunduğumu hissediyordum. Hepsinin aslında sıraya dizilmeye ihtiyacı vardı. O bürodan çıkmak ve tek başıma sokakta, ellerimde kelepçe olmadan yürüyebilmenin rahatlığını yaşıyordum.

Özellikle son anlattığı olayı neden anlatma ihtiyacı hissetmişti. Talat, kesinlikle

boşa konuşacak biri değildi. Zekâsı insanı korkutuyordu. Bir an eski kız arkadaşlarımla çektirdiğim fotoğraflarım aklıma geldi. Evimde çekmecelerimin içinde veya evrak aralarında bana ait resimler vardı. Ama kız arkadaşlarımla resimlerime hiç rastlamamıştım. Beraber resim çektirenlerin birbirlerini sahiplenmeleri için mi böyle davrandıklarını düşünmeye başladım.

Gizli bir mahzenin kapısının önünde sihirli kelimeyi söyleyip kapının kilidini açacakmış gibi sokağın ortasında bir an durdum. Gerçekten eli kanlı katil ben olabilir miydim?

Bu düşünce benim kendimden iğrenmeme yetti de arttı bile. Aklıma yapmış olabileceklerim gelince, midem bulandı, resmen kusacak gibi oldum. Bu halimle, üzerine kaya devrilmiş biri gibiydim. Ben kayanın altından çıkmak için uğraştıkça, kaya tekrar üzerime devriliyor, bütün emeklerimi boşa çıkartıyordu.

Aradan onca gün geçmesine rağmen, kendimi toparlayıp gidip bakamadığım çukura tekrar gidip bakmalıydım. Belki de bütün problem burada çözülecekti. Birden içimden bir ses, "Yoo, orası boş unuttun mu?" dediyse de içimden bir ses beni oraya doğru çekiyordu. Bir yaklaşıma göre, katiller ne yaparsa yapsın mutlaka öldürdükleri kişilerin yanına gelirlermiş. Bu gerçek ise, o zaman bir sapma var demekti. Katil olmadığımı, kendime ispatlamak için oraya gitmeliydim.

Gidemeyişim veya gitmemek için mazeret üretmeye çalışmam benim suçlu olduğumu gösterirdi. Yürürken bu düşünceyi kendi kendime telkin haline getirdim. Eve vardığımda tek düşüncem, bir an önce arabama binip o binaya gitmek ve çukura bakmaktı.

Evde kısa bir süre kaldım. Bu süre zarfında, kendimi o yolun her etabına ayrı ayrı hazırladım. Ana caddede gidişim, ara sokaklar, arabamı patika yola sürüşüm, arabadan inişim hemen her detayı önce evde yaşamak ister gibiydim. İş çukurun üzerini örttüğüm plastik parçaya, hatta çukurun içindeki torbaya geldiğimde içimdeki gücü kaybetmemek için detaylandırmaktan vaz geçtim. Artık hazırdım.

Evden çıkmadan önce, köpeğin yemeğini ve suyunu verdim. Ancak köpek parmaklarımı yalayınca, aklıma parlak bir fikir geldi. Metruk binanın bahçesinde başka bir şey gömülüyse köpek bunu bana gösterebilirdi. Ayrıca, iri bir köpek olduğu için onu tanımayanlara korku saldığı da göz ardı edilemeyecek bir gerçekti.

Arabanın ön koltuğuna oturduğunda, köpeğin kokusu içimi daha kötü yaptı ama şimdi köpeği tekrar yukarı çıkartmakla uğraşamazdım. Yola çıktım. Köpek, hafif aralık camdan burnunu dışarıya uzatmış, havayı kokluyor, ben ise olabilecek en kestirme yoldan eski eve ulaşmaya çalışıyordum. İçimdeki şüphe o kadar çoğalmış ve içimdeki güvensizlik hislerini güçlendirmişti ki, arada bir arabamı sağ şeride alıp yavaşlıyor, ardımdan gelen olup olmadığını dikiz aynamdan takip etmeye çalışıyordum. Eğer Talat'ın dediği doğruysa ve buralarda onun muhbirleri fazlacaysa, mutlaka beni takip ediyor olmalıydılar. Ama neredeydiler, bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

Nihayet Boğaz Köprüsü yolundan ayrılıp kumlu, patika yola ulaştım. Buraların sessizliğini bozup şüphe uyandırmamak için gaz pedalına hafifçe basıyor, motor gürültüsü çıkartmamaya çalışıyordum. Hafif eğimler ise vitesi boşa atabileceğim için tam bana göre yerlerdi. Çiseleyen yağmurun iyice ağırlaştırdığı patika yolda bu şekilde ilerlerken başıma gelebilecek en kötü şey oldu, araba stop etti! Motorun susup tekrar çalışması arasında geçen iki veya üç dakika bana ecel terleri döktürmeye yetmişti bile.

Yine metruk binanın yakınlarında bir genişliğe arabamı bırakıp, el fenerimi yaktım, yanıma köpeği de alarak, ilerlemeye başladım. Şansım bana yardım ediyor mu bilemem ama yolda hiç yüzünü göstermeyen yağmur yürümeye başlamamın hemen arkasından tekrar çiselemeye başladı. Köpek bile fenerin ışığının hemen ardında olmak

istercesine bana iyice yaklaşmış, omzu bacaklarıma sürtünmeye başlamıştı.

Benim meşhur çukuru işaretleyen çam ağacının önüne kadar öylece ilerledik. Tam o anda köpek kokuyu mu aldı, yoksa başka bir şey mi hissetti bilemiyorum ama havlamaya, inler gibi sesler çıkartmaya başladı. Tasmasını çekip, ileri atılmasına engel olmasam çukurun üzerini örten kamuflajı bozması işten bile değildi. Gerçi kamuflaj elbette bozulacaktı ama bunu nedense kendim yapmak istedim. Çukuru örten çalı ve toprakları temizledim. Elimde tuttuğum fener artık çukurun içinde üzerinde böceklerin dolaşmaya başladığı siyah plastik torbayı aydınlatıyordu.

Ter içinde, parmaklarımı torbanın üzerinde gezdirdim. İçindeki kütleyi parmak uçlarımda iyice hissedebiliyordum. Eğilip torbayı çıkarttım, attığım düğümü çözmek bir hayli vaktimi aldı. Torbayı yırtarak açmak istemiyordum. Çünkü o düğüm bana gizlemeye çalıştığım suçlarımın maskesi gibi geliyordu.

Sonunda düğüm çözüldü. Feneri doğrulttuğum anda, poşetin içindeki kesik başın aydınlanmasıyla birlikte içimdeki karanlık daha da koyulaştı. Bu aynen bir köy yolunda ilerlerken köyün ışıklarının bir anda sönmesiyle gömülebileceğim bir karanlık gibiydi. Irmağın bedeninden ayrılan kafası bana bakıyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Başının hemen altında, belki beş parmak kadar boyun devam ediyor ve onu kıpkırmızı bir kan denizi takip ediyordu. Torbayı yıkılmış ve üzüntü içerisinde tekrar bağladım.

Artık daha fazla orada kalamazdım. Gitmek üzere ayağa kalktım. Az önceki duygu sağnağı bedenimdeki kanı çekmiş olmalı ki ayaklarımın uyuştuğunu ayağa kalkınca fark ettim. Torbayı orada bırakmak veya yanımda götürmek konusunda kararsızlığım halen devam ediyordu. Ne yapacaksam bir an önce karar vermem gerekiyordu. Bu telaş içerisinde köpekle ilgilenmediğimi, köpeğin çukura yaptığı hamle ile fark ettim.

Köpek, çukura başını uzatmış, deliği genişletmek istercesine ön ayaklarıyla toprağı kazıyordu. Kafasını uzatabildiği en son noktaya kadar uzatıp geri çekildiğinde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. Ağzında yeşil bir poşet ile kafasını çukurdan çıkarttığı sırada yırtılan yeşil poşetin içinde Çiğdemin başı bana bakıyordu.

Orada duracak cesaretim tamamen tükenmişti, çukuru örtecek kadar da kendimi güçlü hissetmiyordum. Her iki torbayı da alıp arabama doğru koşar adım yürümeye başladım. Arabaya ulaşınca, bagajı açıp iki kesik başı yan yana koydum. O akşam neler olmuşsa, iki kadının kader birliği çukurda kesik başlarının yan yana durması ile devam ederken, bu kez yine aynı kaderin cilvesi olarak, başları bu kez poşetlerin içinden birbirlerini görerek arabamın bagajındaydılar. Hayatımı uğrunda çekinmeden verebileceğimi düşündüğüm Irmak ve hayatımda çok az yeri olan Çiğdem ya da adı her ne ise o kadın için poşetin ne kadar ucuz bir kefen olduğunu düşünerek koltuğa oturdum. Çalışan motor gürültüsü kalp çarpıntımın yanında hafif kalıyordu.

Arabamla kumluk patikayı yavaş yavaş geçerken, demin arabamın stop ettiği yere gelmiştim. Tam o anda önümde beliren iki karanlık siluet bana saldırdı. Bu ani saldırı sırasında birinin yüzünü net olarak gördüm. Bu Coşkun'dan başkası değildi. Yol boyunca yaşadığım takip edilme duygusunun gerçek olduğuna şaşırmadım desem inanır mısınız? Artık hayatımda olabilecek her şey normal sayılırdı! Tabii normalin ne olduğunu da anlayacak durumda değildim.

Emin olduğum tek şey, beni tam buraya kadar takip edip burada beklediklеriydi. Arabamdan indiğimi de görmüş olmalıydılar. O zaman saldırmamalarının tek nedeni yanımdaki köpekti. Çünkü Coşkun'un köpek korkusu anlatılır, tarif edilebilir bir korku değildir.

Arabanın açık camına doğru hamle yapan Coşkun'un elindeki bıçak onun hiç de dostane olmadığını gösteriyordu. İlk hamleyi atlatmak için biraz uzaklaştıktan

sonra, ileride durup arabadan indim, köpek de benimle beraber arabadan indi.

Coşkun ve yanındaki adam bana doğru koşuyorlardı. Coşkun bıçak, diğer adam ise demir bir boru taşıyordu. İnanılmaz bir güçle dolu olduğumu düşünüyordum. Bu güç bana doğru gelen tehlike için değil, bagajımdaki kesik başları korumak için gerekliydi. Bu iki torbanın bende olduğunun bilinmesi hapishanede uzun süre yatmama yeterdi.

Kendimi böylesine güçlü hissetmemin bir nedeninin de şu an bagajımda kesik başları bulunan iki kadını alelade bir çukurdan mezarlarına ulaştırma isteğimden geldiğini düşünüyordum. Bu yüzden hırsım manyaklık derecesindeydi. Zaten sırf bu yüzden arabadan inmiştim. Kavga kaçınılmazdı. Köpek bize doğru koşan Coşkun'a doğru atıldı. Yanağının alt kısmı ile boynunun bir bölümünü ağzına almıştı bile. Coşkun ise can acısıyla bağırırken bıçağı bilinçsiz bir şekilde salladı. Bıçak hayvanın göğsüne saplanmıştı. Coşkun büyük bir acı ile boynunu tutarak kaçıp giderken köpek yerde cansız yatıyordu.

Ben ise diğer adamın üzerine atılmış, aramızdaki boğuşmadan galip çıkmaya çalışıyordum. Adam demiri ara sıra havada sallıyordu. Ben ise hem kendimi kolluyor, hem adama vurmaya çalışıyordum. Bir yandan da yerden, adamın kafasına atabileceğim bir taş arıyordum.

Hırsıma rağmen, az önce yaşadığım olaylar beni yılgınlığın sınırına getirmişti. Bu nedenle, özellikle elinde demir bir boru olan biriyle dövüşecek durumum yoktu. Adamı alt etmek için yumruk kullanmalıydım. Bu hareketi yapabilmek için onun harekete geçmesini beklemek zorundaydım. O da demiri havada S'ler çizerek sallıyor, vurmak için zaman bekliyordu.

Ani bir hareketle yerden aldığım taşı adamın kafasına attım. İsabet tamdı. Bu fırsatı kaçırmamak için hücum ettim. Çenesine atmak istediğim yumruk burnuna gelirken, o da demiri olanca şiddetiyle koluma indirmişti bile. Kolumun bütün eklemleri sızlıyordu. Kavga koyulaşmış, ikimizde de yaralar bereler oluşmuştu. Bu arbedeyi bir an önce sona erdirebilmek için yerden aldığım bir avuç ıslak kumu adamın yüzüne doğru fırlattım.

Gözlerine dolan kumla birlikte o da bana saldırıya geçti. Kafasına tekmeyi yapıştıracağım sırada, hatta tekme ile birlikte ayak parmağımın sancısıyla yere düştüm. Sanırım parmağıma, salladığı demir boru isabet etmiş, belki de parmağımı kırmıştı. Canım çok yanıyordu. Ama yerde yatan adamın yerinde olmak da hiç istemezdim. Az önce yüzüne gelen tekme ile kendinden geçmiş yerde yatıyor, yüzünden akan kanlar boynundan süzülüp gömleğinin yakasını kırmızıya boyayarak toprağa karışıyordu.

Demiri yerden alıp kahverengi kamyonete yöneldim. Ön camını, farlarını, yan kapı camını kırdım. Hırsımdan ne yaptığımı dahi tam olarak bilmiyordum. O anda kamyonetin arka tarafında yerde yatan Coşkun'u gördüm. Az önce köpeğin saldırısı sırasında çenesinin altından ve boyun kısmından önemli bir bölüm kopmuş, oradan kanlar akıyordu. Bana, "Tıbbi yardıma ihtiyacım var" diyebildi. Ben ise şimdi bunu düşünecek durumda değildim.

"Köpeğimi neden öldürdün?" diye sordum.

"Üzgünüm. Köpeğinle bir problemim yoktu"

"Sen yaralı olabilirsin ama o öldü. Bir de benden yardım istiyorsun"

Onu kamyonetin orada bıraktım. Köpeğin yanına gittim. Eğer orada kalsaydım Coşkun'un da kafasına demiri indirebilirdim. Bu da beni belki de içinden daha da çıkılmaz bir duruma sokabilirdi. Gezmeye giderken arabaya binmek için türlü numaralar yapan köpeğim, aynı arabanın önünde cansız yatıyordu. Kolumu oynatamamaya başlamıştım. Gücümü toparlayıp sağlam kolumla güç alarak köpeği

arabaya taşıdım.

Artık burada işim kalmamıştı. Sonra tekrar eve döndüm.

Bu kavga beni oldukça yıpratmasına rağmen, çukurun başında yaşadığım duygulardan uzaklaştırmıştı. Torbaları bagajdan alıp bodruma indirdim. Orada bulduğum bir kolinin içine iki kafayı da yan yana koydum.

Daha sonra bahçeye dönüp köpeğe bir mezar kazdım. Mezarı onun en sevdiği yerlerden biri olan bahçe duvarı ile ağaçların başladığı gölgelik alanda kazıp onu da oraya gömdüm. Hiç değilse artık burada mutlu şekilde yatacak ve kimse onu kovamayacaktı. Artık iyice tükenmiştim. Hem zorlukla yürüyor, hem de koluma inen demirin bıraktığı morluğun verdiği acı ile inliyordum.

Eve girince kendimi duşa attım. Daha sonra da doğruca yatağa yöneldim. Yorgunluk, hüzün bir arada olunca sabaha kadar deliksiz bir uyku çektim. Benim için sabah, diğer insanlar için ise öğleni belirten bir saatte, kapının ziliyle uyandım.

-7-

Kapıya kadar yürürken, dün akşamdan bana kalan yaralarımı da kontrol etme imkânı buldum. Ayak parmağım bir hayli şişmişti ve bu nedenle topallıyordum. Kolum ise omuzdan aşağıya doğru eğimli şekilde, demirin ilk vurduğu yer yoğun olmak üzere morarmıştı ve yer yer kan oturmuştu omzumdan yukarı kaldıramıyordu

Uykusuz olduğum söylenemezdi ama gerçek anlamda sersem gibiydim. Kapıyı açtığımda şaşkınlık ve sevinci aynı anda yaşadım. Gelen Ağabeyimdi. Ağabeyim Türkiye'nin iyi bir üniversitesinden mezun olmuş, önemli projelere imza atmış, kendi halinde, evlenip çoluk çocuğa karışmış biridir. Onun bu tip karmaşık işlerde pek bezi yoktur. Ama bu kez kargaşanın tam ortasına düşmüştü. Üstelik bunu hiçbir şeyden habersiz olarak, beni yani kardeşini ziyarete gelerek başarmıştı. Son gördüğüme oranla biraz zayıflamıştı. Bunu şu anda bulunduğu yerde tek başına yaşamasına ve işi gereği her zaman dışarıda olmasına borçluydu.

İçeri girdi. Eminim ki karşısında gördüğü manzaradan çok memnun olmamıştı.

"Geleceğini haber vermedin?" dedim.

"Eve gidiyordum. Sana bir uğrayayım dedim. Gördüğüm kadarıyla pek rahat durmamışsın"

"Eh işte. Sen neler yaptın. Anlatsana"

"Orada yalnızlık ve yoğun işten biraz rahatsızlandım. Onu da fırsat bilerek izin aldım" Orası dediği yer Ege bölgesinin ortasında küçük bir şehirdi. Elbette hayatı dolu dolu yaşamaya alışkın birine orası sıkıcı ve yalnızlıklarla dolu gelirdi.

"Sana ne oluyor?" diye sordu. Bu soru sağımın solumun yaralı bereli oluşundan çok başımın ne tür bir dertle sarılı olduğunu anlamak için sorulmuş bir soruydu. Bir karar vermenin zamanı gelmişti. Ben bu mücadelemi buraya kadar getirmiştim ama artık yanımda güvenebileceğim, kanımdan birisi ağabeyim vardı ve ona her şeyi tüm açıklığı ile anlatmalıydım. Ona akşamki kavgadan başlayarak anlatmanın daha doğru olacağını düşünerek, kısa bir kavga özeti yaptım.

"Köpeği ne yaptın?" dedi. Sanki bu soru da bir puzzle'ın parçalarını bir araya getiren bir sakinlik ile yaşananlara duyulan bir merak seziliyordu.

"Bahçeye gömdüm"

"Uyumadan önce mi?"

"Evet"

"Köpeğe olanları ve kolunla ayağını görünce iyi badire atlatmışsın diyebilirim"

Geldiği andan itibaren geçen her dakikamız mutfaktaki tahta masa ve onun etrafında geçmişti. Gün öğlen olmasına rağmen kahvaltı adında bir şeyler yedikten sonra odaya geçmeyi teklif ettim. Ama o her zaman alışkın olduğu gibi, bir şeyler atıştırarak konuşmayı tercih ettiği için mutfaktan ayrılmadık.

Pencereye doğru yanaşarak Bağdat caddesinin trafiğini dikkatle seyrettikten sonra, "Bu kalabalık ve keşmekeşin nesini seviyorsun?" dedi.

"Ben buranın her halini seviyorum" dedim.

"Öyle mi?"

"Buraya ilk olarak Bostancı'da bir iş bulduğum için işe yakın olsun diye gelmiştim hatırlıyor musun?"

"Elbette, Ama o zamanlar uzun zaman yazı yazacak bir yer bulamamıştın" diyerek güldü. Hayatın ne kadar zor geçtiğini ama bütün zorluk ve acıların zamanla unutulduğunu, o zamanki şartların öneminin kalmadığını bir kez daha anlamıştık.

"İyi misin sen" diye ilk sorusunu yineledi. "Daha biraz önce birisini demirle dövmüş biri olarak yeterince mutlu görünmüyorsun. Yoksa adam buraya gelir seni bulur diye mi korkuyorsun?"

"Ortalıkta çok fazla laf dolaşıyor. Sana bunları söyleyip söylememe konusunda kararsızım"

"Irmakla mı ilgili?"

"Birazı"

"Bak, senin işlerine pek karışmam bilirsin ama bence Irmak her zaman problem olabilir. Çünkü akıllı ve güzel. Kendine şu komiserin karısı Lale gibi birini bulman senin için daha hayırlı olurdu" Bu konuda fikir yürütebilecek kadar Laleyi tanıyor muydu bilemiyorum. Lale'yi bir defa, o da Suadiye sahilinde yapılan bir çevre düzenlemesi töreninde görmüş ve kadının aptallığı konusunda o zamanlardan beri kendince haklı nedenler üretmişti.

"Bana verdiğin akıla bak, senin akılsızlıkla suçladığın biriyle beraber olabileceğimi düşünüyorsun"

"Bu sadece benim fikrim"

"Ne söylemek istiyorsun bana?"

"Zengin bir kadınla evlenen erkek, bence işi en zor olan erkektir"

"Bu gün bana çok yabancı biriymişsin gibi davranıyorsun. Bunun nedenini öğrenebilir miyim?"

"Beni yanlış anladın" dedi. "Yirmi beş yıldır o şehir senin, bu şehir benim geziyorum, çalışıyorum. İş ve şehir ayırt etmeden dolaşıyorum diye hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun? Ben de duruma ve gelişmelere ayak uydurmaya çalışıyorum."

"Biliyorum" dedim.

Tekrar, ama bu kez daha dikkatle yüzüme baktı. "Raundu kazanmışsın" dedi ve gülmeye başladı. Bu gülüşün altında, eskilerden beri sokakta oyun oynarken dayak yememe dayatmasının bir başka yaklaşımı çıkartılabilirdi.

"Kavga en son yapmak isteyeceğim şey. Ama insan bazen mecbur oluyor"

"Ahmet, yaşadığın şehirden, evinden uzak kalmışsan, akşam yatağına yattığında etrafında ruhların dans ettiğini sanırsın. Bu dans senin uykunu kaçırana kadar devam eder. Sanki ruhlar 'ayağa kalk ve dans et' der insana. Oysa sen bırak dans etmeyi, aklındaki düşüncelerden uyuyamazsın bile. Yapacağın tek savunma belki de onlarla dans etmemektir. Sadece kafayı yememek için dans etmeyişine kendince bir yorum da katabilirsin. Burada vereceğin karar, dans edip etmekle ilgili değil, tamamen pasif olmak ya da olmamakla ilgilidir. Bu açıdan olaya bakacak olursak, senin de dün akşam yaptığın kavga bir nevi olaylara pasif kalmadığının belirtisiydi. Bu nedenle hoşuma gitti"

"Çok uzun ve kendinden farklı konuştun biliyor musun? Hiç bu kadar konuştuğunu duymamıştım"

"Seninle ben yabancıyız da ondan" bu sözünde farklı bir anlam saklıydı. Ama ben bu anlamı araştıracak kadar geniş bir zamana sahip değildim.

"Geçenlerde bir arkadaşın cenazesindeydim. Bu tip yerlerde insan yakınlarının değerini daha iyi anlıyor. Kaybedebilecek değerlerini daha iyi anlıyor. Biliyor musun?"

Bu söz bana dokunmuştu. Bir veya iki ayda bir görüşebiliyorduk, ama sıkça konuştuğumuzu söyleyebilirdim. Bu nedenle gözümün önüne getirdiğim cenazedeki yalnızlık bana dokunmuştu. Konuşmasına devam etti.

"Arkadaş, kanserden ölmüştü. Orada herkes kanserin kötülüğünden bahsediyordu. Kanseri oluşturan iki unsur hep göz ardı edildi"

"Neymiş bu iki unsur?"

"Birikimlerin etkileri ve cesaretini kaybetmek. Geçenlerde bir tıp dergisinde okudum. Bir araştırma yapmışlar, bu araştırmaya göre şizofren hastaların kansere

yakalanma riski son derece azmış. Bu da gösteriyor ki, insanın ya vücudu deliriyor, ya da aklı"

Sessiz kalmanın daha doğru olabileceği başka bir zaman hatırlamıyordum. Sözlerinin beynime yaptığı etkiyi çözmek kolay değildi.

Aniden aklıma kesik başlar geldi. Bu içimin korkuyla dolmasına yetti de arttı bile. Daha önce inanmadığım katil olabilme ihtimalim artık uzak gelmiyordu bana.

Ağabeyime her şeyi anlatmam gerektiğini düşündüm. İki cinayeti, plastik torbaları, kesik iki başı daha fazla kendimde tutamazdım. Ama söze doğrudan başlamak oldukça zordu.

"Kadere inanır mısın?" dedim.

"Ne tür bir yazgı?" dedi. Konunun bir anda üstelik kendisi bir şey yapmadan değişmesi hoşuna gitmişti.

"Cinayet örneğin"

"Cinayetlerin yazgı içinde farklı bir yeri olmadığına inanıyorum. Nasıl ki bir şans oyununda en yüksek ikramiyeyi kazanabilirsen, yazgı gereği bir cinayet de işleyebilir, ya da bir cinayete kurban gidebilirsin"

"Ben buna benzer bir rastlantılar yumağına dolanmış durumdayım" dedim.

"Konuşmana bakılırsa, bu tarz kötü bir duruma yakınsın galiba"

“Oldukça yakınım. Geçenlerde buralarda bir intihar oldu. O gece adam ve yanındaki kadınla beraberdim. O kadarla da kalmıyor. Yine burada geçen hafta iki kadın öldürüldü.”

"Bu kadarı fazla. Buraların emin yerler olduğunu sanıyordum. Ölenleri gördün mü? Yapan yakalandı mı?" dedi.

"Yapanın kim olduğu hakkında araştırma yapılıyordur. Ama ölenleri gördüm. Bodrumdalar!"

"Aman Tanrım! Sen mi yaptın?"

"Hayır" dedim. Yaptığımı sanmıyorum. Ama işin kötüsü emin de olamıyorum.”

Böylelikle konuya girmiş olduk. Ona işin en başından bu yana yaşananları, aklıma daha sonra gelenleri, hatta zaman içinde hatırladıklarımı sırasıyla anlattım.

İşin en zor yanı, aşağıda duran başlardan birinin Irmağa ait olduğunu söylemekti. Onu söylediğim an, mutfaktaki sandalyeye yığılırcasına oturdu. Bu durumlarda soğukkanlı olmak gerektiğini bilecek kadar hayat konusunda tecrübeliydi. Özellikle geçmişte yaşadığımız olayları aydınlatırken sorduğu akılcı sorular, konuyu aydınlatıyordu. Şimdiki beklentim de buydu. O soracak, ben cevap vereceğim ve konu aydınlanacak.

Sonunda olayı tamamen ve hiç bir detayını kaçırmadan anlatmıştım. Vakit öğleyi geçmişti, mutfakta, kolayda ne varsa ekmek arası birer sandviç yaptık. O ana kadar hiç konuşmadan beni dinleyen ağabeyim, "Bu işi tamamen anlamama iki soru engel oluyor" dedi. "Birincisi sen masum musun yoksa suçlu mu? Ben suçlu olmadığına inanmak istiyorum"

"Senin de dediğin gibi. Ben de yapmış olabilirim. Demin de dedin ya herkes cinayet işleyebilir diye"

"İyi insanlar, onur için, vatan için öldürür. Para veya kadın için adam öldürene iyi demek benim kitabımda yazmaz. Bu arada, Irmağın ölümünden maddi bir kazanç elde edebilmem mümkün mü? Örneğin, ortak bir mal veya yüklü bir alacak gibi?"

"Böyle bir şey olamaz tabii ki."

"Eğer ölümü sana maddi bir çıkar sağlıyorsa başın tam anlamıyla belada demektir" dedi ve devam etti. "İkinci mesele ise cinayetin nasıl işlendiği konusu. Neden birisi hem cinayet işlesin ve ardından kafaları kessin. Bu sen bile yapmış olsan

düşündüğüm iğrençliği kapatamaz"

"Bu konuları oldukça sakin konuşuyorsun"

"Senin yaptığına inanmıyorum da ondan"

Yapılması gerekenleri bildiği halde sadece yeri ve zamanı geldiğinde bunu yanındakilerle paylaşması beni her zaman rahatsız ederdi. Sadece, "Ya ben yapmışsam" diyebildim.

Ağabeyim bu kez tamamen tatsız bir ifadeyle baktı. "Bu dünyada cinayet işleyenlerin yarısı kendisinin başka yapabileceği bir şey kalmadığını, yarısı da kendilerini koruduğunu söyler. Bu anlattıklarının doğru olup olmadığının hiç önemi yoktur bence. Asıl sorun şu. İnşallah sen yapmamışsındır. Sen yaptıysan seni ne öldürebilirim ne de polise teslim edebilirim"

"Benimle oyun mu oynuyorsun? Bir bu bir diğer ihtimali anlatıyorsun"

"Ben kendi kafamı toplamaya çalışıyorum. Yani senin bu olayın en başından beri yapamadığın şeyi!"

Benimle konuşmuyor gibiydi. Cama doğru yürüdü, dışarı baktı ve ağzından, "İkinci soru aslında birinciyi de ortadan kaldırıyor. İnsan neden kafa keser. Belki de akıl hastası rolü oynayıp hapis yerine akıl hastanesine yatmak için. Ama deli değilse suçun iğrençliği onu daha da zorda bırakabilir. Demek ki, bunu yapanın psikolojik rahatsızlığı olması gerekir" birden sesini yükselterek gözlerimin içine baktı, "Senin deli olmadığını biliyorum" dedi.

"Artık, polisiye maceranın tamamen içindeymiş gibi fikir yürütüyordu, "Akıllı biri bu işi yaptıysa, bunun bir tek nedeni olabilir, seni tuzağa düşürmek."

Artık, farklı bir element bulmuş fizikçi gibi sırıtıyordu. Yanıma gelerek, "Senin şu metruk binadaki çukur. Orası bir insan sığacak kadar büyük mü?" dedi.

"Çok zorlarsan belki"

"İki insan bedeni sığdırılabilir mi?"

"Asla"

"Kafa kesmek hesaplanmış bir işi olabilir. Bazı insanlar, kendilerine pratik avantajlar yaratacaklarına inandıkları şeyleri yapmaktan çekinmezler. Bu delice şeyler olsa da!"

"Yani sen diyorsun ki?"

"Evet, ben diyorum ki, o başlar senin çukura sığsın diye kesildi. Biri senin hayatını mahvetmek istiyor"

"İki kişiden biri olmak zorunda" dedim.

"Kadınlar nasıl ölmüş. Kafalarına ateş edilmiş mi örneğin. Başları inceledin mi?"

"Hayır. Başlara bakmaya bile tahammül edemezken bunu nasıl yaparım ki?"

"Ya boyunları?"

"Orası tamamen kan gölüydü ve bakmayı bırak elimi sürünce bile midem bulanıyordu."

"Demek kafalar neyle ve nasıl kesilmiş bilmiyorsun?"

"Hayır"

"Bilmen gerekli ama"

"Onları torbadan her çıkartışımda rahatsız ediyormuşum gibi geliyor bana"

"Ahmet, bunları senin iyiliğin için bilmek zorundayız"

Artık kendimi tutamayacak kadar dolmuştum. Ağlamaya başladım. Bu arada, "Irmağa o halde nasıl bakabilirim" dedim.

"Tamam" dedi. "O zaman ben iner bakarım"

Aşağı inmek için dışarı çıkınca ben de banyoya gittim ve kustum. Elimi yüzümü yıkamak, aynanın önündeki herhangi bir losyonu sürmek ve o kokuyu

duymak beni biraz rahatlatmıştı. Tekrar mutfağa döndüm. O da işini bitirmiş ve oradaydı. Gömleğinin kolları ıslanmıştı. Demek kesik başları incelemiş, kanlanan ellerini oradaki muslukta yıkamıştı.

"Irmak olmayanı..." bu başlangıç, ağır bir sorumluluk almış gibi hissetmesine yardımcı olmuştu. "Çiğdem" dedim. Nedense ona hiçbir zaman Sevil demek istemiyordum.

"Evet, o. Kafası kılıçla veya ona benzer uzun bir aletle tek vuruşta kesilmiş. Irmak ise daha değişik. Kafası santim santim adeta zorlayarak kesilmiş"

"Emin misin?"

"Kendin bakmak ister miydim?"

"Hayır"

Adı Çiğdem ya da her ne ise, onu gözümün önüne getiriyordum. Ayakta dururken birden bire, bir darbe ve kafa yerinde yok. İşte bu kadar basit ve iğrenç olmalıydı.

Sürprizler bu kadar değildi. Ağabeyim avucunu açtı. Elinde bir mermi çekirdeği duruyordu. "Bu Çiğdemdeydi" dedi.

"Ağzının içine mi ateş edilmiş?" Bunu sorma nedenim, aslında Hasan'ın ölümünde anlatılan ağzının içine ateş edilme olayını bilinçaltında tutuyor olmamdı.

"Evet. Biri ağzını zorla açtırmış. Damaktaki barut ve kurşun deliği halen duruyor. Irmak'ta ise, böyle bir iz veya kurşun yoktu"

"Neden öyle düşünüyorsun. Başka bir senaryo mu aklına geldi? "dedim.

"Belki de sadece tahmin, bilemem. Ama unutma ki, kesik bir baş sadece ölen hakkında bilgi vermekle kalmaz, iyi incelendiğinde önemli ipuçları da verir. Örneğin, iddialı değilim ama sanki Irmak ötekinden bir veya iki gün sonra öldürülmüş olmalı" dedi.

"Anlarız" dedim.

Bir anda sesi yükseldi. Artık o sakinliğin yerini biraz asabi tavırlar almıştı. "Hayır. Asla bilemeyeceğiz"

"Neden?"

"Ahmet, o kafalardan kurtulman lazım. Bunun sana neye mal olacağı şu anda çok önemli değil"

"O zaman kimin ve neden yaptığını asla öğrenemeyiz. Yoksa sen de bunu mu istiyorsun?"

"Elbette yapanın kim olduğunu ispatlayamayız. Ama en azından anlayabiliriz. Eğer kendini daha kesin bulgularla tatmin etmek istiyorsan, başka yollar aramalısın"

Suskunluğumu görünce, biraz önce sinirli bir hal alan ses tonu tekrar yumuşamıştı.

"Bana sorarsan, birden fazla katil olmalı. Çünkü kılıç veya her ne ise, o uzun kesici aleti iyi kullanan biri neden bir bıçakla uğraşsın ki?""

"Ama bu tip insanların tabancaları da olmaz o zaman?"

"Bunu da bir köşeye koyalım. Üzerinde düşünülecek başka bir ayrıntı"

Bu kez uzun süren bir sessizlik oldu. Ağabeyim olayı aydınlatmaya çalışırken, ben kendi içinde bulunduğum durumu tekrar düşünüyordum.

"Emin olduğum bir şey var" diye konuşmaya başladı. "Biri, Çiğdem denilen kadının kafasını saklamak için senin çukuru seçiyor. Çünkü seni suçlamak istiyor. Kaldı ki, sen bile ben yapmadım diyemiyorsun. Daha sonra, yani sen ilk kez oraya gidip bu kafayı orada gördükten sonra kafa oradan alınıyor. Çünkü ikinci cinayetin hedefi Irmak ve bu iki baş bir arada bulunsun isteniyor. Sen veya bir başkası, yani ilk katilin oraya gidip kanıtları ortadan kaldırması istenmiyor. Hatta senin gidip polise olayı anlatmana bile mani olmak için yapılmış olabilir."

"Bu kadın da olabilir?"

"Evet ama bununla ne demek istediğini anlamadım. Neyse şu an iki katilden söz etmek gerek. İlk cinayeti işleyen, sadece suçu senin üzerine atıp kenara çekilmek isterken, ikinci cinayeti işleyen iki suçu da senin işlediğine herkesi inandırmak istiyor."

"Çok fazla varsayım yürütüyorsun?"

"İnsanlar bu tür şeyleri yaparken, duruma tam anlamıyla hâkim olduklarını sanırlar."

"Şu Güneş. Demin anlatırken, kendisini ve devam ettiği grubu şikâyet etmekle tehdit eden Irmak'tan kurtulmak için bir cinayet işlemiş ve suçu senin üzerine atmış olamaz mı?"

"Böyle bir şeyi nasıl yapar. Düşünemiyorum"

"Seni sevmiyor. Belki Çiğdem'in öldürüldüğünü duymuştur, yerini bildiğini düşünüyordur. Bu yüzden senden Irmağın kafasını getirmeni istemiştir. Senin Çiğdem'in kafasını ona Irmak diye yutturmaya kalkmamam için iki kafaya da sahip olmayı planlamıştır."

"İkide bir kafa diye bahsetmen hoşuma gitmiyor. Onun yerine adlarını söyleyemez misin?"

"Bedenleri bulunana kadar kim olduklarından emin olamazsın. Onlar şu anda sadece kafa!"

"Ben yine de bu senaryoda bir eksik olduğunu düşünüyorum. Güneş'in Çiğdem'le bir araya geldiğini ve konuştuklarını biliyoruz. O halde Güneş Çiğdem'in nerede olduğunu bilmesi gerekir. Zaten Coşkun ile de arası iyi."

"Diyelim ki, birbirlerine kalleşlik ediyorlar. İnsanların bu tarz ilişkilerde neleri bildiklerinden çok neleri sakladıkları daha çok önem kazanır." Parmaklarını dikkatimi çekmek isteyen ya da gürültü yapan çocukları susturmak isteyen öğretmen gibi masaya vurdu. " Bence Güneş onun nerede olduğunu bilmiyordu. Onu senin bulmanı istiyordu"

"Ben daha farklı düşünüyorum. Güneş, o çukura kesik başları kendi koydu. Bildiklerimizin ışığında düşünelim. Coşkun kamyonetle beni takip etmişti. Dün akşam da Coşkun bana toprak yolda arkadaşı ile beraber saldırdı. Amacı bence o başlarla beni yakalamaktı. Birisini yakalamak için en uygun olmayan insanlar onlar çünkü"

Bu açıklamam hoşuna gitmişti. "Doğru gibi" demekle yetindi. "Seni o binaya gidiyor diye düşünüyorlar, seni yolda yakalayacaklarını sanarak peşinden geliyorlar. Ama sen daha önce binaya gidip başları oradan alınca da suçüstü yapamamanın siniriyle sana saldırıyorlar."

"Coşkun ile ilgili bir hayli delilimiz var o zaman."

"Irmak konusu tamam gibi. Peki o zaman diğer kadını kim öldürdü?"

"Onu da Coşkun yapmış olamaz mı?"

"Yine aynı noktaya dönüyoruz. Bir adam tek vuruşta kafa kesebiliyorsa, neden ikinci cinayette küçük bir bıçak kullansın ve zorlansın?"

"O zaman sen kimi düşünüyorsun?"

Ağabeyim özellikle çok bilinmeyenli bulmacaları kolaylıkla çözerdi. Zaten şu anda onun için benim içinden çıkılmaz durumum, onun için ödüllü bir bulmacaya benziyordu. Ödül ise, benden daha zeki olduğunu ispatlamaktı. Genelde günlük yaşantı içerisinde olağan sayılan pek çok tartışmada iki tarafı da dinler, bir nevi yargıçlık yapardı.

"Ben şu komiserden, adı Talat'mı ne ondan hoşlanmadım. O yapmış olamaz mı?"

"Çiğdem'i o mu öldürdü yani?"

"O bir polis. Dolayısıyla silahı var. Ayrıca tüm silahlara karşı ilgisi de var. Karar verdikten sonra, birini yok etmek için her yolu deneyebilecek türde bir adam izlenimi bıraktı bende. Bu tipler, 'iş silaha gelirse en iyisini bir kullanırız' derler ve bunu her fırsatta göstermeye bayılırlar."

"Bunu polislere güvenmediğin için, şimdi uydurmuş olamaz mısın?"

"Olabilir tabii. Ama unutma bu adam daha önceden de pek çok kez acımasız davranışlarda bulunan, onun değimi ile mesleği sırasında bile pis işlere karışmaktan çekinmeyen biri"

"Buna inanmak zor geliyor"

"Polisleri senden daha iyi tanırım. Özellikle pek çok arkadaşımın başına gelenleri yakından biliyorum. Unutma onlar, suçluları yakalamak için görev yapıyorlar. Bu nedenle acımasız davranma konusunda eğitimliler. Ayrıca, Talat bu kadar başarılı ve geçmişinde yine başarılı bir narkotik geçmişi var. O halde neden İdealtepe gibi suçun yok denilecek kadar az olduğu bir yere gönderildi?"

"Burada da bir Emniyet müdürlüğü var."

"Taksim veya daha kozmopolit bölgeler de var. Bence Emniyet Talat'ı sırtından atmaya çalışıyor. Hiçbir polis kendisini tedirgin eden bir başka polis ile çalışmak istemez. Elinde yasal bir silah bulunan kişi, yasadışı silah kullanandan daha tehlikelidir. Neyse bu kadar tehlikeli bir komiserin bulunduğu bölgede yer alan evde iki kesik baş bulunması doğru değil. Onları gömmek zorundayız"

Son bir denemeyle o başları gömersek elimizde delil kalmayacağını anlatmaya çalıştıysam da beni dinlemedi.

"O torbalar bodrumunda yakalanırsa, seni kimse dinlemez. Arabanla da götüremezsin. Çünkü adamlarını dün döverek Talat'ın dikkatini çektin. Seni takip eder."

"Irmağın bu şekilde gömülmesini istemem. Onu bedeniyle buluşturmam lazım."

"Hayır değil! Bir sandal kiralarım, denize açılırım. Balık tutacakmış gibi yaparsam kimsenin dikkatini çekmez. Ayrıca beni takip etmeleri için bir neden de yok."

Bu plan hiç hoşuma gitmemişti. Tek bir savunmam kalmıştı, "Çiğdem'in kafası ne olacak?" diye sordum.

"Her ikisinden de aynı yöntemle kurtulacağız!"

Bu sefer şaşırma sırası bana gelmişti. Ağabeyimin bu kadar soğukkanlı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Hey, bana bak, sen bana bakınca karşında duygusuz, hatta katı birini görüyor olabilirsin. Ama ben sana bakınca korkudan sinmiş birini görüyorum" diye bağırmasıyla şaşkınlık nöbetinden kurtuldum.

"Seninle gelmem gerekir. En azından onlara bunu yapmalıyım." dedim.

"İşleri zorlaştırıyorsun. Senin peşinde bu kadar adam varken, nasıl denize açılabiliriz sence. Ayrıca elimizde poşetlerle yakalandığımızda umarım anlatacak güzel bir hikâye bulabilirsin. Ben denize açılırsam çoğu çoğu bana balık meraklısı şişko biri olarak bakarlar, seni yanımda görürlerse benim de bu işin içinde olduğumu düşünürler. Ben bir iki saat içinde dönerim. Sen de eğer bir şeyler yapmak istiyorsan bir iki telefon et."

"Nereye?"

"Hava alanları, oteller ne bileyim, Çiğdem ve Hasan'ın geliş tarihlerini anlayabileceğin yerler mesela."

"Onlar Hasan'ın kiraladığı bir arabayla gelmişler."

"Nereden biliyorsun? Ya arabayı burada kiraladılarsa?"

Oturduğum yerde kala kalmıştım. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Aşağıdan gelen sesle irkildim.

"Ahmet, ben hazırım. Sen şimdi dışarı çık ve kısa bir yürüyüş yap, evi kontrol eden varsa seni takip etmelerini sağlamış olursun. Böylece bende evden rahatça çıkarım."

Ben hayatımı karartan ruhları düşünürken o gerçek insanları düşünüyordu. Bu durumda en azından kısa bir tur atarak ona yardımcı olmalıydım.

Ön kapıdan, oldukça ağır hareketler yaparak çıktım. Böylelikle, peşimde olan veya beni takip eden varsa, işini kolaylaştırmayı planlıyordum. Mahalle arasında bir iki mağazanın vitrinine bakarak ilerledim. Bir bakkaldan su aldım, tur atarak, tren istasyonunun altından sahile uzanan yaya geçidine kadar geldim. Oldukça uzun bir yürüyüş olmasına rağmen, ağrıyan ayağımla bu yolu kat ettiğim için kendimle guru duydum. Hava yavaş yavaş kararırken, denizde bir iki balıkçı teknesini gördüm. Tam o sırada, sahilden kürek çekerek uzaklaşan tekneyi fark ettim. Bu tekne, benim için oldukça önemli bir yükü, önemsiz bir yere götürüyordu. Tekrar eve döndüm.

Yürüyüş beni kendime getirmişti. Şimdi bana düşen ikinci görevi yerine getirebilirdim. İlk olarak havaalanı bilet rezervasyon bölümünü aradım. Şanslıydım, çünkü bilet alırken konuştuğum, beni yazarlık zamanlarımdan tanıyan bir bayan ile görüşüyordum. Ona Çiğdem, Sevil ve Hasan adına bilet kesilip kesilmediğini öğrenmek istediğimi söyledim. Beni on dakika içinde arayacağını söylemişti. O on dakikanın ne kadar uzun geldiğini anlatmayacağım. Derken telefon çaldı. Sonuçlar belli olmuştu. Çiğdem adına kayıtlı bir bilet alınmıştı. Bilet İstanbul-Ankara uçuşu için gidiş dönüş alınmıştı, İstanbul'da dokuz gün kaldıktan sonra da Ankara'ya dönmüştü. Bu bilginin doğruluğundan emin olup olmadığını sorduğumda ise, şaşkınlığım artmıştı. Bayan Çiğdem'in gidişinden emin olduğunu, çünkü onu alana kendisini İlçe Emniyet Müdürü olarak tanıtan birinin getirdiğini söyledi.

"İkisi yakın bir dost gibi miydiler, yoksa normal bir yolcu edişten mi söz ediyoruz? "dedim.

"Pek dikkat etmedim ama yakınlıkları ileri derecede gibiydi."

Buradan birkaç ihtimal daha çıkartmak mümkündü. Acaba Çiğdem, kendi hesabına başka işler de kovalıyor muydu? Yoksa Irmağın arkadaşı olan eski emlak komisyoncusu bayan ile beraber mi çalışıyordu?

Yapılacak ikinci hamle, buraya ilk geldiğimde tanışıp daha sonra arkadaş olduğum mahallemizdeki emlakçıyı aramaktı. Kendisine bu civarda, satılık bahçeli ve otoparklı, büyükçe bir dubleks evin olup olmadığını sordum. O da bana verdiğim bilgiye uyan tek ev olduğunu ama orasının satılık olmadığını evin işleriyle ile ilgili bir avukat olduğunu onun telefon numarasını verebileceğini söyledi.

Artık aranacak numara belliydi ve Avukatın adı Murat'tı. Kendimi Hasan olarak tanıtarak verilen numarayı aradım.

"Murat bey, ben Hasan. Çiğdem hanım aracılığı ile arıyorum. Kendisi acil bir iş için şehir dışına çıktı ve sizi aramamı söyledi" konuşacaklarım bu kadardı. Artık gelecek cevaba göre konuşma kendiliğinden gelişecekti.

"Aradığınıza sevindim" dedi. "Ayıca burada merak içinde bekliyorduk. Çiğdem hanım bize bir çek gönderecekti."

"Biliyorum" dedim. Artık konunun bir parçası olduğumu düşünüyordum.

"İyi, ona bir mesaj iletmenizi isteyeceğim. Fiyatın yükselebileceğinden korkuyorum. Bizde söz sözdür ama geçen gün orası için iyi bir fiyat verdiler. Bu nedenle çekin bir an önce bana ulaşması lazım"

"Onunla hemen konuşacağım"

"Böyledir bu işler, bir bina yıpranmış yıkılmış durur kimse bakmaz, ardından

bir anda talipleri çoğalır. Bu da öyle oldu, bir hafta da iki farklı teklif geldi. Birini değerlendirmek istiyorum."

Teşekkür ederek telefonu kapattım. Fazla uzatmak, az bilgiyle doğru olmazdı. Tahminler doğrulanıyor gibiydi. Çiğdem evi kendine istiyor gibiydi. Belki de Irmak ve Irmağa karşı hisleri olan Talat'tan intikam alacaktı böylece.

Böyle bir şeye niyetlenen birisi Talat'ın şimşeklerini de üzerine çekerdi. Belki de Irmak bile bu duruma ateş püskürürdü.

Yoksa ikisi beraber Çiğdem'i yok etmeyi mi planlamışlardı. Talat ateş edip öldürdü, Irmak da kafasını kesti ve benim çukura gömdü. Irmak benden bu kadar nefret edebilir miydi? Ya da Çiğdem'i tanıyor muydu?

Bir anda beynimde şimşekler çaktı. Talat, bana ilk olarak o metruk binaya bir şey saklamışsan onu yok et dememiş miydi?

Telefonun başından kalktığımda zihnimi toparlamaya başlamış olduğumu fark ettim. Bana karşı yapılan veya yapıldığını sandığım komplo nedeniyle kızgınlığım artmış, amacıma ulaşma kararlılığımı daha çok körüklemişti.

Nedense içimden içerdeki odaya geçerek, Irmağın eski resimlerine bakmak geldi. Bunun oldukça garip bir istek olduğunun farkındaydım. Çünkü bana yapılanların az bir kısmında onunda parmağı olabilirdi ve ben onu yine de özlüyordum. Bu ruh hali ile hiç de normal bir ruh haline sahip biri gibi görünmüyordum.

Odaya gidip hiçbir zaman zenginleşemeyen resim albümünden Irmağın resimlerini aramaya başladım. Eski zaman içerisinde, Talat'ın çeşitli bahanelerle bizle daha doğrusu Irmakla bir araya gelme isteklerinin figüranları olarak benim, Irmağın, Talat'ın ve Talat'ın karısının bir arada bulunduğu resimleri buldum. Ne gariptir ki, Irmak ve Talat'ın karısı otururken aynı pozu vermiş, dışarıdan bakıldığında sanki aynı ruha sahip gibi tebessüm etmişlerdi. İlk kez o an dikkatimi çekmişti Talat'ın karısı. Dikkat ettiyseniz Lale, benim için her zaman Talat'ın karısıydı ve daha fazla bir yakınlığa da gerek yoktu. Ama belki de ilk kez, Lale'yi farklı bir gözle görmüştüm.

Kutuyu karıştırmaya devam ettikçe şaşkınlığım artmıştı. Çünkü Irmağın tek resimleri ve Lale ile birlikte çekilmiş bazı resimlerinde başlar dikkatlice kesilmişti.

Aradan geçen sürenin uzaması ile artık kafaların denizin dibinde bir yerde olduğunu düşünmeye başlamıştım.

O anda ruhumun derinliklerinden gelen seslerle iç çatışma yaşamaya başlamıştım. Onlar benim yaptığımın karşılığı olarak, benimle hesaplaşıyorlardı. Kimi sesler, intikam alın derken kimileri de bedenimde kalıcı bir iz bırakmaktan söz ediyordu. Bu iç hesaplaşmanın ne kadar sürdüğünü tam olarak hatırlamıyorum.

İçimde yükselen çığlıklar "Hangisini sen öldürdün?" diye yükselirken, içimden gelen sesi yüksek sesle tekrarlıyordum, "Neden öldürdük!"

Çalışma odasının camına akşam ışığı vuruyordu. Ben ise, hafif parçalı bulutlu ve kızıla çalan ufka bakarak akşamı seyrediyor, aynı zamanda da kulaklarıma ağabeyimin işini bitirip kumsalda yürüyüşü sırasında çıkarttığı sesleri getirmeye çalışıyordum. Aklımdan iki kesik başın, sarı saçlarını uçuşturarak dibe inişlerini canlandırmaya çalışıyordum. Bunları düşünürken, sanki onların bir parçasıymışım gibi sırılsıklam olana kadar terlemiştim.

İçinde bulunduğum ruh hali ile bacaklarım titremeye başlamıştı. O an bir kapının tam yanında durduğumu hissettim. Bu kapının bir tarafı suçsuzluk ve masumiyete, diğer tarafı ise suça ve caniliğe açılıyordu. Ben hangisinden içeri girecektim? Bunları düşünürken, Irmağın dedesinden kalan, aile yadigarı tabancası aklıma geldi. Onu da kontrol etmeliydim. Çabuk hareketlerle, salona geçtim. Misafirlere ev ve gelir düzeyimiz hakkında en büyük ipuçlarını veren oturma grubunun hemen yanındaki bol

çekmeceli dolaba giderek çekmecelerini karıştırmaya başladım. Silah burada ve kullanılmayan örtülerin arasında bir yerde olmalıydı. Birinci ikinci çekmece derken üçüncü çekmeceyi açınca ortalığı ufak çapta bir koku kapladı. Tabanca, eski tül perdenin arasında, etrafına hafif bir barut karaltısı bırakmış şekilde duruyordu. Şarjörü çıkartılmış ama silah kullanılıp temizlenmeden yerine konmuştu. En önemlisi de bir kurşun noksandı!

Nedense suçluluk duymadım. Aksine daha önce etrafımda olan ama benim bilmediğim kanıtlara ulaştıkça sinirim artıyordu. Ben de kendimi içinden çıkılamayan bir cinayetin izlerini süren savcı gibi hissediyordum. Tabii ki, içimdeki masuma buna yapmalarınaydı kızgınlığım. Kanıtlar beni suçlu göstermeye çalıştıkça ben daha çok masum olduğuma inanıyordum.

Telefonun çalması ile çekmeceyi kapatıp odadan çıkmam arasında çok büyük bir zaman geçmemişti. Telefonu kaldırırken ne yalan söyleyeyim arayanın ağabeyim olmasını ve işi bitirdiğini söylemesini çok istiyordum.

Arayan Lale'ydi. Sesindeki buğuyu fark etmemek olanaksızdı. Bana karşı böyle bir plan kurabilecek şüpheliler arasında olan Talat'ın karısına yakın olmanın avantajlarını anlayabilecek yapıdaydım. Hal hatır sorduktan sonra, Tok ve boğuk sesinde kendi sefaletini ortaya çıkaran bir vurgu vardı.

Lale'nin evliliğinin ne durumda olduğunu elbette bilemezdim. Ama en azından yanındaki erkeğin başkasından hoşlandığını ima ettiği bir kadının kırık gururunu anlayabilirdim. İşte Lale'de bu ses tonu vardı. Konuşurken birden ağlamaya başlaması, onun bana bir şey söylemek istediğinin ama buna engel bir şeylerin olduğunun en canlı kanıtıydı.

Uzun bir suskunluk ve iç çekişin ardından, "Seni öldü sandım. Bir an telefon hiç açılmayacak gibi geldi" dedi.

"Ne oldu?"

"Ahmet, sakın dışarı çıkma ve kapını kilitle!"

"Ne oldu?" diye tekrarladım.

Her bir cümle sanki boğazından zorla kopup çıkıyormuşçasına konuşmaya başladı. Her cümlesinde korku, kaygı, telaş bir aradaydı.

Konuşmasından bir takım resimler bulduğunu anladım. Lale, yıkanan çamaşırları elbise dolabına yerleştirirken çekmecelerin birinde bir kutu bulduğunu, o kutuda bazı resimler olduğunu söyleyip duruyordu. Bu sürekli tekrarlar arasında, kendisinin o kutuyu kötü niyetle değil meraktan açtığını da anlamıştım.

"Lale, yavaş yavaş anlat ve sakin ol. Kutuda kimin resimleri vardı?" diye sordum.

Sesini yükselterek, "Irmak ve kocam" dedi. "Hatta ırmağın çeşitli pozlarda resimleri de vardı. Bu hem bana, hem de sana yapılmış bir hareket. Nasıl olurda iki insan biri senin sevgilin biri de benim resmi olarak kocamken böyle bir şey yapabilirler. Üstelik benim üzülebileceğimi hiç düşünmemesine inanamıyorum" artık gözyaşlarına hâkim olamıyordu.

"Peki, ben o resimlerde yoksam beni öldü sanman için nedenlerin neydi?"

"Talat Irmağın tek olduğu bazı resimlerde onun kafasını kesmiş"

"Lale lütfen beni dinle! Derhal o evden çık. Senden rica ediyorum."

"Sanırım seni öldürmeye karar verdi"

"Şu an benden çok sen tehlikedesin"

"Şu anda ne yapmak istiyorum biliyor musun? Bu evi yakmak istiyorum" dedi ve bir şey söylememe fırsat vermeden devam etti, "Ama yapamam. Çünkü suçsuz komşularımı da yakabilirim."

"Elbette"

"Ama yine de koleksiyon yaptığı tabancaların yanıp kavrulduklarını görünce alacağı yüz ifadesini görmek isterdim"

"Peki, koleksiyonunda kılıç, döner bıçağı veya ona benzer bir uzunlukta kesici alet de var mı?"

"Evet. Tarihi değeri olan birkaç tane kılıç ve yeni yapım taklit kılıçlar var."

"O kılıçlardan eksilen var mı?"

"O kadarını bilmem. Ben onun pis işleriyle de koleksiyonuyla da ilgilenmem."

"Peki, silahlardan kullanılmış olan veya kaybolan olup olmadığını anlayabilir misin?"

"İlgilenmiyorum dedim ya!"

"Lale, buraya gelebilir misin?"

"Yerimden kıpırdayabileceğimi sanmıyorum. Bana yılbaşında aldığı elbiseyi Irmağın üzerinde görünce onu dahi parçaladım. İnan şu anda dizlerimin bağı çözülmüş durumda"

"Evet yapabilirsin. Kendini koy verme" dedim.

"Artık hiçbir şey doğru düzgün gitmiyor" dedi ve yine ağlamaya başladı.

"Lale eğer sen gelmiyorsan, o zaman ben oraya gelirim ve seni alır buraya getiririm."

"Ya o da tam o sırada gelirse!"

"Tamam. O zaman şimdi bavulunu hazırla, arabana bin ve acele bana gel"

"Araba kullanmak istemiyorum. Hem böyle ağlarken nasıl kullanabilirim ki"

Bir süre sustu, belli ki sesini kontrol etmek istiyordu. Derin bir iç çekişten sonra konuşmaya başladı, "Belki de onlardan en kötü intikamı birlikte olarak alabiliriz. Bu nedenle gelirsem olacakları düşünemiyorum"

"Bunu anlayabilirim ama şu anda hayatın tehlikede diyorum. Araba kullanamam diyorsan taksiyle gel."

"Ahmet, orası buradan elli kilometre uzakta. Oraya kadar taksi ne yazar biliyor musun?"

"Sana bir şey söyleyeyim. Belki bu gelmeni sağlayabilir. Sanırım Irmak öldü!"

"Sanıyor musun yoksa emin misin?"

Bir süre durduktan sonra, "Peki, bana ihtiyacın varsa gelirim. Ama ya kocam oraya gelirse?"

"O zaman onu burada karşılarız." dedim.

"Artık onunla bir daha hiçbir yerde yüz yüze gelmek istemiyorum. Şeytan görsün yüzünü"

"Belki o da senin için aynı şeyleri düşünüyordur. Veya senden korkuyordur?"

"Korktuğu doğru olabilir. Bu sabah evden çıkmadan önce ona, bana sakın arkanı dönme, döndüğün an seni sırtından vururum. Aynı bana yaptığın gibi" dedim.

"Silahla vurulmanın nasıl bir şey olduğunu bilseydin sende korkardın" dedim.

"Yazarın birinin kendisi hakkında konuşan gazeteciye dediği gibi, beni o kadar çabuk tanıdığını sanma"

"Tamam, bunları gelince konuşuruz. Zaten ağabeyim de burada" dediğimde biraz daha kuvvet kazanır gibi oldu.

"Geliyorum. Taksiyle mi olur arabayla mı henüz karar veremedim ama geliyorum."

Bu sırada evin etrafında ayak sesi duydum. Bahçeden girip duvar boyunca ilerleyen ses, kapımın önüne kadar geldi ve anahtarın sesini takiben ağabeyim içeri girdi. Ona anahtarları bana geldiği ilk gün vermiştim demek yanında taşıyormuş Bu aile bağlarımızın gücü açısından önemli bir ipucuydu. Irmak ölmüştü, yanımda olmasını en fazla istediğim kişi artık olmayacaktı. Ama bu yavaş yavaş üzeri örtülen

bir acı halini almıştı. Bir defterin arasına konulan önemli bir notun yıllar sonra bulunduğunda artık eski önemini taşımaması gibi bir olay olmaya başlamıştı benim için.

Ağabeyim içeri girince önce banyoya gidip ellerini yıkadı, sonra mutfağa girip kendine ve bana neskafe hazırladı. Hareketleri olabildiğince sakin ve yüz hatları sanki daha bir faziletli olmuştu.

"İyi iş başardın" dedim.

"Daha iyi işlerim de oldu" diyerek hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Denize açılınca biraz korkmadım dersem yalan olur. Önce etraftaki yüzen her şeyden kuşkulandım. Sonra durmaktan vaz geçip hafif hafif ilerlerken vücudumu siper edip deniz tarafından poşetleri suya indirdim, sanki dalgın dalgın kürek çekerken suya düşen ipi unutmuş gibi küreklere asıldım. Tüm ip ve poşetler suda kaybolana kadar durumumu korudum. Sonra da buraya geldim" dedi.

Neskafelerimizi içmeye başlamıştık ki, beni bir kez daha şaşırttı, "yalnız kaldığın zaman içinde garip bir şeyler hissettin mi?" dedi.

"Böyle şeylere inanır mısın?"

"Genelde hayır ama bu özel bir durum"

"Hayır, duymadım" böyle söyleyerek belki kendimi kandırıyor olabilirdim. Ama tekrar içimdeki o sesleri hatırlamak yapmak istediğim en son şeydi.

Elindeki fincandan bir yudum aldıktan sonra, "Bana Leon'u anlatsana" dedi.

"Düşünme hızına yetişemiyorum."

Konuşmalarımız sanki bir rüya hızında devam ediyordu. Kısacık uyku sırasında görülen ve sanki günlerce süren rüyalar gibi…

Ben ise elimden daha önce kıl payı kaçırdığım gerçeğe bu kez daha yakın olduğumu hissediyordum.

"Dönerken aklıma Irmak ve eski arkadaşları geldi. Nedense en çok da Leon'da takılıp kaldım"

"Bunu neden öğrenmek istiyorsun?"

"Bak, ben az önce senin hayatına giren ve bizim tarafımızdan da kabul edilmiş birini denizin dibine gömdüm! Kendi ellerimle üstelik törensiz ve cemaatsiz gömdüğüm biri hakkında bazı şeyleri merak etmek en doğal hakkım"

"Evet, onu sen gömdün"

"Mantıksız konuşmaya başladık farkında mısın?"

"Bazen kafayı bulandırmak ve tekrar durulmasını beklemek için mantıksız konuşulabilir. Şairin dediği gibi Bulanıklığa tahammül edilemeyecekse zekânın ne önemi var?"

"Neyse Leon'da kalmıştık. Anlatsana?"

"Sence nasıl biri? Tabii anlattığım kadarıyla."

"Bence biraz tuhaf ve hatta biraz ileri giderek kendine fazla güvendiği için ilişkilerini sapıklık düzeyinde yaşayan biri."

"Bu sonuca nereden vardın?"

Umursamaz ve baştan savmacı bir hareketle "poşetleri denize bırakırken Irmak söyledi!" dedi.

"Biraz uyusana. En azından içimizden birimizin dinlenmesi gerek"

"Sen ne yapacaksın"

"Biraz dolaşmayı düşünüyorum"

"Dikkatli ol"

"Talat gelirse onun kafasına bir şey vurup yere yığmaktan, elini kolunu bağlayıp bodruma kapatmaya kadar her şeyi yapabilirsin"

"İyi fikir olabilirdi. Ama ne yazık ki ciddi olmadığın her halinden belli oluyor"

"Tamam, yanına pek sokulma o zaman."

Ağabeyimin aklını okumama olanak yoktu. Ama benim tanıdığım kadarıyla bir delilik yapacak yaradılışta biri değildi.

Dışarı çıktım ve olabildiğince sakin davranmaya çalışıyordum. Sakinliğim sadece dış görünüşümdeydi. Oysa içimde gittikçe büyüyen bir merak ve heyecan, benim bu olayın sonunda oluşacak görüntüye odaklanmama neden oluyordu.

Yolun karşısına geçip arabama bindim. Yavaş yavaş ana yola çıkıp aynı heyecansız hareketlerle yolda ilerlemeye başladım. Aradığım bir şey yoktu ama beni kendine doğru çeken bir kuvvete doğru kararlılıkla ilerlediğimi düşünüyordum. Bu halim aynı bir av sırasında önünde koşan köpeğin peşinden ormanın içine giren ve yolu bilmeyen avcının durumuna benziyordu.

Bostancı'ya kadar gelmiştim. Arabadan inip yürümeye başladım. Her zaman arkadaşlarla buluşup bilardo oynadığımız yer bile boştu. İçeride tek başına kaldığı için sıkıntıdan bilardo oynayan işletmeciden başka kimse yoktu.

Ayaklarımın beni Emniyet Müdürlüğüne doğru sürüklediğini fark ettiğim anda, ana binanın hemen önünde duran Talat'ın sivil plakalı arabasını gördüm. İçinde kimse yoktu ama motoru çalışıyordu.

Bir an aklımdan arabanın yanına gidip içinde kimsenin olmamasından faydalanarak motoru durdurup bagajı açıp orada bir kılıç olup olmadığına bakmak geçti. Ben o bagajda kılıç olduğuna emindim.

Aklımda bu hareketlerin hepsini detaylı olarak canlandırmıştım. Ama aynı zamanda, eğer böyle bir şey yapmaya kalkarsam ve tam o anda Talat gelirse işler iyice karışabilirdi. Bu nedenle içimde yapmak ve yapmamak arasında çatışma yaşıyordum. O anda insan denen varlığın aslında beden ve ruh olmak üzere iki farklı varlıktan oluşmuş olduğuna bir kez daha inandım. Bedenim aceleci ve heyecanlı ruhum ise sakin ve mantıklı hareket ediyordu. Sonunda ne olursa olsun bunu yapmaya karar verdim. Artık daha soğukkanlı olarak arabaya doğru yaklaştım. Etrafta kimsenin olmaması benim için bir dezavantajdı. Kapıdaki polislerin sakin bir günün sonunda rahat tavırları ve içeri girip çıkmaları ise avantajımdı. Fırsatını kollayıp tam onlar ortada yokken bu işi yapabileceğime artık emindim.

Arabaya yaklaştım, sanki orada bir adres arıyormuş gibi biraz durdum. Polislerin şakalaşarak içeriye girdiği anda ben de arabanın motorunu durdurup anahtarı aldım. O anda kanım sanki çekilmiş, kalbimin atışı iki kat artmıştı. Bagajı açarken artık ellerim de titriyordu. Bagajı süratle açtım. Bagajın içinde bir kılıç bana bakıyordu!

Artık neredeyse gözlerim kararmaya başlamıştı. Tanrım bu ne inanılmaz bir heyecan diye düşündüm. Biraz sakin olmayı becerebilsem işler daha kolay olacaktı. Bir an benden ayrılan tüm canlardan bir parçanın o kılıcın üzerinde olduğunu düşündüm. Aklı başında olarak yaşanan sadece hayatın bir yarısı, diğer yarısı ise daha başka bir şeye bağlı diyen düşünürün haklı olduğunu da orada bir kez daha anlamıştım. Tesadüfler beni bir yerlere götürüyor, ben ise hiçbir şey yapamıyordum.

Zamanım yoktu. Kılıcı almak için eğildim. Kılıç taban halısına yapışmıştı. Biraz zorlanarak, halının bir parça tüyünü de kopartarak kılıcı söküp aldım. Bagajı kapatıp, anahtarı tekrar yerine sokmam ve arabayı çalıştırmam bir dakikadan daha az bir zamanda oldu. Belki insan hayatı için hiç de önemli olmayan üç veya dört dakika içinde hayatımı kurtarabilecek en önemli ipucu ile koca bir kılıçla kendi arabamdaydım.

Yolda ilerlerken yan koltukta duran ganimetime (!) daha dikkatle baktım. Kılıcın yukarıda kalan bölümü, kurumuş, hatta yer yer kahverengi bir hal almış kanla kaplanmıştı. Kendini herkesten daha zeki sanan biri için bir kılıcı böyle kanlı

bırakmak ne büyük düşüncesizlik diyerek şaşırmadım dersem yalan olur.

Tabii bu kılıcı Irmak için kullanmak zorunda kalmışsa, belki de o olaydan beri bagajı açmadığını düşündüm. Bu olabilir miydi? İnsan kendini dipsiz bir kuyunun kenarına çömelmiş olarak görüyorsa, diğer insanların da aynı korku ve titremelerini yaşadığına kendini inandırarak rahatlayabilir miydi?

Ben bunları düşünerek yolda ilerlerken, bir başka konuyu gözden kaçırdığımı fark ettim. Bu konu, yan koltuğun üzerinde, üzeri kanlı bir kılıçla yolculuk etmek cahilliğimdi. Küçükyalı'nın sahil tarafında set üstü denilen bir bölgedeydim.

Burada da aynı sakinlik söz konusuydu. Bundan istifade ederek, kılıcı arabanın bagajına koymak için durdum. İşimi bitirmiş tekrar yola çıkmak üzereydim ki, bir arabanın farlarını ve ardından kendisini hemen yanımda hissettim. Gelen Güneş'ti.

Bana doğru ilerledi. Havanın karanlığına sokak aydınlatmalarının yetersizliği destek oluyor ve oluşan loş ortamda birbirimizi ancak görebiliyorduk.

"Seninle konuşmak istiyorum" dedi. Elinde bir tabanca vardı ve o elini bir gömlekle kamufle etmişti. Silahın elinde olması namluya sürülmüş bir kurşun olma ihtimalini yükseltiyordu.

-8-

"Güneş. Berbat görünüyorsun!" dedim. Amacım elinde tutuğu silahı fark ettiğimi belli etmekten çok, ondan korkmadığımı göstermekti. Ama bu, taktir edersiniz ki, elinde tabanca ile size yaklaşan birine karşı oldukça zor bir işti.

"Seninle konuşmalıyız Ahmet" dedi ve devam etti, "Bir cenaze törenindeydim!"

O anda Güneş'e daha dikkatli bakınca üzerinin deniz kumları ile neredeyse sıvandığını gördüm. Bir şey söyleyecek durumda değildim. O konuşmaya devam etti.

"Seninle şu ilerideki kayalıklara kadar yürüyelim"

"Zor olur. Geçen akşam Coşkun ve arkadaşıyla kavga ettik ayağımı sakatladım."

"Evet biliyorum! Coşkun buna oldukça kızmış zaten. Onun durumu da senden aşağı kalır değildi. Ayrıca artık Coşkun'u görmeyiz de artık"

Tabancayı tuttuğu eli ile sanki kendisine misafirliğe gelen birine salonunun en rahat koltuğunu işaret eder gibi ileri doğru hareket etti. Çaresiz onun dediği yere, buradan daha karanlık olan kayalıklara doğru yürümeye başladık.

Sakatladığım ayağımla yürümek kolay değildi. Özellikle kumlu bölgeyi geçerken zorlanmıştım. Kayaların üzerinde yürümek belki daha basitti ama bu kez de, kayalar arasında bulunan boşluklar nedeniyle bir kayadan diğerine atlamak gerekiyordu. Bu atlayışlar sırasında sakat bacağımın üzerine düşmemeye gayret ediyordum.

Güneş ise bundan bir sıkıntı duymuyor gibiydi. Demek ki zaman sorunu yoktu. Bu şekilde ilerlemeye devam ettik. Artık yoldan uzaklaşmış, yoldan geçen arabaların seslerini duymaz olmuştuk. Ara sıra iki far huzmesi beliriyor sonra o da uzaklaşıp gidiyordu.

Artık martıların çığlıkları ve denizin dalgasından başka bir ses yoktu. Elinde silah tutan bir adamın önünden bilinmeze doğru yürüyorum. Aslına bakarsanız burası adam öldürmek için oldukça elverişli bir yerdi. Çünkü silahın sesini bile martılardan başka kimsenin duymayacağına emindim.

Artık yorulmaya başlamıştım. Güneş'in de bunu fark ettiğine emindim. Biraz sonra, "Yoruldun mu?"diye sordu.

"Biraz ama önemli değil"

"Bak uyarmadı deme, bu kayalıkları geçtikten sonra yarım kilometre de kum üzerinde yürüyeceğiz." diyerek eliyle karanlıkta bir yer gösterdi.

Burası sabahın ilk saatlerinde gençlerin arazi vitesli araçlarını denediği bir yerdi ve şu anda orada derin lastik izlerinden başka bir şey yoktu.

"Uzunca bir yolmuş" dedim.

"Bakalım başarabilecek misin?"

Benim bir veya iki metre arkamdan yürüyor, Bir kayadan diğerine atlarken beni bekliyor sonra o da yanıma geliyordu. Bu iş gittikçe hoşuma gitmeye bile başlamıştı. Bu durumlarda insanın kendi kendine destek olacak bir düşünceyi geliştirmesinin kendi durumunu hafiflettiğine inananlardanım.

Güneş tanıdığım kadarıyla böyle cesaret deneyimlerine girebilecek yapıda biri değildi. Ama şimdi bunun üstüne gitmek doğru olmazdı.

Yolun yarısını geçince biraz dinlenmek istediğimi söyledim. Başını salladı. Benden on, on beş adım uzağa oturdu. Oturduğu yerden beni tam olarak kontrol edebiliyordu.

Yapacağım ani bir hareket sonumu hazırlayabilirdi. Tabancayı da artık gizleme gereği duymuyordu. Belli ki o da konuşmak istiyordu. En azından beni öldürmeden!

Anlattıklarına bakılırsa, Coşkun ve bana saldıran arkadaşı ölmüştü. Leon ise buraları terk etmiş, izini bile kaybettirerek kendine yeni bir hayat çizmeye karar vermişti.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Coşkun beni çağırdı. Oraya gittiğimde kız arkadaşı ile tartıştığını görünce bir kenara sinip olanları izledim. Senin parçaladığın kamyonet kızınmış ve bu nedenle tartışmışlar. Sesler yükselince Coşkun kendisini kaybetti ve araya girmeye çalışan arkadaşını öldürdü. Tamamen kaza sonucu olan bu olaydan sonra ertesi gün Leon ile Coşkun'un kız arkadaşını yolcu ettim."

"Nereye gittiler peki?"

"İzmir'e kızın ailesinin yanına."

"Leon orada da kendine etkileyebilecek insanlar bulur"

"Eğer kişilik sahibi bir insansan ve tip olarak da bunu destekleyebiliyorsan her yerde çevre edinebilirsin?"

"Kız peki Coşkun için endişelenmiyor muydu?"

"Cinayeti kimse görmemişti ki"

"Buraya kadar tamam. Ama hala eksik bir şey var. Az önce Coşkun için öldü demiştin."

"Evet, Hala bilmek istiyorsan Coşkun'u ben öldürdüm!"

"Ahmet, yolun sonuna geldiğimize göre bilmen bir şeyi değiştirmeyecek. Senin hayatında kafalar sorun oluyordu. Bende de vücutlar. Coşkun ve arkadaşı da gömme ekibindeydi."

Bir tahmin yürütmek artık zor değildi. "O halde Irmak ve Çiğdem'i de onlar gömdüler?"

"Her ikisini de"

"Nereye gömdüğünü bilmek isterdim"

"Şimdi oraya gidiyoruz"

Küçükyalı'dan sahili izleyerek İdealtepe'ye doğru gidiyorduk. "Şansa bak! Bedenleri ve kafaları ayrı yerlerde olmalarına rağmen yine de yakın sayılırlar" dedim.

"Kafalar nerede?" diye sordu.

"Denizin dibinde. Anlatacak daha heyecanlı bir hikâyem yok. Çünkü o anda orada değildim. İşi başkası yaptı" diyebildim.

Hafif alaycı bir tavırla, "Zaten ben de parçaları birleştirmek için sormamıştım" dedi.

"Peki, Coşkun ve arkadaşı nerede gömülü?" Bunu sorarken bir an, eskiden huzurun yer aldığı bu bölgede toprağın altının cesetlerle dolu olduğunu gözümün önüne getirdim. Sanki düşüncemi okuyordu.

"Merak etme hepsini bir araya getirdim. Tekrar dirilebilirlerse iki kadın ve iki erkek artık orada dans ederler" kahredici bir şekilde gülüyordu.

Birden bire silahı havaya kaldırıp ateş etti.

"Bunu neden yaptın?"

"Taşkınlık yapmak istedim. Kendimi çok iyi ve kuvvetli hissediyorum. Hepsini bir araya getirmek dâhice bir fikirdi."

"Leon'da sana yardım etmiştir"

"Onu gönderdiğimi söylemiştim sana. Kuvvetli olmak istiyorsan zayıf insanları yanında bulundurmamalısın"

Yüzünde sapık bir ifade belirmişti. Artık tüm sapıklıklarını zevkle anlatacak konumdaydı. Belki de sırf bu nedenle sorularıma cevap bile vermeyebilirdi.

"Neyi bilmek istiyorsun?" diyerek beni bir kez daha şaşırttı.

"Bilmek istediğim bir şey yok. Sadece olanları merak ediyorum"

"Merak güçlü bir istek doğurabilir. Şu an seni öldürebilirim. Bak, öldürürüm veya öldüreceğim demiyorum. Ama bu merak ettiklerinin cevabını alırsan, öldükten sonra ne işine yarayacak?"

"Evet, sanırım ölürken aklımda soru işareti kalmamasını tercih ederim"

"Her şey Ataşehir'in arkasındaki ormanlık bölgede başladı. Coşkun'un arkadaşının orada, otoyolun hemen kenarında küçük bir evi var. Orada bir hayli gürültü yaptık.

"Sen, Coşkun ve Coşkun'un kız arkadaşı adamı orada bırakıp gittiniz."

"Evet"

"Sonra sen Coşkun'u öldürdün ve Leon ile Coşkunun kız arkadaşını beraber İzmir'e gönderdin."

"Bence Coşkun bir kız arkadaşa sahip olmayı hak etmiyordu. Bu nedenle onların birbirlerine yakınlaşmaları için beraber yolculuk etmeleri için ben teşvik ettim. Böylelikle birilerinin hayatını ben yazmış olacaktım."

"İnanamıyorum!"

"Peki, Irmağı kim öldürdü"

"Onu da birazdan söylerim"

Artık yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Ama silahın namlusu bir santim bile oynamadan bana yönelik duruyordu. Bu halde epey şey öğrenmiştim.

"Eh, dinlenmişsindir. Artık gitme vakti" dedi.

Yürümeye başladık.

"Bir soru daha sorabilir miyim?" dedim.

"Elbette"

"İki ölüyü nasıl buralara kadar taşıyabildin?"

"Arabanın bagajına koydum. Önce İdealtepe'de bahçeli bir bina var. Oraya bıraktım. Karanlıkta cesetleri kayığa yükleyip denizden buraya getirdim."

"Yine de ağır olmalılar"

"Göründüğümden daha kuvvetliyimdir. Unutma ki artık spor yapıyorum."

"Cesetleri getirip sahile gömdün öyle mi?"

"Sadece erkekleri. Aslında hepsini ben gömmeliymişim. Küçük görevleri Coşkun'lara vermeseydim beni hiçbir zaman tehdit edemezlerdi."

"Gömme işi bittikten sonra da beni takip ettin"

"Takip etmek istedim. Ama izini kaybettim. Daha sonra tamamen tesadüf sonucu seni buldum"

"Böyle tesadüf korkunç bir şey"

"Kadere bayılırım. Zaten bütün mesele bu. Doğru zaman ve doğru yer"

"Bilemem"

"Cesetleri gömdükten sonra, üstüm başım kum içinde yolda giderken, yolun kenarına park ettiğini fark ettim."

"Bunu bilmek beni rahatlatıyor mu? Yoksa tesadüflere olan tutsaklığım devam mı ediyor tam bilemiyorum"

Artık konuşarak harcayacağım enerjiyi ayaklarıma iletmem gerekiyordu. Zaten aksayarak yürürken, artık canım iyice yanmaya başlamıştı. Kaçamak bakışlarından benim bu halime acıdığını anlamıştım. Artık yürüyüşümü otomatiğe bağlamış gibiydim. Son taşın üzerine çıktığım an dalgakıran vazifesi gören kayalıkların bittiğini fark ettim.

Artık ıslak kumsalda yürümeye sıra gelmişti. Kumun ıslanıp sıkışan bölümlerinde bir parça daha hızlı yürürken, kurumuş kısımlarda yürümek azap halini alıyordu. Ay ışığı altında yürüdüğümüz için, zaten loş olan ortam, ayın bulutların arkasına girmesiyle daha da kararıyor, bastığım yeri göremez oluyordum. İşte bu

anlarda daha önce içilip kırılmış bira şişeleri, kim bilir hangi kayıktan sökülmüş çivili tahta parçaları ayağımı yaralamak için fırsat kolluyorlardı.

Kumsalda yaklaşık yarım saattir yürüyorduk. Küçük dalgaların oluşturduğu yakamozlara sanki gördüğüm son ışıklarmış gibi bakıyordum. Sonunda durduk. Bir kum şeridinin hemen önünde uzanan otlardan oluşmuş bölgeyi işaret etti.

Otların arasındaki çukurlaşmış bölgeye girdik. Oturduğumuz zaman suları göremeyecek kadar çukurdaydık. Burası özgürlüklerin veya duygu dolu anların şahidi denize yakın bir yerdi. Ama aynı yakınlığı yalnızlık ve ölüme gibi konulara karşı da gösteriyordu.

"Irmak burada mı gömülü?" diye bir soru sordum.

Evet, anlamında başını salladı. Bu baş sallama fazla konuşmak istemediğinden mi yoksa ölüye saygı anlamında mıydı tam olarak bilmiyorum. Daha sonra yavaş yavaş, sanki rüyasında sayıklar gibi konuştu, "Nereye gömdüğümü anlayamadın değil mi?"

"Bu ışıkta görmem mümkün değil"

"Gün ışığı da olsa bir şey değişmezdi"

"Sen nasıl biliyorsun peki nerede gömülü olduklarını?"

"Çalılardan" kenarda diğerleri kadar dik durmayan, hafif yan yatmış küçük bir çalı demetini gösterdi.

"Belirgin olmaması sensin tercihin olmalı?"

"Şu tam üzerlerindeki ters duran Midye kabuğunu görüyor musun?"

Evet, anlamında başımı salladım. Görmememe olanak yoktu. Bahsettiği midye kabuğu üçgen formunda, uçları sanki kumaşın kenarındaki süsler gibi, kıvrım kıvrım olmuş yaklaşık otuz santim boyunda devasa bir kabuktu.

"Daha dikkatli bak. Kıpırdamasın diye ortasına taş koydum"

Bu durumda midyenin ortasındaki taş gibi bir detaya takılmam mümkün değildi. Yine de görmüş gibi yaptım. Çünkü silah onun elindeydi.

"Irmak" dedi. Hemen onun altında, Çiğdem bir metre sağında, Coşkun bir metre solunda, Coşkun'un arkadaşı da bir metre daha solda."

Bana da bir yer ayırdın mı? Diye cesaret dolu bir soru sormayı düşündüm. Ama bu tabir yerindeyse sadece 'Delinin aklına değneği getirmek' gibi bir şey olacaktı. Vaz geçtim. Evet, ölüme bu kadar yakındım. Mezarımı ve yan komşularımı bile karşımda görüyordum. Yine de son bir şansın doğabileceğini, Güneş'in bir anlık dalgınlığından istifade ederek silahı elinden alabileceğimi, hatta Güneş'in beni öldürmekten vaz geçebileceğini dahi aklımdan geçirdim.

"Irmağı da sen mi öldürdün?"

"Benim bütün cinayetleri işlediğimden emin olma!"

"Ya Çiğdem'i?"

"Sen Çiğdem diyorsun, ben ise adını Sevil olarak biliyorum. Neyse zaten fark etmez. Onun kişiliğindeki ciddi kusurlar, onu öldürmem için yeterdi ama onu öldüremezdim."

Tabancasız eline yerden kum alıp avucunun altından akıtarak havada kumların uçuşmasını seyretti. Bu suskunluğun sonunda, "Galiba sana her şeyi anlatacağım" dedi.

"İsterim"

"Ne fark eder ki?"

"Bence eder"

"Çok garip bir kişiliğin var biliyor musun?" dedi.

Sesinde davranışlarımdaki tutarlılığı sevdiğini gösteren bir hal vardı.

"Kendimizi pekiyi tanımayız. Bana normal gelenler sana ilginç gelmiş olabilir"

"Aslında son derece aç gözlü birisin"

"Anlayamadım?"

"Hasan, kendisinin homoseksüel eğilimleri vardı. Ama toplum tarafından da dışlanmak istemediği için, normal bir erkek gibi davranmak istiyordu. Çiğdem'in kendisine ilgi göstermesi bu açıdan büyük bir şanstı. Ama sen ne yaptın Arabaya bindiğinizde, Çiğdem'in bacaklarını kucağına doğru uzattırdın, yol boyunca da vites değiştirdikçe onun bacaklarına elin değiyordu. Belki de bunu kasten yapıyordun. Irmağın seni bırakıp gitmesinden sonra 'çivi çiviyi söker' misali ayağına gelen bir kısmet olarak gördün. Ama bir detayı tamamen atladın. O kadar sarhoştun ki, eski sevgilin Sevil'in saçını sarıya boyattığını ve kendini Hasan'a Çiğdem diye tanıttığını, seni o barda görünce de ortamı germemek için Hasan'a soğuk davrandığını anlayamadın, dolayısıyla eski sevgilini bile tanımayacak kadar sarhoştun"

"Sen bunları, bu kadar detaylı nasıl biliyorsun?"

"Çiğdem dediğin kadın, yani Sevil anlattı bunları"

"Ne diyorsun sen?"

"O gece geç saatte bana telefon etti"

"Sen o gece İdealtepe'de miydin?"

"Elbette"

"Çiğdem sana tam olarak ne dedi"

"Şok içindeydi. Kendini onlara fazla önemli göstermeye çalıştığını söyledi. Arabayla bir oraya bir buraya gidip gelmiş, sonra tekrar arabalarının yanına geri dönmüşsünüz. Sonra onlara bağırmaya başlamışsın ve defolun arabamdan deyip onları indirmişsin. Yalnız kalınca senin arabada yaptıkların nedeniyle Hasan Sevil'e kızmış, Acayip kavga etmişler.

Hasan iyice kendini yalnız hissetmiş, O sinirle arabadan inen Hasan, Sevil'i arabada bırakıp oradan uzaklaşmış, tabii ki, Sevil öyle sanmış. Bir süre sonra Sevil arabanın arkasından şampanya patlamasına benzer bir ses duyunca, Hasan'ın barışmak için bir jest yaptığını sanarak arabadan inmiş, ortalıkta kimseyi göremeyip tam dönerken, Bagajın açık olduğunu fark etmiş. Kapağı kaldırınca da Hasan'ın ölüsüyle karşılaşmış. Ağzının işinde tabancanın namlusu, gözleri açık ve bagajın içinden kanlar damlıyormuş."

Bunları anlatırken elindeki tabancanın namlusu bana dönük duruyordu.

"Hasan tabancayı ve susturucuyu nereden bulmuş ki?"

"Ben hem Irmağa, hem de Hasan'a birer tane vermiştim. Bildiğin gibi, Irmak ilişki yaşadığım biriydi, ama bilmediğin bir şey söyleyeyim, Sadece değişiklik olsun diye Hasan'la da…"

"Ama o gün silahla dolaşması garip"

"Hasan silahla dolaşınca kendini daha bir erkek gibi hissederdi. Tabii ki erkek olduğu için silahı olduğu zamanlar toplumdan dışlanması mümkün değildi"

"Peki, o zaman, madem bana kızmıştı, yanındaki silahı neden bana karşı kullanmadı"

"Çünkü senin silahın yoktu. Olsaydı kullanırdı emin ol. Hasan'da garip bir hırs vardı. Burada hemen belirtmek gerekir ki, silahı sana karşı çok rahatlıkla kullanabilirdi. Ama kendisine bir erkek olarak değer veren Sevil'e kullanamazdı. Bu durumda sadece seni vurarak sinirini tüketemezdi, bu nedenle hırsına yenik düştü."

"Ve kendini vurdu"

"Yine de kendini tamamen suçlama. Hasan'ın ekonomik yapıdan da sarsıntıları vardı. Borçlular kapıya dayanmıştı. Benden para istemişti. O gün adeta yalvarmıştı. Ona parayı vermeyeceğimi söylemedim ama verirsem zor durumda kalacağımı biliyordum. İstediği para çok büyüktü."

"Islak kum pantolonumun paçalarını ve ayakkabılarımı ıslatmıştı. Konuşurken

oturduğum yerin ıslaklığını ise fark ettiğimde titremeye başlamıştım.

"Ateş yakmak ister misin?"

"Evet" dedim.

Kısa bir düşünmeden sonra "Olmaz, çünkü her yer ıslak çok fazla duman çıkar" dedi.

Zaman geçirmek için yerden bir avuç kum alıp tekrar yere bıraktığım anda, Güneş'in elindeki silah büyük bir yankılanma ile patladı. Kurşun tam ayağımın yanına saplanıp yerden küçük bir toz bulutu kaldırdı.

"Neden yaptın bunu?"

"O kumları yüzüme atmaya kalkma sakın"

Sustuk. Artık titrememi bile belli etmemeye çalışıyordum. Onu tedirgin etmeye hiç niyetim yoktu.

"Gerisini anlatmadın. Çiğdem (Ona hiçbir zaman Sevil demeye dilim varmıyordu) telefon edince ne yaptın?"

"Onu sakinleştirmeye çalıştım. Arabada bir şey olmamış gibi beklemesini, onu gelip alacağımı söyledim."

"Planın neydi?"

"Pis bir durumdu ve hiçbir planım yoktu. Yine de oraya doğru yola çıktım. Yol çalışmaları nedeniyle caddeye çıkamadım. Yolu uzatınca da her şey bir birine girdi. Yolda aldığım tariflerde işe yaramayınca oldukça uzun bir aradan sonra bara geldim. Ortalıkta ne araba ne de Sevil vardı. Orada bekledim. Bütün gece dönmedi. Zaten ondan sonra da onu görmedim."

"Irmak konusu nasıl oldu?"

"Oraya geliyoruz"

"Sevinirim"

"Yalnız anlatmaya başlamadan önce bana söyler misin o gün Irmak senin eve geldi mi?"

"Hatırlamıyorum"

"Hatırlamıyor musun?"

"Çok sarhoştum"

"Bazı şeyleri bildiğin halde yapmaman Irmağı kızdırırdı. Biliyor musun, o zamanlar sana küfür bile ediyordu"

"Bana kendince serseri demek istiyordu herhalde"

"Irmak senden özellikle son zamanlarda, iyiden iyiye nefret ediyordu"

"Nedeni hakkında yorum yapamayacağım" dedim.

Elindeki silahı bir kez daha ateşledi. Mermi bu kez deminkinin biraz daha yanına, bacağımın yere değdiği noktanın hemen yanına saplandı.

"Bana bu konu hakkında bildiğin doğruların ışığında açıklama yapmak zorundasın" dedi.

Bu kez her zamankinden haklıydı. Çünkü silah elindeydi. Özellikle son atıştan sonra cesaretim yarı yarıya azalmıştı. Güneş artık benim gözümde her şeyi yapabilecek kadar acımasız biri olmuştu. Çaresiz, bu karanlık kumsalda özel hayatımın en özel anlarını anlatmak zorundaydım.

"Irmak hayatıma girmeden önce, bir kızla beraberdim. O zamanlar da yine bu günkü gibi kendi halimde ve özentisiz bir hayatım vardı. Kız arkadaşım, bu durumdan duyduğu rahatsızlıkları dile getiriyordu. Ama bakım konusunun kendisi için bu kadar önemli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu sorun ilişkimizi ayrılık noktasına getirmişti. İlişkiyi kurtarmak adına beraber bir hafta sonu geçirmek için şehir dışına çıkmıştık. Bu geziden deniz otobüsü ile dönüşte Bostancı'ya gelmiştik. Burada eski patronuma rastladım. O da bana akşama bir doğum günü partisi olduğunu söyleyerek

oraya davet etti. Irmak'la ilk orada tanıştık. Sanırım yazı yazma konusundaki yeteneğimden Irmak etkilenmişti. Ona daha önce yazdığım bir yazıyı kendisine okutmuşlar, o da bu yazıyı ilginç bulup benimle tanışmak istemiş”

"O gün mü başladı her şey?"

"Hayır. Aslında o gün Irmak erken kalkıp gitmişti. Sonraki günlerde her geçen gün biraz daha artarak, gelişti. O zamanlar senden yeni ayrılmıştı galiba."

"Ne kadar ileri gittiniz?"

Bunu açıkça söylemek istemiyordum. Çünkü Güneş gibi bir adama hayatımın belki de en önemli dönemine ait ipuçları vermek istemiyordum. Ancak sokak kuralları gereği silahı olan birisi daima ikna edicidir. Söylememek yerine, yaşananları duymak konusundaki kararı kendisinin vermesini istemek daha doğruydu.

"Gerçeğe dayanabilir misin?"

"Zenginlere ve iş sahiplerine hep yalan söylenir. Bu nedenle bana yalan söylememelerini tercih ederim. Gerçek ne kadar acı olsa da gerçektir"

"Tamam, o zaman söyleyeyim. İleri girmekten kastın ne bilemem ama bana göre ilişkimizde eksik bir taraf yoktu."

"Sonrasını anlat?"

"Daha sonra, ben iş nedeniyle kısa bir süreliğine yurt dışına çıktım. Bu ayrılık ikimizin de ilişkimizi düşünmesine fırsat vermişti. Artık yazdıklarım kadar kendimin de onu etkilediğini düşünüyordum"

Ağlamaya başladı. Ağlaması, yaptıklarını göz ardı edebilsem, kendisine masum bir hava verdiğini söyleyebilirim. Zaten birisinin ağlamasına oldum olası dayanamam. Ancak. Bu ağlama işleri düzene koymuyordu. O an kendisine acıdığım bir yanım ve kilit altında, yine Güneş'in ufak bir parmak hareketi ile yok olabilecek ikinci bir yarım olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Birkaç dakika sonra, "Uzun zamandır ilk kez ağlıyorum. En son ağlamam yine Irmak ile ilgili bir konuyu konuşurken olmuştu." dedi.

"İnsan ağlayabilmeli" dedim.

"Sen ağlayabilirsin. Ben kendime çok emek verdim. Ağlamak bu emekleri başkalarının gözünde sıfıra indirir."

"Irmak ile yollarınız, benle ilişkisi devam ederken de kesişmişti değil mi?"

"Benim yüzümden oldu. Ben ondan ayrı kalamıyordum. Görmesem bile sürekli arıyordum. Üstelik bunu yeni kız arkadaşımın evinden ve onun telefonundan da yapıyordum."

"Sana dürüst cevap vermeni istediğim bir şey sorayım. Sen, Irmağı mı yoksa onun sayesinde elde edeceğine inandığın itibarı mı sevdin?" diye sordum.

"İtibardan kastın para ise, bunu istememiştim. Ama varlığından da hiçbir zaman rahatsız olmam. Para günümüzde her kapıyı açan bir anahtar."

"Irmak yüreği geniş bir insandır. Para konusuna fazla takılmaz. Zaten belki de bu nedenle hayatında her zaman olanın en azıyla yetinmeyi bildi. Para onun için hep ikinci plandaydı. Önemli olan paylaşabilecek bir şeyleri yanındaki insanla yakalamaktı. Bunları sana anlatmış olması lazım."

"Para konuşmazdık."

"Garip. Şimdi ise, işin içinde maddi bir çıkar var ve bir aradasınız. Yani şu almak istediğiniz üç katlı bahçeli ev konusunda ortak çalışmadık diyemezsin değil mi?"

"O ev kendisine küçüklüğünü hatırlatıyormuş. Bu nedenle ısrarcı oldu."

"Sen de bu işten çıkarın olabileceğini düşünerek suyuna gittin." Diyerek varsayım yürüttüm.

"Çıkar demeyelim. Irmak beni bir anda bıraktı. İki yıl boyunca hep aklımdaydı.

Bir anda bırakıp gitmişti. Şimdi ise o ev nedeniyle sıkça konuşabilecektik. Bu nedenle onun umutlarını sıcak tuttum. Tam işin biteceğine yakın bütün köprüleri yıkıp attım. Aynı bana yıllar önce yaptığı gibi."

"Senin hakkında hiçbir zaman iyi bir şey duymadım Irmak'tan"

"Senin haberin olmadan benimle buluştuğunda da senin hakkında iyi bir şey duymadım. Irmak kafasından çıkarttığı birine merhametsizliğin en inanılmazını yapabilir" dedi.

"Ev konusunda düşüncelerin ne zaman değişti?"

"Beni bırakıp Avukat Murat diye bir adamla konuşmaya başlayınca. Ben o evi ortak bir çalışma ile alırız, Irmak da bana uygun göreceği bir komisyon verir para kazanırım diye düşünüyordum. Ama ben devreden çıkıp araya o avukat girince işler karıştı."

Konuştukça boğazı kuruyor. Ama o ısrarla konuşmak için kendini zorluyordu. Bu zorlamalar onun da kondisyonunu oldukça etkilemişti. Artık bitkinleştiği kolaylıkla anlaşılıyordu.

"Bu konudaki endişelerimi Hasan'la paylaştım. O da yemekte Irmağa çeşitli iltifatlar yağdırarak onu övdü. Amacı gözüne girmek ve benim güvenilir biri olduğunu söylemekti. Yemek bitince bir fırsatını bulup bana Irmağın kendi kafasına göre hareket edebilecek biri olduğunu söyledi. Ben de buralarda bir iş uydurup Irmağın yanından ayrılmamasını söyledim. Ama işin intihara kadar gideceğini bilemezdim."

"İntihar planını bozdu mu yani?"

"Bu konuşmanın üzerinden on iki saat geçmeden Hasan intihar etti. Sevil'i de ancak Coşkun beni kulübeye götürüp başsız cesedi gösterince gördüm."

"Bu nerede oldu?"

"Coşkun'un evinin arka bahçesinde. Burada bir çöp konteynırının içine koymuştu Sevil'i."

"Ne yaptın o manzarayı görünce?"

"Şaşırdım. Böyle iğrençliklerin buralarda olmasını hiç beklemezdim."

"Peki onlarla nasıl tanışmıştın?"

"Leon aracılığı ile. Irmak ortadan yok olunca, onu bulabileceğim yerlere bakmaya başladım. Bu aramalardan birinde Leon'a rastladım. Leon'da bana bu mekânların devamlılarından olan arkadaşları olduğunu söyleyerek beni tanıştırdı."

Anlatmaya devam ettikçe kendini daha önemli biri gibi sanıyor ve konuşmasına devam ediyordu.

"Coşkun bana ilk tanıştığımız anda olup biten pek çok şeyi söyledi zaten. Leon aracılığı ile yaptıkları uyuşturucu satışlarından, Leon'un kamuflaj olarak farklı bir tarzda zenginlerin devam ettiği klüplerde dersler verdiğine, burada tanıştığı insanlara onun kanalıyla mal sattığına kadar her şeyi anlattı. Hatta ileride daha büyük satışlar da yapacakların, çünkü narkotikten çok üst derecede birisinin de işin içinde olduğunu anlattı"

"Bu kadar bilgiyi sana neden anlattı ki?"

"Gözdağı vermek için. Çünkü konuşması boyunca, kendilerinin gücünden bahsederek, bir yanlışın hayatıma mal olabileceğini söyledi ve ispat için bana Sevil'in cesedini göstermişti. Bunu şimdi anlıyordum."

"Coşkun'un teklifine ne cevap verdin?"

"İlgilenmiş gibi yaptım. Hatta düşününce teklifin kötü de olmadığını fark ettim. Param olacak, itibarım yükselecekti. Her çeşit zengin kız beni tanıyacaktı."

"Yürümezdi"

"Evet, ama gittiği kadar giderdi. Ben onlarla ilgili koz topluyordum. Son günlerde ise işler karışmıştı. Hasan intihar etmiş, Sevil parçalanmış, Irmak kaybolmuş.

İki serseri ellerinde bir cesetle karşıma dikilip tehdit etmeye başlamıştı. Başsız cesedi nasıl ele geçirdiklerini öğrenmem gerekiyordu. Bir süre sonra Coşkun kafası iyiyken anlattı. Anlattığına göre bu vücudu kendisine bir polis getirmişti."

"Bu polis Talat mıydı?"

"Evet"

"Sevil'i Talat mı öldürmüş yani?"

Bilemem ama vücuttan kurtulmak isteyen kişi Talat. Bence Talat bu nedenle Coşkun'u seçti. Çünkü Coşkun'un konuşmasına engel olabilecek kadar çok istihbarata sahipti."

"Ceset ortaya çıksa bile Talat suçu Coşkun'un üzerine atıp sıyrılabilecekti" diyerek olayı biraz daha netleştirmeye çalıştım.

"Elbette" diyerek devam etti. "Kuvvetlerin desteklediği ataklık. Ama ben doğru dürüst düşünemiyordum. Irmak tarafından terk edilmek beni sarsmıştı. Ben ise onsuz olamazdım. Coşkun'un arkadaşına yaptığım korkunç ziyaretten sonra Irmağı buldum. Ama o benimle hiç konuşmadı.

Yine ağlamaya başlamıştı. Şu anki görüntüsü ile elinde bulunan silah hiçbir şekilde uyum sağlamıyordu. Ama o yine de umutsuzluğunu ve mutsuzluğunu bir lokmada yutmak ister gibi yutkunuyor. Sonra kendini toparlayıp konuşmaya başlıyordu.

"Artık o evi de istemiyordu. Hasan'ın ölümünden sonra orasının manevi açıdan kirlendiğini düşünüyordu. Hem bu arada başka bir arkadaş edinmişti. Şu an onunla çok mutluydu ve buralardan bıktığını, onun peşinden gitmek istediğini söylüyordu. Adamın karısına olan sadakatini biliyordu. Bu onu daha çok gerginleştiriyordu. Ona, bu adamın kim olduğunu sordum. İyi, güçlü, karakterli ama şu an parasız biri dedi. Leon'un buralarda olduğunu söylediğimde ise o hazin bir hataydı dedi. O adamın kim olduğunu bana söylememek isteyince neler hissettim sence?" Normal giden bir konuşmanın bir anda böyle bir soru ile kesilmesi beni bir hayli şaşırtmıştı. İçimden geldiği gibi cevap verdim.

"Sefil gibi mi hissettin?"

"Oynadığımı sandığım oyunu oynayamadığımı anladım" dedi. "Ona öylesine hayrandım ki, bana ne dese, ne yapsa razıydım." Artık havadaki oksijen azmış ve içine çektiği kadarı yetersizmiş gibi derin derin soluk almaya başlamıştı. Ama susmaya hiç niyeti yok gibiydi. Belki de günah çıkartıyordu. "Pekâlâ dedim. Hayatımdan çık bile dedim. Gururumu korumak istiyordum. O zaman bana borçlusun bunu da sakın unutma dedi. Onunla ilişkim devam ederken bana aldıklarının hesabını yapacak kadar katılaşmıştı. Bunların bana bir geri dönüşü olmalı diyordu"

"Anlaşılan Irmak sana her şeyi anlatmış"

"Bir kısmını da ben anladım. Hatta seni uyarıyorum. Bu parayı vermezsen senden zorla alacak birini buldum. Bu sefer iş çok ciddi." Dediğinde gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Yapılacak bir şey kalmamıştı. Peki, istediğin kadar parayı vereceğim. Ama çek verebilirim dedim. Tamam deyince de içeri gidip tabancamın ucuna susturucuyu taktım. Odaya girdiğimde elimdeki silaha bakıyor, ama ateş etmeye cesaret edemeyeceğimi düşünüyordu. Çok kolay oldu. Tek el bir silah sesi. Önce polisi aramaya karar verdim. Teslim olacaktım. Sonra bundan vaz geçtim. Irmak yerde yatıyordu. Onu kucağıma aldım. Arabama taşıdım. Sonra Coşkun'u arayıp bir arkadaş bulmasını ve Sevil ile Irmağı gömmesini istedim. Bunun karşılığında iyi para vereceğimi söylediğim zaman Coşkun ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"Sen gel ayrıntıları ben hallederim" dedi.

"Sonrası senin için kâbus mu olmaya başladı?"

"Baştan sona"

"Bana karşılaştığımız zaman Irmağı öldürmemden söz etmiştin buna ne gerek vardı?"

"Çünkü Coşkun'un Irmağın başını da kestiğini o gün öğrenmiştim. Vücudu gömmüştü ama kafayı sakladığını söylemişti. Bunu benden para sızdırmak için yaptığını hemen anladım. Ama bir şeyi unutmuştu. Param benim parçamdır. Şimdi anladın mı Coşkun'u neden vurduğumu. Benim paradan başka bir şeyim yokken neden onu da elimden çıkartayım ki?"

Tabancayı hemen yanındaki taşın üzerine bıraktı. Bu hareket benim için sürpriz oldu. Kendisini ele verebilme ihtimali olanları sırasıyla yok eden biri her şeyi anlattıktan sonra silahı neden bırakmıştı ki?

Güneş elleriyle yüzünü kapattı. Ben ise içimden gelen sese kulak verip silahı almak için teşebbüste bile bulunmadım. Güneş başını tekrar kaldırdı. Yüzünde endişe verici bir dalgınlık vardı.

Düşünce yumağı içinde sarmalanarak yürümeye, daha doğrusu kayaların üzerinde atlayarak ilerlemeye çalışıyordum. Ne olmuştu da ayaklarım beni buraya getirmişti. Ölümün kıyısından dönüp yanımda az önce yaşayan birini gömmek için neden tüm kumsalı yürümüştüm. Tüm bu soru işaretlerinin altında bir tek neden olabilirdi; Kader.

Evet, Hatırlamanın, insanın yaşayabileceği acı düzeyini yükselttiğini bizzat yaşayarak öğreniyordum. Kayaların üzerindeki yürüyüşümü tamamlayıp caddeye ulaştığımda durumum yola çıktığım zamankinden daha kötü değildi.

Burnuma yosun kokusu geliyordu. Karşı kaldırımın kenarında park ettiğim arabamı, bıraktığım gibi bulmak beni hem şaşırttı hem de mutlu etti. Az önce hayatın en acımasız anlarından birine şahit olmuştum. Sanki bu iki olay farklı yerlerde gerçekleşmiş gibiydi. Arabam başka bir evrende Ölüm ise başka bir evrende gibiydi.

Hani derler ya 'İnsanın evi gibi yok' diye işte ben de arabamın koltuğuna oturduğumda aynı duyguyu hissettim. Aklıma Lale'nin bana gelmek üzere yola çıktığı geldi. Bunu hatırlamasam, belki de eve o akşam hiç gitmezdim. Bütün bu öğrendiklerimden sonra, Talat ile karşılaşmak düşünebileceğim en son şeydi. Eve dönerken, yolumun üzerinde bulunan bara uğradım. Her şeyin başladığı ilk noktaya gelmek bedensel olarak çok kolay olmuştu. Keşke zamanı da böyle geri sarabilseydim. O zaman bu yaşadıklarımın kaçını kabul ederdim, ya da o günkü kadar içip ne yaptığımı hatırlamayacak hale gelir miydim? Tabii ki hayır. Şimdi barın tam karşısındaydım. Arabadan inip kısa bir mola verdikten sonra tekrar ve daha kararlı şekilde eve doğru yola koyuldum.

Eve vardığımda, ağabeyimin arabası ile aynı modelde bir polis arabasının evin önünde park ettiğini gördüm. Bu araba, Talat'ın resmi göreve çıkarken kullandığı arabaydı. Buna hazırdım. Ama Lale'nin arabası görünürde yoktu. Yapacaklarım konusunda kararsız kalmıştım. Eve girip Talat ile karşılaşmadan önce Lale ile konuşmam gerektiğini düşünüyordum. Lale'nin yanında bulunan başları kesilmiş resimler ve benim evimde bulduğum resimlerin Talat için en etkili silahın içinde bulunan mermilerden daha çok etkileyici olacağını biliyordum. Bu nedenle olası bir savaşa cephanesiz çıkmak istemiyordum.

Hatırladığım kadarıyla, Lale'ye o resimleri getirmesini bile söylememiştim. Ama ben eğer biraz kadınları tanıyorsam, kadınlık gururunu kurtarmak ve yapacaklarını haklı kılmak için Lale mutlaka o resimleri yanında getirirdi. Bunu tek bir istisnası olabilirdi, o da Lale'nin bu tür olayları kendi lehine çevirebilecek pratik zekâya sahip olmaması.

Lale'nin buralarda olmadığı kesindi. O halde içeride bulunan ağabeyimin

durumu nasıldı? Bunu öğrenmek için aynı ağabeyimin, kafaları denize bıraktıktan sonra kullandığı dönüş güzergâhını kullanarak, binanın etrafını dolaştım. Alt katta bulunan mutfakta yer alan masada karşılıklı oturuyorlardı.

Talat ile ağabeyim sanki kırk yıllık dostmuş gibi rahat bir tavırla oturuyorlardı. Hatta Talat'ın omuz askılı tabanca kılıfı bir başka sandalyenin arkasına asılıydı. Bu haliyle, bagajındaki kanlı kılıcı kaybeden bir adam görüntüsü çizmiyordu. Belki de bagaja bakmaya fırsat bulamamıştı.

Konuşmaları neşeli bir havada devam ediyordu. Bir ara yüksek sesle gülmeye başladılar. Bu benim iyice meraklanmama yetmişti. Acaba ne konuşuyorlardı? Bu merak benim dış kapıdan girmek yerine Eve hiç girmeden bodruma ulaşmaya, daha sonra mutfağın altına gelen bölümden konuşmaları dinlememe kadar sürdü. Buradan konuşmaların net olarak duyulduğunu geveze bir komşumuzun, daha önceki konuşmalarımızı duymuş olduğunu öğrenerek tecrübe etmiştim.

Talat, bundan önce çalıştığı yerdeki günlerinden bahsediyordu. Birlikte çalıştığı bir polisten söz ediyordu. Polisin adı Adnan'dı, "Adnan iş sırasında çok fazla kahve içtiği için adı kahveci Adnan'a çıkmıştı. O sıralarda Adnan Kahveci bakandı. Böylece benim iş ortağım bir anda Adnan Kahveci oluverdi." diyordu.

Ağabeyim ise kendi iş hayatından bir başka örnek veriyor, bunun sonucunda da karşılıklı gülüşmelerin, kahkahaların dozu artıyordu.

İşin rengi anlaşılmıştı. Bu konuşma bir hikâye ondan bir hikâye diğerinden ben gelene kadar sürecekti. Yine geldiğim gibi, sessiz ve bir yılan sakinliğinde binanın içinden merdivenlere ulaştım. Tam o anda da Lale'nin kapının önüne gelip kapıyı çalmak için cesaret topladığını fark ettim. Henüz kapıyı çalmamıştı.

Beni görünce, eski bir dosta rastlamış gibi sarıldı. Üzüntü ve uykusuzluk onu bitirmiş gibiydi ve titriyordu. Titremesini bana sarıldığı an daha çok hissettim. Sadece, "Bu kadar geç kaldığım için üzgünüm. Hep tereddüt içindeydim. İki kere geri döndüm" diyebildi. Sesi kesik kesik çıkıyordu ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Olabilir" dedim

"Bu arada yaptığı rezilliği sana da göstermek için resimleri de getirdim"

"Tamam. Arabaya gidelim. Orada bakabiliriz" dedim.

Beni arabada bir sürpriz bekliyordu. Elleri titreyerek çıkarttığı zarftan çıkan kafası kesik resimlere dikkatlice baktığımda şaşkınlığım daha da artmıştı. Resimlerdeki vücutlar Irmağa değil Sevil'e aitti. Tabii ki, bu Talat'ın Lale'yi aldatması konusunda pek önemli değildi. Ama benim için son derece önemliydi.

Talat, Sevil'i en fazla iki veya üç aydır tanıyordu. En azından konuşulanlar ve bilgilerim bunu gösteriyordu. Ama bu kadar kısa sürede böyle resimler çekecek kadar ileri gidebilmeleri beceri sayılırdı. Fotoğraftaki bedenin kime ait olduğunu Lale'ye söylemeli miydim? Buna karar veremiyordum. Lale kocasının kendisini bir kadın ile aldattığını öğrendiğinde bu duruma gelmişti. Şimdi ise ona kocasının hayatında kendisinden başka iki kadın olduğunu söylersem, onu daha çok bunalıma sürükleyebilirdim.

"Eve gidelim" dedi.

"Sessiz olmalıyız. Seninki evde ağabeyimle konuşuyor"

"O halde ben gelemem"

"Haberi olmaz. Seni benim odama götürürüm. Böylece seni göremez."

Artık daha bir sessiz ve dikkatli davranıyorduk. Benim odaya gelince onu pencerenin önündeki koltuğa oturttum.

"Işık ister misin?" diye sordum.

"Karanlıkta oturmaya tercih ederim. Bu pencereden manzara çok güzelmiş.

Karşıdaki adaların bu kadar güzel göründüğünü hiç bilmiyordum."

"Aşağıya ineceğim"

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Onunla yüzleşmem gerekir."

"Çılgınsın sen"

"Unutma. Ben yalnız değilim. Ağabeyim yanımda olacak. Üstelik sen de en azından evin içindesin ve o bunu kesinlikle bilmiyor."

"Ahmet. Gidelim buradan" dedi. Sesinde adeta yalvaran bir ton vardı.

"Olabilir. Ama önce bir iki sorunun cevabını bulmam gerek."

"Huzura kavuşmak için mi?"

"Hayır delirmemek için."

"Biraz yanımda kal ne olur. Buna ihtiyacım var" dedikten sonra, Lale elimi tuttu. Bu tutuş, bana bir arkadaştan daha farklı bir arayışta olduğunu hissettirdi.

Yanına oturdum. Elimi hala bırakmamıştı. Sanki düşüncelerinin ellerinden elime, oradan da beynime ulaşmasını ister gibiydi. Lale bana geçmişinden söz etmeye başladı. Adeta günah çıkartmaya gelen bir insanın perdenin arkasında duran rahibe anlatışı gibi, kelimeleri özenle seçiyordu. Okuldan sonra bir Cafe-Bar'da çalışmaya başladığını, burada çalışmayı kendine zengin bir koca bulmak için tercih ettiğini anlattı. Bu yeri ona amcası bulmuştu. Hayatı boyunca her zaman tek erkekli bir kadın olmaya karar verdiğini, bu nedenle bir ilişkiyi bitirmeden başkasına başlamayacağını söyledi. Loş bir odada saatlerce oturabileceğine ikna olmuştum. Yüreğim, Lale'nin anlattıkları ve bana bakışları ile dalga gibi kabardı.

Irmak, ilişkimizin en sıcak anlarında bana gökyüzünde olanca parlaklığı ile etrafa ışık saçan güneş gibi gelirdi. Bu güneşin hayatımı aydınlatması hoşuma giderdi. Ama şimdi yaşımın kırklara yaklaşması ile bu güneş ile başa çıkamama korkusuna sahip olmuştum. Belki de battığını bildiğim güneşimin, başka bir bedende yine karşıma çıkmasını kaldıracak durumda değildim. Benim için en iyi olabilecek hava artık isli ve puslu bir akşamüzeriydi. Hatta sisli bir ay ışığını daha çok tercih ederdim.

Ellerini bıraktım. Aşağı inmek ve beni bekleyen şeyle yüzleşmek zorunda olmadığım bir hayatta Lale de pek ala yer bulabilirdi. Ama şimdi değil!

Gitmeden önce, Lale'nin güvenliğini de güvence altına almak için, "Sana bir tabanca lazım" dedim. O da, "Bende var. Gelirken Talat'ın koleksiyonundan bir tane aldım" dedi. Gülümsemesini görebilecek kadar ışık vardı. Bu gülüş belki de işlerin yoluna girebileceğini gösteren tek işaretti.

Aşağı inmeden önce, çekmecede duran silahı da yanıma aldım. Kendimi güvence altına almak zorundaydım. Mutfak kapısından girmeden önce, üzerimde silah olduğunu belli etmekten çekindiğim için, silahı kapının girişindeki sehpanın üzerine koydum.

İçeri girince, ağabeyim, "Sohbete dalmışız. Geldiğini duymadık." dedi. Talat'la göz göze gelmeden selamlaştık. Dolaptan bir bardak su alıp içtim ve kendime bir çay doldurup masaya oturdum. Talat'ın sarhoş olduğu belli oluyordu. Sesinden de sandığım kadar sakin olmadığını anlamıştım. Polisliğin verdiği yapay sakinlikle koltukta rahatlıkla oturabiliyordu. Son zamanlarda yaşadığı ve yaşattığı olaylar nedeniyle gözleri her şeyden şüphelenir şekilde etrafı kolaçan ediyor. Kendisi ise oturduğu yerde sanki mayın varmış gibi daima tetikte duruyordu. Bunu ağabeyimin anlamasına olanak yoktu. Çünkü normal halini çok az görmüştü ve Talat'ı tanımıyordu.

"Ahmet, ağabeyin ne iyi birisiymiş" dedi.

Bana cevap fırsatı tanımadan ağabeyim atıldı, "Gören de iyi geçiniyormuşuz sanır"

"Ben yine de senin iyi olduğunu söylüyorum ve aksini söyleyeni yamulturum. Sen ne dersin Ahmet"

"Şerefe!" diyerek bardağımı kaldırdım. Konu bir anda değişmişti

"Şerefe" diyerek Talat da bardağını kaldırdı. Ben çay, o ise viski içiyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. "Ağabeyine de söyledim, "Uzun bir tatile ihtiyacım var dedim" dedi.

"O zaman senin emekliliğine içiyoruz"

"İstifa edişime" diye düzeltti. "Burası benim en kötü yanlarımı ortaya çıkartıyor!"

"Seni buraya hiç göndermemeleri gerekirdi."

"Doğru"

"Ankara tam sana göre bir yerdi oysa" dedim.

"Bunu senin kulağına kim kaçırdı?" diye sordu.

Artık atağa kalkmanın sırasıydı. "Buradaki herkes" dedim. "Senin narkotik ajanı olabileceğini dahi söyleyenleri biliyorum"

Göz kapakları, akşamın yorgun indiği bir gecede kapanan bir dükkânın kepenklerini indirişi gibi ağır ağır indi.

"Demek o kadar belli oluyordu ha!" diyebildi.

Ağabeyim havadaki elektriği almış olmalı ki, sevecen bir sesle, "Polislerin tümünde ortak bir davranış vardır. Saklanamaz o" dedi. Ama bu girişim bir sonuç vermedi.

"Beni buraya gönderenlere de söyledim. Benim oralarda işim ne diye. Buraya geldiğim an anlamıştım, mesleki açıdan geri gideceğimi"

Birden ayağa kalktı. "Ben artık gitmeliyim" dedi. Ağabeyimle el sıkıştıktan sonra oturduğum sandalyeye yaklaştı. Gözlerini üzerinde bir müddet gezdirdikten sonra, "Sana gelince Ahmet. Fazla sevinmeye kalkma!" dedi ve ağabeyimle beraber kapıya doğru yürümeye başladı.

Ağabeyim bu ani kalkıştan, yanıma gelişine kadar Talat'ın hareketlerini komik bulmuş olmalı gülmeye başladı.

Talat arkasını dönüp, "Bir tek şeye üzülüyorum Ahmet" dedi. "O da felsefelerimizi karşılıklı oturup tartışamadık. Bunu yapmamız lazımdı. Beraber içip bu konuları tartışarak sarhoş olabilirdik"

"Sen sarhoş olmuşsun zaten" dedim. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

"Hiç de değil. Sen benim sarhoş olduğumu düşünüyorsan koca bir budalasın" diyerek ekledi, "Ben bu içki denilen mereti, bana zarar veremeden yakan bir bünyeye sahibim"

Onu kızdırabilirsem açık verebileceğini düşünüyordum. "Yakacak pek çok şeyin olmalı?" dedim.

"Bana felsefe yapma" diye bağırdı. "Sen beni cahil görüyorsun. Senin gibi yazarları cebimden çıkaracak kadar kültürlüyüm ben. Ayrıca kaba ve cahil olarak görünmekten son derece mutluyum çünkü polis iç dünyasında zeki olmak zorundadır. Bu Tanrının isteğidir. Bendeki zekânın küçük bir kıvılcımını bile görse, şeytan şoka uğrar"

"Ben ise senin gibilerin içlerindeki suçluyu yok edebilmek için polis olduklarını sanırdım" dedim.

Bu sözün o anda yeri olmadığını ve şimşek çeken bir paratoner olmaktan öteye gidemeyeceğini ağzımdan çıktığı anda anlamıştım ama yapacak bir şey yoktu. Bu kez daha gür bir sesle bağırdı;

"Allah belanı versin!"

"Dur biraz" dedim.

"Ben felsefeden bahsediyorum. Senin derdin başka"

Belki daha ileri gidebilirdi ama ağabeyimin gergin yüzünü görünce vaz geçti. Ağabeyim ise benim gereksiz çıkışıma sinirlenmişti.

Talat kapıdan bağırmak yerine tekrar mutfağa döndü ve gözlerimin içine bakarak, "kötü bir ruhun gücünün nereden geldiğini bilir misin?" diye sordu. Bir adım geri atmanın doğru olacağını düşündüm.

"Sen söyle?"

"Sen ruhun tekrar dünyaya geleceğine inanır mısın?"

"Evet" dedim. "Buna yani reenkarnasyona inanırım"

"Ben de" dedi. Elimi tuttu. O kadar sıktı ki, parmaklarımı kırmakla kırmamak arasında gidip geldiği belli oluyordu. Sonra devam etti, "Asya'dan doğma bir fikir. Ama savaşlarda iş biraz karışıyor. Bu şart, çünkü onca katliam sırasında desteye yeni bir kart girmesi gibi bir şey yaşanmalı"

"Yine mantık yürütüyorsun"

"Benim de mantığım var. Eğer savaşlarda bir yığın insan gereksiz yere ölüyorsa. Bir yığın çocuk daha büyümeden toprak oluyorsa…" konuşmasının kesilmesini engellemek ister gibi elini kaldırdı ve devam etti, "O zaman bu çocukların ruhlarının geri dönüşleri hangi şekilde olacak?"

Ağabeyim, "Doğmak" dedi. Bu cevap Talat'ı yatıştırmaya yetmişti. Zaten o sarhoşları sakinleştirmek konusunda uzman sayılırdı.

"Doğru. Doğacaklar. Gördüğün gibi benim farklı olduğumu bilen birileri hala var"

"Farkın ne senin?" diye sorarak devam ettim, "Sosyete çapkını olman mı?"

Bu kez havayı yumuşatma sırası bana gelmişti. Bu söz üçümüzü de bir hayli güldürdü. Tabii ki doğal olarak en az gülen yine Talat oldu.

"Sıradan bir polis değilim ben. Örneğin ben serserilere saygı duyarım!"

"Neden?"

"Çünkü o durumda bile dünyaya gelmeyi kabul edebildikleri için"

"Peki ya yeni doğan homolar. Hasan gibiler?"

En sonunda kıstırmıştım onu. Kendi mantığı ile çelişkiye düşürmüştüm. Gerçi "Onlarda" dedi. Ama sesinde tartışmaktan bıkmış bir bezginlik vardı.

Sözü değiştirdi, "Evet. İstifa ettim ve bir not bıraktım onlara. Yarın okuyacaklar. Çok fazla bir şey yazmadım. Özel nedenlerle istifa falan"

"Özel nedenler dediklerinin psikolojik nedenler olduğunu anlayacaklar mı sence?"

"Ne anlamak istiyorlarsa öyle olsun. Ama beni Ankara'da Genel Müdürlüğe çağıracakları kesin."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın veya haftaya"

"Bu akşam neden olmuyor?"

"Arabayı teslim etmem gerek. Araç üzerime zimmetli."

"Bu akşam da arabayı verebilirsin."

"Evet, ama biraz dinlenmek istiyorum."

"Kendine bu kadar yüklendiğin için acıyor musun?"

Onu kızdırmak gibi bir hata yapmıştım. Bu kez ikimizi de süzdü. Kısa bir duraklamadan sonra, "Artık anla be adam. Benim yakınacak bir hayatım olmadı. Hatta senin gibilerin gıpta ettiği bir hayat yaşadım"

Gerçekten merak ettiği için olsa gerek ağabeyim, "Nasıl bir Hataymış bu?" diye sordu.

"Hareket" diye cevap verdi "Hayatım isteyebileceğim kadar hareketli. İnsanın

ruh ve beden olarak iki yanı varsa, bu iki yanında hareketli olması gerekir. Ben bedenim için hareket ederken ruhum için de rahat edebileceğim, zevk alabileceğim şeyler yaptım. Buna her türlü zevki dâhil edebilirsiniz. Ben bir yasa adamıyım. Ama içimde de başka bir manyak yaşar!"

"Şu anda hangisi konuşuyor?"

"Yasa adamı" güldü. "Ben iyi demek istediğim iki kişiyle konuşmaya çalışıyorum. Manyak tarafımı görmediniz"

Artık fazla ileri gitmişti. Kendindi bu kadar büyük gören birine daha fazla dayanmak anlamsızdı. Bir boksörün tüm maç boyunca sabırla beklediği an gelmişti. Rakibinin gardı düşmüş savunması güçsüzleşmiş olduğunu fark eden bir boksör gibi atağa kalktım.

"Arabayı teslim ederken, bagajdaki halıları yıkamayı unutma! Kılıcın üzerindeki kanlar halının her yerine bulaşmış!"

Hiç beklemediği bir anda, hatta belki de dürbünlü bir tüfek ile çok uzaklardan atılan bir kurşunla vurulmuş gibi sandalyeye oturdu. Yüzünde bir şey yapıp yakalanmış çocukların mahcubiyetinden çok gizli bir yıkılmışlık seziliyordu.

"Evet. Kılıç" dedikten sonra elinin içi ile alnına öyle bir vurdu ki çıkan ses mutfağı adeta inletti.

"İnanır mısın? Şu anda net olarak ayıldım" dedikten sonra masanın iki yanını sıkıca kavrayarak konuşmasına devam etti, "Ben bu işi beyefendi gibi bitirmek istiyorum. Amacım ne sana bulaşmak Ahmet, Ne de senden bir sitem duymak."

"Buraya bunun için mi geldin, yoksa sessizce gitmek için mi?"

"Durumun nasıl onu görmek istedim."

"Bence aklına takılan diğer sorulara cevap bulmak istiyorsun" dedim.

"Belki de bu kez haklısın. Seni polis merkezinde sorguya çekmek yerine, evine ziyaretine gelerek sorularıma cevap aramak daha nazik bir davranış olur diye düşündüm."

"Tek eksiğin o. Beni içeriye alacak olursan o zaman ben de avukat bulurum ve ona her şeyi, tüm bildiklerimi anlatırım. Ama bana inan ki, şu anda bildiklerimin yarısı bile senin için merkezde sorgulama açılmasına yeter. Bu nedenle beni tehdit etmeye kalkma sakın."

Bu çıkış, belki de ağabeyimle iyi ve kötü polis oynamamız için iyi bir fırsat olabilirdi. Çünkü suçlu insan psikolojisindeki insanlar bu numarayı her zaman yerdi. Ağabeyim, bunu anlamış olacak ki, "Bak sen. Sana tuzak kuruluyor Talat" diyerek en azından iyi polis numarası yapabileceğini gösterdi.

Talat ise bir anlık düşünme payının ardından kafasını toparlayarak, "Ahmet, sen bu konuyu baya ciddiye alıp dersini iyi çalışmışa benziyorsun" dedi.

Ona bu kez ateş saçan gözlerle baktım. Bakışlarımız kenetlendiğinde, artık geri adım atmam mümkün değildi. Ok yaydan çıkmıştı ve olacakları beklemekten başka bir şey yoktu.

Talat, "Konuşalım. Ortak çıkarlarımızın, karşıt çıkarlarımızdan fazla olduğunu düşünüyorum." dedi.

Talat'ın son cümlesini kurarken yüzüne yerleşen ifade, sanki yaramaz iki çocuğun yaptıkları kavgayı doğru şekilde anlatarak, kendilerini temize çıkartabilecekleri düşüncesinden daha masumane bir haldeydi. Ağabeyim ise ikimiz arasında hakemlik yapmaya hazır biri gibi mutfağın ortasında ayakta durmuş ikimize bakıyordu.

Üçümüzün sessizliği, satranç oyununda hamle sırası gelen oyuncunun yapacağı hamleyi kafasında kurarken yaşanan sahneye benziyordu. O yapacağı hamleyi düşünüyor, ben nereden başlayacağımı planlıyordum. Hakem yani ağabeyim ise

sessizliği kimin bozacağını bekliyordu.

Onun kafasının benimkinden daha karışık olduğu kesindi. Bu nedenle sessizliği bozmak benim için akıllıca bir iş olabilirdi.

"Yanılıyorsam düzelt. Ama aklında birçok soru var. Bu sorular, Güneş nerede? Coşkun nerede? Çiğdem nerede? Ve Irmak nerede? Tabii bu neredeli soruları daha da çoğaltabiliriz değil mi? "diye sordum.

"Hepsini buldun. Sorularım bunlar. Evet, şimdi de cevapları alalım o zaman" dedi.

Acaba üzerinde ses kayıt cihazı var mı? Diye düşündüm. Ama bu düşüncem yersizdi. Çünkü Talat buraya komiser olarak gelmemişti. Asıl dikkat etmem gereken Talat'ın sürekli olarak göz ucuyla kontrol ettiği sandalyenin üzerine bırakmış olduğu tabancasıydı. Çünkü sesimi kayıt ederek beni zor duruma düşürebilirdi ama silahına davranmak daha basit bir çözüm olurdu. Ayrıca o da buraya akıl sağlığını korumak için gelmişti.

Bu düşünce ve ortam değerlendirmem sırasında geçen süre sabırsızlığını artırmış olmalı ki, sorusunu yineledi.

"Evet, cevapları bekliyoruz"

Onu bir kez daha köşeye sıkıştırmak istiyordum. Bu nedenle en çok ilgisini çekecek konudan başlamalıydım.

"Kadınların ikisi de öldü" dedim.

Yüzünde yapmacık ve hiç inandırıcı olmayan bir şaşkınlık belirdi. "Ya. Öyle mi? İkisi de öldüler mi?" Bu yapmacıklığa eminim kendisi bile inanmamıştı.

Devam ettim. "Onların başlarını, benim metruk binada kendi kazdığım bir çukurun içinde buldum."

"Ne oldu o kafalara?"

"O kafaları oraya sen koydun değil mi?"

"Ben ne oraya ne de başka bir yere kafa falan koymadım" dedi. Belki bir veya iki nefeslik bir süre sessiz kaldı. Suskunluğu yine kendisi, bu kez inler gibi bir konuşmayla bozdu, "Ben cehennemi gördüm. İnanamıyorum. Cehennem gibiydi bütün bunlar"

"Eminim"

"Artık önemi yok"

"Çiğdem'in kafasını neden kestin?"

Kararsızlığı hala devam ediyordu. "Size bunu kesinlikle söyleyemem" dedi.

"Ben ise söylemek istediğini sanıyorum" diyerek ısrarcı olduğumu belli ettim.

Talat, "Biraz yavaşlayalım." dedi. "size bilmek istediklerinizi söylerim, ama siz de benim bilmek istediklerimi bana söylemelisiniz. Kısasa kısas yani"

"Olmaz. Bana güvenmek zorundasın" dedim.

Yaklaşımı az önceki davranışlarına göre garipti. "Bu evde karşılıklı güven yaşanmaz mı?"

"Hayır. Ben bir soru soracağım, sen başka bir soru soracaksın ve eminim bilmediğim pek çok konu hiç gündeme bile gelmeden atlanacak. Ben öğrenmek için, sen ise onaylatmak için soracaksın. Senin anlatma zorunluluğun olmaz o zaman"

"Tersine çevirelim" dedi Talat.

"Ben önce anlatırsam. Sonra senin açık yüreklilikle konuşacağını nasıl bileyim?"

"Senin silahın var. Bu yeterince ikna edici değimli?"

"Seni şu halde, bu sakinliğimle öldüreceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, paniğe kapılıp sinirlenebileceğini ve silahını kullanabileceğini düşünüyorum."

"Pekâlâ" diyerek durumu kabullendi. "Ama önce sen başla ve bana bilmediğim bir şey söyle"

"Coşkun'un arkadaşı. Hani şu Coşkunla beraber sürekli gezen. O öldü"

"Kim öldürdü?"

"Güneş"

"Güneş nerede?"

"Amma seri soru soruyorsun. Sen önce anlaşmaya uy!"

"Şu Güneş denen adamı tanımak isterdim. Ne zaman bir şey yapmaya kalksam ayaklarımın altında dolaşıyor"

"Tanıyacaksın" Bu sözümdeki vurgulamadan doğan korkunçluğu fark ettiğimde kararlılığıma kendim bile şaşırmıştım.

"Tanışmak isterim. Ama karşılaştığım an ağzındaki dişleri tek yumrukta dökmek isterim"

Gülmeye başladım. Elimde değildi. Ama şu an için gösterebileceğim en iyi tepki de bu olurdu. Talat, kendine bir içki daha doldurdu. Bir dikişte bitirdi. Kılıcını aldığımdan bu yana ilk kez içtiğini görüyordum.

"Pekâlâ" diyerek söze başladı. "Şimdi benim hikâyemi dinleyin. İyi bir hikâyedir. Benim saygı duyduğum insan çok değildir. Ama baştan söyleyeyim hikâyede şiddet var. Dinledikten sonra bana sevginiz azalabilir."

Ağabeyim lafa girdi, "Hikâye için mi yoksa kardeşimden nefret ettiğin için mi sana sevgimiz azalacak?"

"Nefret etmek geçmiş bir zaman ifade ediyor."

"Yani şimdi nefret duymuyor musun?"

"Nefret etmek demeyelim, ama yarı yarıya saygı duyduğumu bile söyleye bilirim.

"Neden?" diye sordum. Bu soru aslında Talat'ın her şeyi anlatması için düğmeye basmak gibi bir anlamı olacaktı bu kesindi.

"Kendi usulümce anlatacağım"

"Pekâlâ. Nasıl istersen. Önemli olan anlatman"

"Baştan bilmenizi isterim. Ahmet, ben sen, delirtmek için çok fazla uğraştım."

"Neredeyse başarıyordun da!"

"Haklı nedenlerin vardı."

Ağabeyim, "Neydi o haklı nedenler?" diye ortaya atıldı. Onu uzun zaman sonra ilk kez bu kadar yakın ve korumacı olarak görmüştüm.

"Karım Lale. Onu ilk tanıdığımda, bir enkaz gibiydi. İçkiye kötü alışmış adeta alkolik derecesinde içiyordu. O zamanlar arkadaşı olan biriyle hız yaparken kaza yapmıştı, bu kaza nedeniyle çocuğu olamıyordu. Ama Irmak öyle değildi. Irmağın Ahmet ile ilişkisi başlayınca, kendimi adeta cezalandırmak için böyle bir ilişkiye girdim. Sen hiçbir zaman doğum yapamayacak biri ile olmak nedir bilir misin? İşte benim hayatımdan Irmağı çekip aldığın için senden nefret ediyordum. Sinirimden kendimi cezalandırdım."

Anlıyor muydum? Anlayabilir miydim yaşadıklarını. Anlattıklarını bırakın yaşamak, dinlemek bile zor geliyordu.

"Ama Irmağı benden ayırmak için de elinden gelen her şeyi yaptın"

"Çalmaya uğraştım demek daha doğru. Ama ben mi onu yoksa o mu beni çaldı tartışılır. İki kadın arasında kaldım."

"Çiğdem'i unutuyorsun. Onunla üç kadın olur. Ayrıca bir diğer konu da Çiğdem'in asıl adının Sevil yani benim eski arkadaşım olduğu. Bunu da dikkate alırsak, sen benim yanımdaki her kadına kanca atmaya çalışıyorsun."

"Özür dileyecek değilim. Irmak gittiğinde sadece seni değil, beni de terk etti.

Bu benim için kötünün de ötesinde bir şeydi. Ben yanımda birileri olmayınca kendimi dışlanmış hissederim. Yapım bu bunu farklı yönlere çekmek yanlış. Belki de Irmak seni bırakıp gidince sana olan nefretim daha da arttı."

"Demek Irmak, benimle birlikteyken seninle de görüşüyordu. Onu mu demek istiyorsun?"

"Evet. Tam olarak anlatmaya çalıştığım buydu." Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı. Mutfak tezgâhına doğru yöneldi. Artık sendelemeye başladığı iyice belli oluyordu. Oldukça fazla içmiş olmasına rağmen, kendine bir bardak daha viski doldurup yerine gelmeden bir yudum aldı ve devam etti.

"Neyse konuyu çarptırmayalım. Senden nefret ettiğim için Çiğdem'in kafasını senin o metruk binadaki çukura koydum."

"Senden şüpheleneceğim aklına gelmedi mi?"

"Korkudan geberirsin sandım. İşin özü de buydu, yani senin gerçek anlamda kafayı sıyırmanı istiyordum."

"Arabanın ön koltuğuna da kanları sen mi bulaştırdın?"

"Evet"

"O kanlar kimin kanıydı peki?"

Cevap vermeden yüzüme baktı. En azından fikrimi söylememi bekliyordu.

"Çiğdem'in kanı mıydı o?"

"Evet"

"Nasıl yaptın?" diye soracakken vazgeçtim. Yüzü bir asılıyor bir gevşiyordu. Bakışları da bazen donuklaşıyordu. Demek ki, o kanları bulaştırdığı an gözlerinin önüne geliyor. Bu görüntüyü arka plana atmak için kendini zorluyordu. Acaba bunun için kafayı kullandı mı? Diye sormak istedim ama vazgeçtim. Ben de bu ayrıntıları duymaya hazır değildim.

Ağabeyim, "Neden koltuktaki kanlardan bir örnek alıp test yapmadın?" diye sordu.

Talat'ın yüzünde kendinin zeki olduğunu belirleyen bir gülümseme belirdi. "Eğer ben o kanlardan bir numune alıp test yaptırmazsam, o zaman bunun gerçek bir budalalık olduğunu düşüneceklerdi. Böyle olunca da kimse Ahmet'e kurduğum tuzak için beni suçlayamayacaklardı. Çünkü koltuğa kanı ben bulaştırsam yapacağım ilk şeyin kandan örnek almak olacağını düşünürlerdi." Bir yudum viski molasından sonra devam etti.

"O sabah, biraz korkulu uyandım. Beni seni tuzağa düşürmekle suçlayacaklar sanıyordum. Bu nedenle kandan örnek almadım."

"Böylece bana karşı giriştiğin delirtme savaşında en etkili silahını kaybetmiş oluyordun."

"Ben seni tutuklamak ve içeri atmak istemiyordum. Sadece delirtmek istiyordum. İçeri atsaydım, amacıma ulaşmış olmazdım."

"Çiğdem'i sen mi, yoksa Irmak mı öldürdü?"

"O konuya daha sonra geliriz. Mesele Çiğdem'i kimin öldürdüğünde değil. Irmağın benim yanımda bile senden söz etmesindeydi. Sanki ruhunun yarısını sana vermiş gibiydi. Ama senden şikâyet de ediyordu. Bir anda beni bırakıp sana gitmiş, daha sonra seni unutmadığı halde bana gelir olmuştu. Anladığım kadarıyla benim ona ilgimi kullanıp seni zor duruma düşürmek istiyordu. Ama bu benim meslek kuralları dışına çıkıp, kendi hislerime göre davranmam demekti ki bu da benim sonum olurdu. O an karar verdim. Sana bir numara yapmam gerekiyordu. Bunu polis yeminini bir kenara bırakıp yapmaya karar verdim"

"Pek küçük bir iş sayılmaz yaptığın"

"Evet, hatta parlak bir fikirdi." Başını iki yana salladı. "Detayları mükemmel

şekilde hazırlanmıştı bir kere. Çiğdem'in vurulduğu tabancayı senin evine götürüp temizlemeden kutusuna kaldırmasını Irmağa ben söyledim. O çekmeceyi açtığın anda, yanık barut kokusu dahi delirtmeye yeterdi. O gece Irmak eve geldiğinde senden habersiz olarak bir fırsat bulup silahı oraya koyacaktı. Ama sen öyle bir sızmıştın ki, değil odaya girmek, ayağından sürüklesek uyanmazdın. Böylece Irmağın işi kolaylaştı ve sende onun geldiğini görmedin. Mükemmel bir planın ilk ayağı muhteşem şekilde aşılmış oldu."

"O gece, çalışma odasındaki resimleri nasıl buldunuz peki. Irmak o resimlerin yerini bilmezdi?"

Yüzüme bu kez boş boş baktı. "Ne tür resimler?" dedi.

Ona inandım. İçimde bir şeylerin kopup gittiğini düşündüm bir an. Anlatmaya başladım, "Çalışma odamda, Irmağın bazı resimleri vardı. Çok hoş ve hayata gülerek baktığı anları yakalamıştım. O resimlerin birçoğunu başları kesilmiş olarak buldum"

"Irmak senin garip inanışların olduğunu söylerdi hep. Belki de sarhoşken o resimleri kendin kesmişsindir."

Bu düşüncenin doğruluğu bir yana, dile getirilmiş olması bile korkunçtu. Ama ona da inanmak zorundaydım. Çünkü o gece için itiraz edebilecek kadar veriye sahip değildim. "Peki, ama Sen resim kesecek olsan. Bunu neden yapardın?" diye sordum

"Yapmazdım. Bunu bence sığ düşünceli, basit ve dolduruşa gelebilen insanlar yapar."

"Sen yaptın, inkâr etme" diye üsteledim. "Çiğdem'in resimlerini de sen kestin"

"Bu doğru. Çiğdem'in resimlerini ben kestim."

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Dün"

"Neden?"

Kriz geçirir gibi titredi. Bu titreme aniden beliren ve geçen titremeler gibiydi. "Sadece son ifadesinin aklımda yer etmemesi için kestim. Son bakışını görmezsem onu içimden atabilirim diye düşündüm."

Dişlerini gıcırdatıyordu. Belli ki aklına gelen şey sinirlerini bozmuştu. Son bir gayretle konuştu, Sorusu kısa ve bıçak gibi keskindi, "Irmak nasıl öldü?"

Ben cevap vermeden o ayağa kalktı. Artık düz yürüyemediği iyice belli oluyordu. Mutfak kapısına doğru yürüdü. O anda aklım başımdan gitti. Çünkü mutfağa girmeden önce elimde olan silah orada duruyordu. Neyse ki, onu görmeden pervaza doğru yürüdü ve inanılmaz bir şekilde başını pervaza vurmaya başladı. Onu omuzlarından çekip başını vurmasına mani olmaya çalışan ağabeyimi adeta savurur gibi itmesinden anladım ki gerçekten güçlü bir yapısı vardı.

Bu hamle gerçi Talat'ın başını vurmasına engel olmadı ama hemen sonra sakinleşmesine yardımcı oldu. Onu sakinleştirecek cümle aklımdaydı ve doğruluğuna şüphe yoktu.

"Onun ölümü ile en ufak ilgim yok" dedim.

"Eğer yalan söylüyorsan seni ellerimle parçalarım" dedi.

"Çukurda kafasını görene kadar öldüğünü bilmiyordum. O kafayı orada görünce geri döneceğine dair tüm umutlarım yıkıldı."

"Ben de" dedi ve ağlamaya başladı. Ağlarken sandalyesinde sallanıyor, sandalyenin bacağından betona saplı bir makinenin sökülüşündeki gibi sesler çıkıyordu. O ağlarken kendimi düşündüm. Onun yanında düştüğüm durum kolay kabul edilebilir şey değildi. Kendimi pisliğin içine batmış gibi düşünüyordum. Karşımdaki adam sevgilimi sevdiğinden söz ediyordu ve ben onu lime lime etmem gerekirken konuşmaya, olayı aydınlatmaya çalışıyordum. Şu anda ona her istediğimi sorabileceğimi biliyordum. Ağlarken düştüğü çaresiz durum gözümün önündeydi. Dengesini kaybetmiş bir durumda olduğu için sorularımı tartabilecek durumda değildi.

"Pekâlâ, baştan başlayalım. Çiğdem'in kafasını o çukurdan sen mi aldın?"

Gözlerini açıp yukarı doğru kaldırdı. Gözünün akı alttan tam olarak görünene kadar yaptığı bu garip hareketle aslında hayır demek istiyordu.

İkinci soru daha zordu, "Yoksa Irmak mı aldı?"

Bu kez evet anlamında başını salladı. Bulunduğu durumdan kurtulmaya çalışan boksör gibiydi. Ama ona yardım edecek bir gonk sesi hiç olmayacaktı.

Nedenini soracaktım ama Talat konuşacak durumda değildi. Devam etmem lazımdı ama nasıl devam edeceğimi de bilmiyordum.

Ağabeyim lafa karıştı. Kendince düşüncesini belirtmek için konuşmaya başladı, "Irmak, Ahmet'ten ne kadar kurtulmak istese de, ona bir kesik baş yükleyerek zora sokmak istememiş olabilir. Belki de bu nedenle kafayı oradan almıştır."

Talat bu düşünceye başını sallayarak onay verdi.

Acaba Irmak gerçekten böyle mi düşünmüştü yoksa işleri bilerek daha fazla karıştırmak için mi böyle davranmıştı? Belki de Irmak yanına aldığı o kafa ile Talat'a kendisinden uzak durması için kuvvetli bir şantaj yapacaktı. Bunu da hiçbir zaman bilemeyecektim.

Ağabeyim, "Irmak senden bu kafayı saklamanı istedi mi?" diye sordu.

Talat'ın yine evet der gibi başını sallaması bu düşünceyi çürütmüştü.

Ağabeyim bu defa, "Sen de alıp sakladın onu öyle mi?" diye üsteledi.

Yine evet anlamında bir baş sallama ile daha karşı karşıya kalmıştık.

"Sonra da seni terk edip gitti öyle mi?" dedim.

Bu kez baş sallamaktan daha farklı bir şey yaptı. Başını kaldırdı, yüzüme baktı ve "Gitti" dedi. "Beni o kafayla baş başa bıraktı"

"Sonra sen de kafayı tekrar aynı yerine koymaya karar verdin ve oraya gittin. Orada bu kez Irmağın başıyla karşılaştın"

Bitkin ve o anı yaşadığını belli eder şekilde başını salladı, "Ömrümde gördüğüm en korkunç sahne buydu" diye inledi.

"Kendini nasıl tuttun?"

"Şu ana kadar olduğu gibi tuttum" dedi ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Beni bürosuna götürüşünü, konuşmalarımızı hatırladım. Tahminlerime göre o gün benimle konuşmadan birkaç saat önce kafaları bulmuş olmalıydı. Bu açıdan baktığım zaman bu kadar soğukkanlı olabilmesini takdir etmemek mümkün değildi.

"Irmağı, Çiğdemin yanına kim koydu. Bunu biliyor musun peki"

Yine başını evet anlamında salladı.

"Coşkun muydu?"

Talat'ın cevabını beklemeden ağabeyim beni onayladı,
"Evet, o olmalı."

Elbette Coşkun gibi, bıçak sırtı gibi hassas bir noktada yaşayan ve suçları polis tarafından geçici bir süre örtbas edilen biri suçu bir başkasının üzerine atmak isteyecekti. Bu nedenle o gün beni arabamın bagajında iki kafa ile yakalamak istemişlerdi ve kavga o yüzden çıkmıştı. O gün yakalayabilselerdi şimdi olaylar çok farklı gelişecekti.

"Çiğdem'i sen mi öldürdün?" diye sordum.

Konuşmamak veya konuşmak yerine vücut dilini kullanmak oldukça hoşuna gitmişti.

Bu kez omuzlarını kaldırarak hayır anlamında bir işaret yaptı.

"Irmak yaptı öyleyse"

"Kararsız gibiydi. Bildiği bir şeyi başkasıyla paylaşmamak isteyen bir çocuğun davranışına sahipti. Öylece bir süre durdu. Etrafa baktı.

"Irmak mı?" diye sorumu tekrarladım.

Bu kez evet anlamında başını salladı.

Hikâyeyi tümüyle anlayıp anlamadığımı birilerine tasdik ettirmem gerekiyordu. Emin

olduğum bazı şeyler vardı. Mesela Çiğdem'i bulan Güneş değil, Irmak ve Talat'tı. Arabayı da bara kadar süren büyük ihtimalle Irmak'tı. Daha sonra üçü polis arabasına binip oradan uzaklaşmış olmalıydılar. Yolun ıssızlaşmaya başladığı yerlerden birinde Irmak Çiğdem'i vurmuştu.

Nedenini tam olarak bilmeme olanak yoktu. Ama kendine göre bir nedeni mutlaka vardı. İş nedene dayandığı zaman suçluların pek çok nedeni ardı ardına sıralayabileceklerini bilen insanlardanım.

Kafamdan kısa bir senaryo yazdım. Bu senaryoya göre, Çiğdem iki katlı evi kendisine almaya çalışmıştı. Bu nedenle de yolu bir şekilde Talat ile kesişmişti. Bu tanışma sırasında ileri giden kim olursa olsun Irmağın çileden çıkması için yeterli zemini hazırlamış olurdu. Şimdi Irmağın tabancayı Çiğdem’in ağzına zorla sokuşunu da gözümün önüne getirebiliyordum. O sırada Çiğdem, Irmağın davranışından korkup Talat'tan yardım istemişse, o karmaşa içinde Irmak silahı ateşlemiş olabilirdi. Irmak özünde sakin bir yaradılışta olmasına rağmen, özellikle kendine yapıldığına inandığı haksızlıklara ve ucuz pazarlıklara karşı son derece acımasız olabiliyordu.

Talat'ın sandalyede oturuşu, bana son rauntta dayak yemesine rağmen ayakta kalıp köşesine zorlukla giden boksörleri anımsattı.

"Çiğdem'in kafasını neden kestin?" diye sordum. Bu sorunun ağzımdan çıkışı sırasında, gözümün önünden de kılıcın inişi geçiyordu.

Kafasını kaldırdığı sırada ağzının bir tarafının dışarıya doğru bükülmüş olduğunu fark ettim. Kriz geçiriyor gibiydi. Bu kez gerçekten görüntüsünden endişelendim. Birden, "Irmağın yazgısını kendiminkiyle bağlamak için. O çiğdemi vurmuştu, ben de kafasını keserek hayat boyu sürecek bir ortaklığa imza attım." dediğini duydum.

Bu kez öne doğru bir hamle yaptı. Titremesi daha da artmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Sandalyeden yere düştü ve bacaklarını sağa sola atarak yere uzandı.

O arada yukarıda bıraktığım Lale, sanırım aramızda kavga çıktığını sanarak, gürültülerin hemen ardından aşağı inmişti. Elinde tabanca tutuyordu ama tuttuğunun farkında değildi. Sanırım yukarıda da hep elinde tutmuş, adeta kendinden bir parça gibi görmeye başlamıştı tabancayı.

Durumu anladıktan sonra, yüzünde beliren ifadesiz bir görüntü ile Talat'a doğru yaklaştı. Ağlamıyordu, sadece yüzündeki korku anlaşılabiliyordu. "Onu bu halde yalnız bırakamam. Hasta ve ölebilir" dedi.

Talat gerçekten bir kriz geçiriyordu. Hareketlerine hâkim olamıyordu. Sanki vücudunun her yerine aynı anda inme inmiş gibiydi.

Onu yatak odasına götürmemiz gerektiğine karar verirken bile ne ben ne ağabeyim, ne de Laleden en ufak bir ses çıkmamıştı. Daha önce Irmak ile paylaştığım yatağa Talat'ın yatacağını hiç düşünemezken bunu kendi ellerimle yapmıştım. Ama şöyle bir düşününce de özellikle Çiğdemin ölümü sırasında suça bir nevi ortak olarak Irmak için çok şey verebileceğini ispatlayan da oydu.

-9-

Talat o yatakta günlerce yattı. Lale de ona sona yaklaşan bir ulvi kişi hassasiyetinde baktı. Şöyle bir düşününce hayatta insanın yanına kalanların neler olabileceğine akıl sır ermiyor. İnanılır gibi değil ama beni delirtmek üzere planlar yapan biri benim evimde kalıyordu.

Olayın olduğu günün ertesi sabahı Lale polis merkezini aradı. Talat'ın bir sinir krizi geçirdiğini, kendisi ile uzun bir yolculuğa çıkacaklarını söyledi. Mazeret izni için belgeleri hazırlamalarını rica etti. Ben de kapının önündeki polis arabasını iyice temizleyip, bagajdaki halının üzerindeki kanlardan kurtulduktan sonra götürüp polis merkezinin garajına bırakmış, anahtarları da görevlilere teslim etmiştim. Bu nedenle benim evim ile Talat'ın kaybolması arasında bağlantı kurabilen çıkmadı.

Lale artık kendine iş edindiği gibi her sabah merkezi arayıp oradaki memurlarla, kocasının sağlığı hakkında konuşuyor. Konuşmalarında kocasının rahatsız olmaması için evinin telefonunu fişten çektiğinden bahsediyordu. Gerçekten de bana gelirken telefonu fişten çekmişti. Beşinci gün Talat biraz daha iyi görünmeye başladı. Bunun ardından bizi bekleyenleri ise hiç tahmin etmemiştik. Talat o günün devamında bize tatsız sahneler yaşatmaya başlamıştı. Gerçi hala ayağa kalkamıyordu ama yattığı yerden hepimize lanetler, küfürler savuruyordu. Bizi nasıl mahvedeceğini, Beni cinayetten tutuklayacağını söylüyordu. Hatta Irmak ile beraber işledikleri Çiğdem cinayetinden de beni sorumlu tutacaktı. Kendisi Irak'ta paralı asker olacaktı, Oradan bana, yani hapishaneye kart atacağını söylüyordu. Elimde kılıçla resmimi yollayacağım diyerek sırıtıyordu. Ağzı belirgin şekilde çarpıktı. Bir keresinde telefonu eline aldı ve kesik olduğunu görünce çarparak kapattı. Telefon aslında kesik değildi ama Talat'ın telefon isteyeceğini düşünerek, yalandan da olsa ucu hiçbir yere bağlı olmayan bir telefonu yatağın yanına bırakmıştık. İçmesi gereken sakinleştirici hapları, iyi olup bizden intikam almanın hayaliyle içiyor sonra bitkin düşüp uyuyordu. Uyanınca aynı seanslar yeniden başlıyordu.

Onu bir tek Lale kontrol edebiliyordu. Bu günlerde Lalenin daha önce hiç görmediğim bir yanını da yakından tanıma fırsatı bulmuştum. Koca adamı, bir çocuk şefkatiyle avutabiliyor, sadece konuşarak güvenini kazanıyor. Ama yeri gelince de ağırlığını hissettirecek şekilde azarlayıp susturuyordu. Bu günlerden birinde odada ben yokken bağrışmalarına kulak kabarttığımda, Lale, "Kes sesini yaptıklarının cezasını çekiyorsun. Bunlar senin günahlarının bedeli" diyordu. Gerçekten de günahların karşılığı dünyada alınıyorsa, bu karşılığı Talat'ın hak etmesi için yaptıklarının fazlalığından gözüm korkmuştu.

Konuşmalarında bile her zaman bir kinaye vardı. Lale'nin Talat'ı affetmeyeceğine de, Talat'ın hayat boyu düzelemeyeceğine de emindim. Talat bazen yatağında bizimle konuşmak için kendini zorluyordu.

"Benimle kalacak mısın Lale?" diye sormuştu Talat.

"Seninle kalacağım"

"Ben senden de Ahmet'ten de nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Sen pis bir esmersin. Hiçbir zaman Irmağın yerini tutamadın ve tutamayacaksın."

"Boş ver şimdi. Senin banyo yapman lazım."

"Senden nefret ediyorum dedim.

"Şu ilacını al da sus.

"O ilaç benim erkekliğime zarar verir."

"İyi olur!"

"Ahmet nerede?"

"Buradayım" dedim. Her zaman oradaydım. Hatta birkaç küçük alışveriş haricinde evden de çıkmıyordum. Lale geceleri yatak odasında tek başına kalıyor, yanında yalnız

durmak istiyordu. O odaya girince ben de içeride tabancayı görünür bir yere bırakıp nöbet bekliyordum.

Artık telefonum da seyrek çalmaya başlamıştı. Olayları benimle bağlayacak kimse kalmamıştı. Coşkun ve karısını herkes seyahatte sanıyordu. Dedikodulara göre kamyonete eşyalarını yükleyip gitmişlerdi. Leon ortalıktan kaybolmuştu. Zaten o oldum olası bu tip olaylara karışmak istemez polisten uzak yaşamaya özen gösterirdi.

Irmak için düşünülen en güzel senaryo Akdeniz veya Ege de bir tatilde olduğuydu. Güneş hayata karşı çıktığı tek başına savaşta zaten yenikti ve ailesi de bunu biliyordu. Ben de aradan birkaç yıl geçince kendime göre bir şeyler yapabilirdim. Mesela Irmak için kayıp ilanı verebilirdim. Belki de hiç ağzımı açmazdım.

Çiğdem belki sorun olabilirdi. Ama beni bulmalarına olanak yoktu. Kolumdaki dövmeyi yapan Selçuk için fazla kaygılanmıyordum. Çünkü beni bir kere ihbar etmiş ve acısını çekmişti. Beni arayıp af bile dilemişti bunu tekrar yapmasını beklemiyordum. Dövmeyi de ilk fırsatta değiştirir veya sildirirdim.

Asıl mesele her zaman olduğu gibi Talat'tı. Güvenliğimiz daha önce bir polis komiseri olan Talat'ın elindeydi. Şimdi ise içeride yatan yatalak ve gel git akıllı Talat'ın Bu durumda güvende olduğumuzu kimse söyleyemezdi.

Her taşın altında o vardı ve benim evimde yatağa bağlı bir hayat sürmesini de istemiyordum. Bu haliyle kendini koruyacak bir hikâye uydurana kadar burada yaşayacak gibi görünüyordu. Yatakta bile ağzı küfürle doluydu.

Hayatın böyle nasıl geçebileceğine dair hesap yaptığım günlerden birinde Lale onu tek kurşunla vurdu. Bu işi herhangi birimiz yapabilirdik. Ama rastlantı sonucu Lale tetiği çekmişti. Böyle olması herkes için iyi oldu.

Öldüğünde yüzünde vahşi bir boğanın kızgınlığı vardı. Gözleri kanlanmış, yüzü asık ve hasmına saldırdığı anda ölen bir bedene bakıyor gibiydim. Adam benim yatağımda can vermişti. Tetik çekilmeden önceki son sözü Irmak'tan hoşlandım" olmuştu. "Varlıklı dünyanın insanı ve benim de yerim orası olmalıydı" diye de ardından eklemişti.

Bu sözlerde kayda değer önemli bir şey yoktu. Aslında Lale onun idam vaktinin geldiğine kafasında karar verdi demek daha doğru olurdu.

Talat'ın cesedini iki gün odada tuttuk. Ne yapacağımıza karar vermeye çalışırken Ağabeyimin eve gelişi ile rahat bir soluk aldık. Ağabeyim onu da denize bıraktığı başların yakınlarında bir yerde denize bırakmıştı.

Talat'ın kötüleştiği ilk gün ilacın etkisiyle baygın düşünce Ağabeyimle kumsala gelmiş, mezarları bulmuştuk. O gecenin karanlığında, cesetleri taşlara bağlayıp, kayığa sürüklediğimizi, yakamozların içinde süzülerek açıldıktan sonra balık tutan iki arkadaş gibi karşılıklı oturup cesetleri yavaş yavaş ve tek tek suya bırakıp derinlikte gözden yitip gidene kadar ardından bakışımızı daha fazla detaylandırmayacağım ama bu çalışma ağabeyimi denize adam gömme konusunda oldukça ustalaştırmıştı.

Talat'ı götürürken, "Bunca zamandır yanlış meslek seçmişim" diye şaka bile yapıyordu. Ben yine yazmaya başlayacaktım. Kararlıydım. Lale de benimle beraber kalmaya başlamıştı. İki farklı hikâye ile yaşarken anılarımızı bir potada eritmeye başlamıştık. Ortak anılarımızın Talat'ın benim evde bulunduğu sırada olanlardan daha iyi şeylerden de oluşabileceğinin ikimizde farkındaydık. Beraber olduğumuz zamanlarda kapımızın vurulacağına dair endişeler de yaşıyorduk. Ama bu hiçbir zaman olmadı. Hatta hiç unutmam, bir Pazar günü kapımız çalınmıştı. Açtığımda karşımda kocaman bir kamera ve elinde mikrofonlu bir adam görünce oldukça korkmuştum. Meğerse bir magazin programı için adres soruyorlarmış.

Talat'a ne olduğu yolunda hiçbir soruyla karşılaşmadık diyebilirim. Merkezden bir iki kişi telefonla Lale'yi aradı o kadar. Biz de ileride zor durumda kalmamak için bir arkadaşımın yardımıyla Tekirdağ'da bir otelden fatura almıştık. Bu şekilde Talat'ın lale ile birlikte

Tekirdağ'a tatile gittiğini ve sonrada Lale'yi terk ettiğini söyleyebilecektik. Buna bile gerek kalmadı.

İkimizin de parası azdı. Bu nedenle ilk zamanlarda ben arabamı, o ise değerli takılarını satarak yaşamaya çalıştık.

Aradan bu kadar kısa sayılabilecek süre geçmiş olmasına rağmen, geri dönüp baktığımda o kadar çok olaya bulaştığımı görüyordum ki, kendimi, sinirlerimin kodesinden, suçluluk duygusundan ve derinlere gömülü ruhsal çöküntülerimden ancak önümüzdeki yaza kurtarabileceğimi düşünüyordum. Aslında olanlar başka bir açıdan bakıldığında o kadar kötü de değildi. Lale ile aynı evi paylaşmaktan dolayı aramızda bir yakınlık doğmuştu. Onun verdiği güven ile ayakta durabiliyordum. Şu sıra hissettiğim zihinsel sağlığın temelinde, geride kalan suçların etkisinin olduğunu düşünüyordum.

Elbette bu olaydan yarasız beresiz ayrılmadım. Bir akşam Lale ile Irmak ve Çiğdem'in başları kesik resimleri hakkında konuşurken hatırlamıştım. O resimlerin kafalarını neden kestiğimi.

Aklımca acemi bir büyü uygulamıştım. O gün Selçuk bana dövme yapmadan önce, evdeyken yapmıştım o işi. Hatırlarsanız Selçuk o görüntüyü hayalinde canlandırmış ve onun için bağırmıştı.

Daha sonra Selçuğun akıl hastanesinde yattığını duyduk. Bir seansta denizin altında yatan başsız bedenler ve kesik başlar kendisi ile konuşmak istemiş, o da bu ağırlığı kaldıramamıştı.